TOSHIKAZU KAWAGUCHI

înainte să ne luăm rămas-bun

A patra carte din seria
PÂNĂ NU SE RĂCEȘTE CAFEAUA

SERIE VÂNDUTĂ ÎN PESTE **4,5 MILIOANE** DE EXEMPLARE

LITERA

folio

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

Înainte să ne luăm rămas-bun

Traducere din limba japoneză şi note de
IOLANDA PRODAN

EDITURA LITERA

PROLOG

O legendă urbană misterioasă spune că într-un oraş este o cafenea unde, dacă te aşezi pe un scaun special, te poți întoarce în timp, la momentul pe care ți-l doreşti.

Însă în legendă există ceva care întrece orice imaginație...

Cinci reguli foarte stricte.

Prima regulă: chiar dacă te întorci în trecut, nu-i vei putea întâlni pe cei care nu au trecut pragul cafenelei niciodată.

A doua regulă: chiar dacă te întorci în trecut, orice ai face, nu vei putea schimba prezentul.

A treia regulă: pe scaunul care te trimite înapoi în trecut stă mereu o femeie într-o rochie de un alb imaculat; ai voie să te aşezi doar după ce s-a ridicat de pe scaun.

A patra regulă: atât timp cât eşti în trecut, îți este interzis să te ridici de pe scaun.

A cincea regulă: te poți întoarce în trecut doar după ce ți se toarnă cafea în ceaşcă; ai voie să zăboveşti în trecut până nu se răceşte cafeaua.

Însă povestea misterioasă nu se termină cu cele cinci reguli foarte stricte.

Zvonurile despre legenda urbană s-au răspândit, încât şi în ziua de azi clienții continuă să vină la cafeneaua Funiculi Funicula, ca şi cum nu le pasă de reguli.

Aceasta este povestea a patru miracole emoționante care s-au petrecut în cafeneaua misterioasă, miracole care îți vor încălzi sufletul.

SOŢUL

— Ce? Orice aş face nu pot schimba prezentul?

Confuz, Kadokura Monji lasă capul pe un umăr, moment în care o petală de cireş se desprinde de pe părul lui grizonant, pluteşte graţios în aer, apoi cade pe podea. În cafeneaua slab luminată într-o nuanţă de sepia doar de câteva lustre cu abajur, Kadokura ţine carnetul în care şi-a făcut notiţe aproape lipit de faţă.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— Ăăă... Cum să vă spun... începe ezitant Tokita Nagare, patronul cafenelei, un bărbat masiv, de peste doi metri, cu ochii înguşti ca două fire de aţă, care poartă mereu o tunică albă de bucătar. Să luăm ca exemplu această casă de marcat. E un obiect rar, nepreţuit. Se spune că e cea mai veche casă de marcat încă în folosinţă din Japonia. Cântăreşte patruzeci de kilograme fără bani în ea, ca să nu fie furată. Dar, să presupunem că într-o zi cineva o fură, continuă Nagare, şi, ca să fie convingător, bate hotărât cu palma în casa de marcat de pe bar. În cazul ăsta, cu siguranţă că aţi vrea să vă întoarceţi în trecut, ca să ascundeţi casa de marcat, sau să păziţi intrarea cafenelei ca să nu intre nimeni să v-o fure. Am dreptate?

— Bineînţeles. Indiscutabil, încuviinţează Kadokura, aprobând viguros din cap.

— V-aţi strădui degeaba, nu funcţionează. Orice aţi face să preveniţi furtul, inevitabil hoţii vor sparge cafeneaua şi vor fura casa de marcat, chiar dacă aţi ascuns-o bine.

— Uau, sună fascinant. Mă întreb dacă există o dovadă ştiinţifică în spatele faptelor. Chiar sunt curios să aflu dacă e vorba de o relaţie cauzală. Să fie cumva o manifestare a efectului fluture? întreabă Kadokura, privindu-l sfredelitor cu ochi sclipitori.

— Efectul fluture? întreabă Nagare – de data asta e rândul lui să aplece capul, nedumerit.

— E o teorie avansată de meteorologul Edward Lorenz[1] în prelegerea din 1972, de la Asociaţia Americană pentru Progresul Ştiinţei. Avem şi noi un proverb, îl cunoaşteţi? „Dacă vântul bate, dogarul face bani." Cam aşa e şi cu efectul fluturelui.

— Aha...

— Faptul că prezentul nu se schimbă nu e efectul unei cauze. E mai curând un fel de corectare a trecutului, nu? Dacă e aşa, asta înseamnă că efectul fluturelui iese din discuţie. Uau, devine din ce în ce mai interesant, mormăie Kadokura entuziasmat, notând ceva în carnet.

— Sincer să fiu, singura explicaţie pe care o dăm clienţilor noştri este „aşa e regula". Nu-i aşa, Kazu? o întreabă Nagare pe Tokita Kazu, care e lângă el.

— Mm, îngaimă tânăra, fără să ridice privirea.

Kazu, verişoara lui Nagare, e chelneriţa cafenelei. Îmbrăcată cu o vestă neagră peste cămaşa albă şi încinsă cu un şorţ lung de somelier, şterge câteva pahare. Chipul ei nu trădează nici o emoţie. În afară de trăsăturile frumoase, tenul alb ca laptele şi ochii migdalaţi, nimic nu o scoate în evidenţă. Dacă o vezi o dată şi închizi ochii, nu-ţi mai aminteşti de ea când i-ai deschis.

---

[1] Edward Norton Lorenz (1917-2008), matematician şi meteorolog, părintele teoriei haosului şi a efectului fluture în meteorologie (o schimbare minoră la un moment dat poate produce efecte majore mai târziu), teorie care a fost extinsă şi la alte domenii ştiinţifice.

Chiar şi Kadokura remarcă prezența ei abia după ce urmăreşte privirea lui Nagare. „A, da, mai e cineva aici”, îşi spune în gând când o vede. E o prezență discretă, aproape insesizabilă.

— În concluzie, domnule profesor Kadokura, pe cine doriți să întâlniți din trecut de ați venit la cafenea?

— Te rog să nu-mi mai spui profesor, doamnă Kiyokawa. Nu mai predau.

Fâstâcit de remarca lui Fumiko Kiyokawa, Kadokura se scarpină în creştet. Fumiko a călătorit în timp ca să se întâlnească cu iubitul de care se despărțise. Acum, e o clientă fidelă a cafenelei, căreia îi trece pragul aproape în fiecare zi. Stă pe un scaun la bar.

— Vă cunoaşteți? întreabă Nagare.

— Profesorul Kadokura mi-a predat cursul de arheologie la universitate. Dar nu e doar profesor de arheologie. Are în sânge spiritul de aventură şi a călătorit în întreaga lume. Cursurile dumnealui erau foarte interesante, adevărate comori.

— Cred că eşti singura care vorbeşte admirativ despre cursurile mele. Ai fost o studentă de excepție, întotdeauna cea mai bună din an.

— Ei, nici chiar aşa, nu exagerați, răspunde Fumiko, modestă, şi neagă cu un gest. Nu suportam ideea să am note mai slabe decât alții, atâta tot.

Că tot veni vorba de Fumiko: când era elevă la liceu a învățat singură şase limbi străine, iar facultatea a absolvit-o ca şefă de promoție. Şi nu a fost o studentă de excepție doar fiindcă nu-i plăcea să fie mai prejos decât colegii de an. Dovadă e faptul că profesorul Kadokura nu a uitat cât de inteligentă e, chiar dacă nu mai e la catedră de mult.

— Deci, domnule profesor...

— A, da... Vrei să afli ce m-a adus aici, nu? Sincer să fiu...

Kadokura întoarce privirea de la Fumiko, aşezată alături de el, în faţa barului, şi coboară ochii către mâinile împreunate.

— Am venit să-mi văd soţia încă o dată. Vreau să mai vorbesc cu ea, continuă profesorul cu glas stins.

— Pe soţia dumneavoastră? Să nu-mi spuneţi că...

Expresia crispată de pe chipul lui Fumiko îi spune profesorului că fosta lui studentă a fost cât pe ce să rostească „soţia dumneavoastră a murit”.

— A, nu... Soţia mea trăieşte.

Faţa lui Fumiko se mai înseninează puţin, însă chipul profesorului Kadokura rămâne întunecat. Intuind că trebuie să mai fie un detaliu care le scapă, Nagare şi Fumiko tac, aşteptându-l să continue.

— Trăieşte, dar în urma unui accident a suferit o hemoragie cerebrală. E în comă. În curând se vor împlini doi ani şi jumătate de când e inconştientă. Mi s-a spus că unii pacienţi pot sta în comă între trei şi cinci ani, însă medicii m-au anunţat că mai are puţin de trăit, din cauza vârstei înaintate.

— Îmi pare rău, spune Nagare. În cazul ăsta, nu cumva vreţi să vă întoarceţi în trecut ca să preveniţi accidentul soţiei? Dacă am dreptate, din păcate, aşa cum v-am spus mai devreme...

— Nu e nevoie să-mi explicaţi, ştiu despre ce e vorba, răspunde Kadokura scuturând din cap. Recunosc, la început mi-am dorit să pot preveni accidentul, dar acum, sincer să fiu... Mai curând sunt curios, continuă, scărpinându-se deasupra sprâncenei. Ha, ha, ha, începe să râdă nervos, făcând o grimasă stingheră.

— Ce vreţi să spuneţi? întreabă Fumiko confuză.

— Păi, nu vi se pare interesantă ideea asta că, deşi te poţi întoarce în trecut, nu poţi schimba prezentul? răspunde profesorul Kadokura. Ochii îi sclipesc ca ai unui puşti gata

de aventură, dar brusc chipul i se întunecă. Sună deplasat, nu? Soția mea e în comă, iar eu...

— Deloc, răspunde Fumiko, forțându-se să zâmbească, deşi în sinea ei tocmai asta crede.

— Soția mea a avut mult de suferit din cauza felului meu de a fi. Încă din tinerețe am fost fascinat de arheologie şi am trăit făcând doar ceea ce mi-a plăcut şi m-a interesat. Am făcut înconjurul lumii ca un aventurier, şi lipseam de acasă luni de zile. Soția mea nu s-a plâns niciodată. A avut grijă de casă şi de copii singură. Copiii au părăsit cuibul părintesc şi la un moment dat ne-am trezit că rămăseserăm singuri, doar eu şi ea. Cu toate astea, o lăsam singură acasă şi continuam să călătoresc în jurul lumii. Într-o zi, când m-am întors dintr-una din călătoriile mele, mi-am găsit soția în comă.

Profesorul Kadokura scoate din paginile carnetului o fotografie mică cu un cuplu tânăr. Fumiko şi Nagare îşi dau seama imediat că sunt soții Kadokura. La o privire mai atentă, descoperă în fundalul fotografiei bătrânul şi orologiile mari din cafenea.

— E o fotografie pe care am făcut-o aici, în cafenea. Să tot fie douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani de atunci. Ştiți cum arată un aparat Polaroid, nu?

— Vă referiți la aparatele care fotografiază instantaneu? întreabă Fumiko.

— Mm, în ziua de azi sunt numite aparate instantanee. La vremea aceea, erau la modă aparatele care printau pe loc pozele pe care le făceai. Patroana de atunci a cafenelei avea un Polaroid, şi ne-a făcut o fotografie. Ne-a zis să o păstrăm ca amintire.

— Doamna aceea era mama mea, spune Nagare. Îi plăcea să fie la curent cu tot ce apărea nou pe piață. O fi spus ea că vrea să vă facă o fotografie ca să o aveți ca amintire, dar

sunt sigur că a vrut să se dea mare că are un polaroid, zâmbeşte Nagare ruşinat.

— Soția mea mi-a spus să port fotografia mereu cu mine, ca pe un talisman protector. Bineînțeles, nu există nici o dovadă ştiințifică în sensul că o fotografie poate fi ca o amuletă care te apără de pericole, spune profesorul Kadokura, fluturând fotografia în aer.

— În concluzie, doriți să vă reîntoarceți la ziua în care ați făcut fotografia?

— Nu. Din ziua aceea nu am revenit niciodată aici, dar se pare că soția mea obişnuia să vină din când în când la cafenea ca să se întâlnească cu copiii noştri. Dar, dacă ar fi să mă întorc în trecut, aş vrea să ajung cu doi sau trei ani înainte să intre în comă.

— Am înțeles, răspunde Nagare.

Preț de o clipă, patronul cafenelei se uită la femeia în rochie albă care stă pe scaunul cel mai îndepărtat de uşă. Tenul alb, aproape transparent, contrastează cu părul lung şi negru. Citeşte dintr-o carte, fără să facă zgomot.

— Mai aveți şi alte întrebări?

— Păi...

Kadokura pune fotografia la loc între paginile carnetului, deschide la pagina pe care îşi notase mai devreme regulile întoarcerii în timp şi îşi apropie din nou fața de carnet.

— Aş vrea să vă întreb ceva despre regula care zice că prezentul nu poate fi schimbat, cea despre care tocmai am discutat, dar...

— Ce doriți să ştiți?

— E posibil ca oamenii pe care îi revedem în trecut să țină minte cuvintele noastre, ale celor care venim din viitor?

— Ha? Ăăă... Asta e... Cum să vă spun... Ce vreți să ştiți mai exact? întreabă Nagare, încruntat, lăsând nedumerit capul într-o parte.

— Scuzați-mă. Cred că nu m-am exprimat prea clar, spune Kadokura, şi se scarpină în creştet. E limpede că în spatele a ceea ce dumneavoastră numiți regulă e o forță care face imposibilă schimbarea prezentului. Ce vreau să aflu este dacă această regulă afectează nu doar prezentul, ci şi amintirile.

Nagare simte un mare semn de întrebare apăsând greu peste creştetul lui.

— Pe scurt, vreau să ştiu dacă regula şterge sau schimbă amintirile celor care află că le va fi furată casa de marcat.

— A, da, acum am înțeles la ce vă referiți, răspunde Nagare şi îşi încrucişează brațele.

— Cum e? Ce se întâmplă cu amintirile? întreabă Fumiko în locul lui Kadokura.

— Păi... Ăăă...

Nagare nu are un răspuns pe care să-l dea pe loc. „Niciodată nu m-am gândit la aşa ceva", îşi spune în sinea lui. „Şi-apoi, de ce îl interesează pe profesorul Kadokura ce se întâmplă cu memoria cuiva din trecut?" Din câte ştie, nici unul dintre clienții care s-au întors în trecut nu a fost interesat să afle ce se întâmplă cu memoria celor care nu mai sunt în prezent.

Se pare că şi Fumiko a trecut de partea lui Kadokura, căci îl priveşte nerăbdătoare pe Nagare. Mai de mult, a călătorit şi ea în trecut, ca să se întâlnească cu iubitul ei de care se despărțise chiar în această cafenea. Însă o altă regulă a întoarcerii în timp spune că nu te poți întoarce în trecut decât o singură dată. Cu alte cuvinte, n-ar trebui să fie interesată de întrebarea profesorului Kadokura, însă femeia îl priveşte nedumerită, de parcă ar fi asistenta profesorului.

Ridul dintre sprâncene i se adânceşte. Nagare îşi şterge broboanele de transpirație de pe frunte şi face şi mai mici ochii şi aşa subțiri ca două fire de ață.

— Ăăă... îngaimă Nagare, şi asta e tot ce poate face.

— Regulile întoarcerii în timp nu au nici un efect asupra amintirilor, se aude un glas hotărât.

Nu, nu e Nagare. Cea care a vorbit e Kazu, care, după ce a terminat de şters paharele, începuse să împăturească nişte şervețele de hârtie. Are un glas limpede, care trădează siguranță de sine. Vorbeşte despre ceva foarte important, dar nu se opreşte din treabă.

— Unii oameni ştiu adevărul, însă vorbesc cu ceilalți prefăcându-se că nu-l ştiu. S-ar putea să ştie că va fi furată casa de marcat, însă se vor întoarce în trecut prefăcându-se că nu ştiu. Regula întoarcerii în timp îți dă voie să te prefaci, însă nu schimbă amintirile. Nu am avut cazuri de clienți care să uite ce s-a întâmplat în realitate. Dimpotrivă, cine ştie că va fi furată casa de marcat va sta toată ziua cu sufletul la gură până când chiar va fi furată. Însă depinde de fiecare cum percepe ce s-a întâmplat şi cum trăieşte cu adevărul pe care-l ştie. E o problemă care ține de voința de a accepta sau nu trecutul. Amintirile şi emoțiile din trecut aparțin persoanei care a avut o anumită experiență. Nu influențează regulile călătoriei în timp.

Ascultând explicațiile lui Kazu, chipul profesorului Kadokura se înseninează.

— Adevărat? Mă bucur să aud asta. De fapt, asta voiam să aud. Acum nu mai am nici o îndoială. Vă rog să mă ajutați să mă întorc în timp, înainte ca soția mea să intre în comă.

Profesorul Kadokura se ridică de pe scaun şi face o plecăciune adâncă.

— Am înțeles, răspunde Kazu pe un ton rece.

Fumiko începe să aplaude zgomotos, în timp ce Nagare o priveşte tâmp. Nu e o regulă nouă, ci realitatea din spatele celei de-a doua reguli, adusă la lumină de curiozitatea profesorului Kadokura.

Chiar dacă ai ajuns în trecut, oricât de mult ai încerca, nu poți schimba prezentul. Această regulă a călătoriei în timp nu are însă nici un efect asupra amintirilor oamenilor.

Pe profesorul Kadokura îl interesează mai mult ce efect are această regulă asupra memoriei, şi nu faptul că prezentul nu poate fi schimbat.

„Poate că ăsta e cel mai important lucru", îşi spune Nagare, analizând regula. Patronul cafenelei mijeşte ochii alungiți şi priveşte gânditor către tavan.

— Păi, atunci să trecem la celelalte reguli, continuă Kazu explicațiile.

Însă pentru profesorul Kadokura celelalte reguli nu par la fel de importante.

— Am înțeles, răspunde simplu, când chelnerița îi spune că nu are voie să se ridice de pe scaun, şi că există o limită de timp.

Totuşi, când Kazu îi avertizează că femeia în rochie albă e o fantomă care îl blestemă pe cel care îndrăzneşte să o ridice cu forța de pe scaun, ochii profesorului încep să strălucească ca ai unui băiețel curios.

— Sincer să fiu, nu cred că doamna e o fantomă, dar recunosc că mă fascinează subiectul blestemelor. Chiar şi în lumea arheologiei există poveşti răspândite ca şi cum ar fi adevărate. Am citit multă literatură de specialitate despre fenomenele paranormale, însă nici o teorie nu e bazată pe dovezi ştiințifice. Ca să nu mai spun că nu am întâlnit nici un om care să sufere de pe urma unui blestem. La drept vorbind, mi-ar plăcea să fiu blestemat, ca să aflu şi eu cum e să fii blestemat.

— Ce? Vorbiți serios? întreabă Fumiko, precipitată, ridicând glasul.

— Foarte serios. Indiscutabil. E foarte palpitant. Nu mi-ai spus chiar tu mai devreme că ai fost blestemată de doamna în alb? Ei uite, sunt curios să aflu ce simți când eşti

blestemat. Ce zici? Să forțez puțin nota şi să o fac pe doamna să mă blesteme?

Fumiko şi Nagare nu mai înțeleg nimic din ce spune profesorul. Fac schimb de priviri nedumerite. „E leit maică-mea”, îşi spune în gând patronul.

Mama lui Nagare e un spirit liber şi boem. O vreme şi-a spus cu mândrie „aventuriera”. Îşi urmăreşte scopurile şi dorințele cu o pasiune nesecată, şi pentru asta e gata oricând să pună familia pe ultimul loc. Complet independentă, a divorțat de tatăl lui Nagare înainte să-l aducă pe lume. După ce l-a născut pe băiat, i l-a încredințat surorii mai mici, mama lui Kazu, după care a părăsit Japonia şi s-a stabilit în străinătate. Nagare a aflat că în prezent mama lui locuieşte în Hokkaidō, dar fiindcă întotdeauna a făcut doar ce vrea ea, şi nu a divulgat adresa nimănui, nu e sigur că mama lui e acolo.

„Cu siguranță că şi doamna Kadokura a avut de suferit din cauza lui”, îşi spune Nagare în sinea lui. Privindu-l pe profesor, un om la fel de excentric ca mama lui, nu are cum să nu-i fie milă de soția şi copiii profesorului.

— Nu ar fi imposibil să vă blesteme doamna în alb, dar nu v-aş recomanda să treceți prin aşa ceva, îi răspunde Nagare profesorului pe un ton rece.

— Şi totuşi, nu aş refuza o astfel de experiență, dacă se poate, insistă profesorul, uitându-se la Nagare cu o privire rugătoare şi inocentă.

„Incredibil. Nu-i a bună. Orice i-aş spune, nu vrea să renunțe”, oftează Nagare în sinea lui.

— Bine, dar vă las doar o singură dată.

— Vă mulțumesc foarte mult!

Deşi e conştient că e prins într-o situație foarte ciudată, Nagare îi face profesorului semn cu bărbia să se apropie de femeia în rochie albă.

Crispat, Kadokura scoate o batistă din buzunar şi, stând în faţa femeii, începe să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte şi mâini.

— Mă scuzaţi, pot să vă deranjez? întreabă, uitându-se de aproape la faţa femeii.

Aceasta nu reacţionează. Inexpresivă, continuă să citească concentrată dintr-o carte intitulată *Câinele care voia să fie pisică şi pisica ce visa să fie câine.*

— Măi să fie... Femeia asta... murmură profesorul Kadokura, uitându-se insistent la ea.

— S-a întâmplat ceva?

— A, nu. Totul e în regulă. Auziţi, nu-i nimic grav dacă o forţez să se ridice de pe scaun, nu?

— Nici pomeneală.

— Am înţeles. Păi, atunci, chiar asta am să fac.

Kadokura trage adânc aer în piept şi se apropie şi mai mult de femeia în alb.

— Ăăă... Mă scuzaţi, doamnă. Sunteţi amabilă să vă ridicaţi de pe scaun? întreabă şi o zgâlţâie pe femeie de umăr.

Femeia nu reacţionează, aşa că profesorul se uită la Nagare, întrebându-l din priviri ce să facă.

— Fiţi puţin mai hotărât, îi spune patronul.

— A, da. Am înţeles.

Kadokura o apucă de umăr şi o zgâlţâie cu mai multă putere.

— Scuze, doamnă! se răsteşte la femeie. Daţi-vă la o parte!

Femeia în rochie albă face ochii mari şi se uită înfricoşător la Kadokura.

— Uuuu... bolboroseşte profesorul şi se prăbuşeşte în genunchi.

Luminile din cafenea încep să pâlpâie aidoma unor flăcări plăpânde de lumânare, şi dintr-odată un geamăt

înspăimântător ca de fantomă începe să răsune în cafenea. Fața femeii, palidă până în urmă cu câteva momente, începe să se contorsioneze. Femeia se apleacă peste masă şi cu ochii ieşiți din orbite îl străfulgeră cu o privire îngrozitoare pe profesor.

— Aha, deci aşa e când eşti blestemat! strigă Kadokura, zvârcolindu-se pe podea, cu o expresie satisfăcută pe chip. Îmi simt corpul atât de greu, şi... Au, au, ce doare! Parcă-mi răsuceşte oasele, nu alta! Auu! Ăsta e blestem, nu glumă! N-am simțit niciodată aşa ceva! Ce experiență! Ce greu mă simt, nu pot să mă mişc! Parcă a aruncat o pătură de plumb peste mine.

— E de-ajuns? întreabă Nagare.

Lângă patron, Kazu asistă şi ea la scenă, ținând în mână o cafetieră de argint.

— Nu, vă rog, mai lăsați-mă încă puțin, răspunde Kadokura gâfâind. Sunt în mijlocul unui blestem! E o experiență prețioasă, de care nu am parte în fiecare zi...

— Dacă spuneți... răspunde Nagare şi oftează adânc.

De pe scaunul ei din fața barului, Fumiko chicoteşte şi priveşte în jos la profesorul Kadokura, care se zbate pe podea.

— Aaaa!

Brusc, trupul profesorului se face una cu podeaua. Cu brațele şi picioarele depărtate, gâfâie, abia mai respiră. Judecând după sunetele ciudate care îi ies din gât, se pare că nu mai poate articula nici un cuvânt.

— Kazu... o strigă patronul pe chelneriță, făcându-i semn către profesor.

Nu e prima oară când vede o astfel de scenă şi ştie că peste o anumită limită jocul devine periculos.

Verişoara lui Nagare se apropie de femeia în alb, care, cu părul vâlvoi şi ochii ieşiți din orbite, îl priveşte amenințător pe profesorul Kadokura.

— Mai doriți o ceaşcă de cafea? o întreabă calmă.

Femeia în alb, care mai are puțin şi se urcă pe masă ca să se repeadă la Kadokura, se linişteşte brusc.

— Vă rog, răspunde în şoaptă şi se aşază cu o bufnitură pe scaun.

În clipa în care atinge scaunul, luminile din cafenea se aprind şi urletele înfricoşătoare de fantomă dispar ca prin farmec.

— Ah... oftează profesorul.

Blestemul s-a risipit, şi Kadokura, în sfârşit, poate respira normal. Gâfâie greu, de zici că acum îşi dă duhul, dar când saltă capul de pe podea, pe chip îi pluteşte o expresie de băiețel inocent, în culmea fericirii. Femeia în rochie albă ia o gură de cafea şi îşi reia cu mult calm lectura.

— M-am lămurit. Deci aşa e un blestem. Mm, mm...

Profesorul se ridică de pe podea, se aşază pe scaunul de la bar, deschide carnetul şi începe să scrie cu mişcări rapide. Nagare a rămas cu gura căscată, iar Fumiko, ca o spectatoare entuziasmată, nu se mai opreşte din chicotit. Doar Kazu priveşte scena cu o expresie detaşată, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Kadokura continuă să scrie concentrat în carnet.

— O, Nagare, era cât pe ce să uit, începe Fumiko să vorbească brusc. Unde e Miki? Am venit s-o văd.

Miki e fetița lui Nagare şi a soției acestuia, Tokita Kei.

— Păi, n-ai văzut-o şi ieri?

— Ba da.

— Nu ți se pare că exagerezi?

— Deloc! E atât de drăgălaşă! M-aş uita la ea toată ziua şi tot nu m-aş sătura s-o privesc.

— Ciudată mai eşti...

Tonul lui e rece, dar ochii migdalați i se măresc şi strălucesc, semn că e fericit.

— Doarme?

— În camera din spate.

— Îmi dai voie să merg s-o văd?

— Te rog.

— Uraa!

Fumiko țâşneşte ca un arc de pe scaun şi scoate telefonul mobil din geantă.

— Nu crezi că îi faci prea multe poze?

— A, nu, azi o filmez, răspunde Fumiko cu un zâmbet viclean şi dispare în odaia din spate.

— Chiar e atât de drăgălaşă? E o fetiță, la urma urmei... vorbeşte singur Kadokura, privind-o pe Fumiko dispărând în spatele barului, după ce termină de scris în carnet. A, mă scuzați. N-am insinuat că fetița dumneavoastră nu e drăgălaşă. Şi eu am copii, două fete şi un băiat. Acum sunt mari, şi am şi nepoți.

— Şi copiii dumneavoastră nu erau drăgălaşi când erau mici? întreabă Nagare uşor ironic.

— Nu ştiu. Eram în străinătate când copiii mei au venit pe lume. Când mă întorceam acasă, din când în când, îi găseam tot mai mari. Într-o zi, fata cea mică mi-a spus: „Să mai treci pe la noi", îşi aminteşte Kadokura, zâmbind cu amărăciune. Acum, la anii mei, când stau şi mă gândesc mai bine, îmi dau seama că n-ar fi trebuit să mă însor şi să am o familie. Nu ştiu când a zburat timpul. Au intrat la gimnaziu, apoi i-am găsit la liceu, şi nu am mai ştiut cum să mă port cu ei. Cu toate astea, soția mea nu mi-a reproşat nimic niciodată.

De fiecare dată când plecam, mă conducea la uşă cu zâmbetul pe buze.

— Şi vă pare rău? întreabă Nagare.

— Probabil că regret că nu am regrete, răspunde Kadokura după câteva clipe de tăcere. Mi-ar fi plăcut să fiu un om care să aibă regrete. Ce trebuie să fac?

— Mm? răspunde Nagare, şi ochii lui alungiţi se măresc pentru un moment. Ăăă... Nu trebuie să vă spun eu ce să faceţi...

— A, nu, m-aţi înţeles greşit. Vă întrebam ce trebuie să fac ca să mă întorc în trecut.

— O, am înţeles.

— Mă scuzaţi. Vorbesc aiurea.

— Nu face nimic, răspunde Nagare, ştergându-şi broboanele de transpiraţie de pe frunte. Ca să vă întoarceţi în trecut, mai întâi trebuie să aşteptaţi ca doamna în alb să se ridice de pe scaun, pentru a vă aşeza în locul ei. O dată pe zi, negreşit, merge la toaletă, şi atunci scaunul e liber.

— Ce-aţi spus? O fantomă merge la toaletă? Devine din ce în ce mai interesant.

— Doar că nu ştim niciodată când vrea să meargă la toaletă.

— Şi ce înseamnă asta?

— Că nu aveţi de ales decât să aşteptaţi. Dacă încercaţi să o ridicaţi de pe scaun cu forţa, o să se repete scena de mai devreme.

— Adică o să mă blesteme, nu?

— Exact.

— Am înţeles. Spuneţi-mi, pot lua masa aici?

— Desigur. Dacă doriţi să serviţi ceva ce nu e în meniul cafenelei, vă pot pregăti pe loc, dacă avem ingredientele.

— Perfect. În cazul ăsta, aş dori nişte orez cu omletă şi carne de pui.

— O porţie de *oyakodon?*

— Aţi ghicit. Soţia mea obişnuia mai demult să gătească pentru mine *oyakodon.* Aş dori să mănânc un bol cu *oyakodon.*

— Am înţeles. Vă servesc de îndată, răspunde Nagare şi dispare în bucătărie.

Profesorul Kadokura deschide carnetul din nou şi începe să scrie. În salon au mai rămas Kazu, femeia în alb şi Kadokura.

E linişte.

Nu e nimic neobişnuit să auzi într-o cafenea jazz sau muzică clasică. Clienţii pot savura o ceaşcă de cafea, într-o atmosferă relaxantă – e una dintre bucuriile pe care le poţi avea într-o cafenea.

Şi totuşi, în cafeneaua Funiculi Funicula nu se pune muzică. Singurul sunet care se aude e ticăitul a trei orologii mari, ce se înalţă de la podea până aproape de tavan. Tic-tac, tic-tac... Mai mult, fiecare orologiu arată altă oră. Profesorul Kadokura se uită la ceasul de la mână, ridică privirea către orologii şi îşi dă seama că doar cel din mijloc merge corect. Unul dintre celelalte două de pe margine a rămas în urmă, iar altul o luat-o înainte. Clienţii care vin aici pentru prima oară pierd noţiunea timpului în cafeneaua fără ferestre, în care nu pătrunde lumina soarelui.

Profesorul Kadokura îşi aminteşte de ziua în care a trecut pentru prima oară pragul cafenelei. Amintirea este vie, de parcă totul s-ar fi întâmplat doar cu o zi în urmă.

— Sincer să fiu, am mai văzut-o pe doamna în rochie albă, spune brusc profesorul, luând-o prin surprindere pe Kazu. Am întâlnit-o în ziua în care a fost făcută fotografia pe care v-am arătat-o mai devreme. La început, am crezut că o confund cu altcineva. Bine, nici nu e de mirare. De atunci au trecut douăzeci şi patru, douăzeci şi cinci de ani.

Kadokura ridică privirea către femeia în alb. Kazu îl ascultă în linişte, continuând să şteargă câteva pahare.

— Dar acum ştiu că nu e o confuzie. Ea e. În ziua aceea, doamna în alb ne-a servit pe mine şi pe soţia mea cu câte o cafea. Pe atunci avea părul mai lung, însă avea aceiaşi ochi trişti ca acum. Cum de a ajuns să stea pe scaunul acela? Ce s-a întâmplat cu ea?

Poc.

Zgomotul unei cărți închise îi curmă vorba profesorului. E femeia în alb. Se ridică încet de pe scaun, trece prin spatele lui Kadokura, care stă pe un taburet cu picior înalt în fața barului, şi fără să scoată vreun sunet se îndreaptă către toaletă. De îndată ce femeia dispare din salon, profesorul se întoarce şi se uită la scaunul gol.

— Deci acum scaunul e liber, nu?

— Întocmai.

— Şi dacă mă aşez pe el, mă voi putea întoarce în trecut, nu?

— Exact. Doriți să luați loc?

— Bineînțeles, răspunde Kadokura şi se ridică de pe taburet.

Se îndreaptă către scaunul femeii în alb şi când ajunge în fața lui, se opreşte brusc. E scaunul care-l va întoarce în timp. În loc să se aşeze cât mai degrabă pe scaun, profesorul se uită admirativ la el. E un scaun retro, cu picioare curbate, cu şezutul tapițat cu un material de culoare vernil. Deşi designul nu e original, e evident că e un scaun foarte scump. Kadokura nu e expert în piese de mobilier antice, dar îşi dă seama că fiecare scaun din cafenea e un obiect de lux, care a costat cel puțin câteva sute de mii de yeni. Şi totuşi, nu prețul îl preocupă, ci altceva.

— Nu pare cu nimic diferit de un scaun obişnuit, spune profesorul.

Se lasă pe vine şi începe să mângâie tapiseria de pe şezutul scaunului. E curios să afle cu ce e diferit scaunul care îl va purta în trecut față de celelalte scaune din cafenea.

— E rece, continuă profesorul. Mai bine zis, aerul din jurul lui e rece. Ce înseamnă asta? Că locul e special, chiar

dacă scaunul e unul obişnuit? Oare aş mai ajunge în trecut dacă aş înlocui scaunul cu un altul din cafenea?

Profesorul se întoarce şi descoperă că între timp Kazu dispăruse. Vorbise singur. Netulburat, se strecoară încet între masă şi scaun.

— Da, acum am înțeles. Abia acum, când m-am aşezat, mi-am dat seama că nu scaunul e rece, ci tot spațiul din jurul lui.

Kadokura mişcă încet o mână prin fața lui, încercând să simtă cu palma o diferență de temperatură.

— Aha... De aici până aici e limpede că temperaturile sunt diferite. De la mijlocul mesei până acolo, cu tot cu scaunul, nu sunt mai mult de 80 de centimetri. Şi totuşi, de ce un spațiu atât de mic e atât de special?

Între timp, Kazu se reîntoarce în salon, dar profesorul nu o observă. Chelnerița are în mâini o tavă cu o cafetieră de argint, o ceaşcă şi o farfurie de porțelan alb imaculat. Kadokura continuă să vorbească singur, pe acelaşi ton, ignorând prezența tinerei.

— Din câte îmi dau seama, se pare că doar aceşti 80 de centimetri ne trimit înapoi în trecut. Sau poate că mă înşel.

— Nu vă înşelați, răspunde Kazu.

— Da, acum e limpede. Mm, mm... bâiguie Kadokura şi notează din nou ceva în carnet.

În timp ce Kazu strânge de pe masă ceaşca şi farfuriuța folosite de femeia în alb, Nagare iese din bucătărie, ținând într-o mână un polonic de lemn.

— Mă scuzați...

— Da?

— Mai doriți să luați masa? Ați comandat un bol cu *oyakodon...*

— A, da...

Kadokura se opreşte din scris şi ridică privirea din carnet. Nu se aşteptase ca femeia în alb să elibereze atât de repede scaunul special.

— Vă deranjează dacă mă serviți după ce mă întorc din trecut?

— Nu e nici o problemă, desigur.

— Perfect, atunci am să iau masa după ce revin din trecut.

— Cum doriți.

— O, ce bine miroase, spune Kadokura, inspirând. Abia aştept să mă întorc din trecut ca să savurez *oyakodonul.*

— Vă aşteptăm, răspunde Nagare, zâmbind.

Ochii lui migdalați licăresc de plăcere şi dispare din nou în bucătărie.

— Cred că e timpul... spune Kadokura.

Îşi îndreaptă spatele şi înclinând discret din cap îi face semn lui Kazu că e pregătit. Chelnerița stă nemişcată lângă scaunul lui. Profesorul o priveşte şi simte fiori reci pe şira spinării.

„Seamă leit cu fantoma care s-a ridicat adineaori de pe scaunul ăsta...”

Tenul alb, aproape transparent. Ochi alungiți. Expresie melancolică. Şi, mai mult decât toate astea, constituția. Sau, mai bine zis, silueta. Poate doar un om precum Kadokura, atent la detalii, poate vedea toate astea, însă profesorul e sigur că nu se înşală: „Nu am nici o îndoială, sunt mamă şi fiică”.

Este evident că femeia în rochie albă e mama, iar chelnerița din fața lui e fiica ei.

„Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu femeia de s-a transformat în fantomă...”

Profesorul îşi muşcă limba. E conştient că nu poate aduce în discuție din pură curiozitate un asemenea subiect, cu o

femeie care vede zilnic fantoma propriei mame, care nu îmbătrâneşte, stând pe un scaun.

„Şi totuşi, vreau să aflu ce s-a întâmplat...”

— Mă scuzați...

„O, nu, nu-i bine ce fac...”

Kadokura scutură din cap în propria imaginație, ca şi cum ar vrea să-şi şteargă întrebarea din minte.

„E mai important să mă întorc în trecut decât să-mi satisfac curiozitatea.”

— Continuați, vă rog, spune, ridicând privirea către Kazu, care a pus deja ceaşca şi farfuria pe masă în fața lui, şi care dă semne că aşteaptă să fie urmărită cu atenție.

— Vă voi turna cafea în ceaşcă, explică chelnerița. Călătoria dumneavoastră în timp va începe din clipa în care ceaşca e plină. Aveți voie să stați în trecut până se răceşte cafeaua. Nu mai mult.

— Da, ştiu.

— Odată ajuns în trecut, vă rog să nu uitați că trebuie să beți toată cafeaua până nu se răceşte.

— Ați spus până nu se răceşte?

— Întocmai.

— De ce?

— Dacă nu o beți toată până nu se răceşte...

— Ce mi se poate întâmpla?

— Veți fi transformat în fantomă şi veți sta o veşnicie pe scaunul acesta.

— HA?! strigă profesorul Kadokura din toți rărunchii.

E prima oară când vorbeşte atât de tare.

Nici când a fost blestemat de femeia în alb nu a țipat aşa. Şi nu a țipat şocat că va fi transformat într-o stafie dacă nu bea toată cafeaua din ceaşcă. A țipat fiindcă şi-a data seama că dacă avertismentul lui Kazu e adevărat, atunci e rezolvat şi misterul femeii în alb, chelnerița care îl servise cu cafea

cu ani în urmă şi care stă acum pe scaun, arătând exact ca în vremea în care o văzuse prima oară.

Mai mult, se confirmă şi ipoteza lui că femeia în alb şi Kazu sunt mamă şi fiică.

„Incredibil...", îşi spune profesorul în gând.

— De ce i s-a întâmplat asta doamnei? se aude întrebând, privind-o buimac pe Kazu. O, nu, mă scuzați. Uitați ce v-am întrebat. Nu mă băgați în seamă, continuați, vă rog, spune precipitat, încercând să-şi retragă cuvintele, deşi simte că e prea târziu, orice ar spune.

— Femeia aceea s-a întors în trecut ca să-şi întâlnească soțul mort, răspunde Kazu, cu aceeaşi expresie lipsită de orice emoție.

— O, vai! Adevărat? se miră Kadokura, cu o strângere de inimă când o aude pe chelneriță spunându-i „femeia aceea" şi nu „mama".

— Cunoştea foarte bine regulile întoarcerii în timp, dar cred că pur şi simplu a uitat când e momentul să se întoarcă în prezent. Când şi-a amintit că trebuie să plece din trecut, cafeaua deja se răcise...

— Şi s-a transformat într-o stafie?

— Exact.

— Acum am înțeles, încuviințează Kadokura, încruntându-se.

„Ce tragedie..."

E drept, la început când a auzit de regulile întoarcerii în timp, i s-au părut foarte stricte, însă nu şi atât de periculoase. Regula care spune că nu te poți întâlni cu cineva care nu a trecut pragul cafenelei niciodată, cea care îți interzice să te ridici de pe scaun, sau cea care spune că orice ai face în trecut, nu vei putea schimba prezentul – nici una dintre ele nu era riscantă. Simțise pe pielea lui ce înseamnă să fii blestemat de femeia în alb. E adevărat, l-a durut rău fiecare oscior, dar nu insuportabil. A fost ca şi

cum cineva îi apăsa puțin mai mult peste anumiți centri nervoşi, nimic mai mult.

Blestemul a fost ca o şedință de presopunctură, iar acum se simte vioi şi vede mai clar. Adevărul e că după blestem, îşi poate mişca mai bine umerii care-l dor de ani de zile. Atât de bine se simte, încât se întreabă dacă nu cumva masajul terapeutic pe care i l-a făcut stafia e blestem doar cu numele, însă regula să bei cafeaua până nu se răceşte pare mult mai grea decât celelalte.

„Dacă nu îmi dădeam seama că fantoma e mama chelneriței, probabil că nu aş fi ştiut cât de periculoasă e această regulă."

Cât despre el, a stabilit dinainte ce vrea să-i spună soției când va ajunge în trecut. Nu îi va lua mult timp să îi spună ce are de zis, de aceea nu a fost uimit când a auzit că poate sta în trecut până nu se răceşte cafeaua. Din punctul lui de vedere, are timp suficient.

„Ce regulă nemiloasă! Mai ales pentru o mamă şi o fiică", îşi spune în gând, reflectând la relația dintre cele două femei.

Profesorul Kadokura inspiră adânc ca să se liniştească.

„A venit momentul să mă concentrez pe călătoria în trecut."

— În concluzie, trebuie să beau toată cafeaua din ceaşcă înainte să se răcească, nu?

— Întocmai.

— Am înțeles. Vă rog să-mi turnați cafeaua.

Auzind cuvintele profesorului Kadokura, Kazu ridică încet cafetiera de argint cu mâna dreaptă. Bărbatul e fascinat de mişcările chelneriței. Femeia opreşte mâna în dreptul pieptului şi clipeşte rar. Fiecare gest e elegant şi delicat, nimic din ce face nu e inutil.

„E superbă", îşi spune în gând Kadokura şi fără să vrea oftează adânc. Kazu priveşte în jos la ceaşca goală.

Profesorul simte că atmosfera din cafenea e tensionată ca un arc întins la maximum. Tot ce se aude sunt ticăiturile celor trei orologii măsurând scurgerea timpului. *Tic-tac, tic-tac. Toc-toc, toc-toc.*

Dong, dong, dong, începe să tune orologiul din capătul din stânga.

— Prea bine, spune Kazu, ca şi cum ar fi aşteptat semnalul orologiului. Nu uitaţi: până nu se răceşte cafeaua, continuă în şoaptă.

Cuvintele ei răsună în cafenea, iar aerul apăsător începe să vibreze de şi mai multă tensiune.

„Am senzaţia că aerul din jurul meu e tot mai rece."

Ritualul continuă. Cu mişcări lente, aidoma unei imagini redate cu încetinitorul, Kazu începe să toarne cafeaua în ceaşcă.

„Ooo..."

Din ceaşca plină cu cafea se ridică un fuior de abur şi odată cu el micul spaţiu de 80 de centimetri în care stă Kadokura începe să se onduleze uşor. Imaginea distorsionată îl înconjoară pe profesor şi îi dă senzaţia de ameţeală.

„Ce-i asta? Mă transform în abur?"

Kadokura se uită la mâinile lui transformate în ceaţă. Trupul lui se ridică încet de pe scaun. Imaginile din jurul lui încep să curgă pe lângă el, de sus în jos.

„Nu pot să cred că trec printr-o experienţă atât de ciudată!"

Kadokura priveşte fascinat şi entuziasmat ce se petrece cu el şi în jurul lui. Dacă ar putea folosi mâinile transformate în vapori, ar scoate repede carnetul şi ar face câteva notiţe.

„Dacă aş fi ştiut ce se întâmplă, aş fi venit cu o cameră video!", îşi spune, încercând să privească atent imaginile care curg ca un şuvoi de apă pe lângă el.

Cu acest regret, profesorul îşi pierde cunoştinţa.

Soţia mea, Mieko, era o femeie tăcută. Vorbea puţin şi nu avea păreri proprii. Accepta orice. Era o femeie care nu putea spune nu nimănui, care nu putea refuza nimic. Divorţase o dată. Mi-a spus că se căsătorise cu primul soţ cu ajutorul unui agent matrimonial profesionist. Îmi amintesc că atunci când am întrebat-o de ce divorţase, mi-a răspuns simplu: „Mi-a spus că sunt o femeie plictisitoare". Şi căsătoria noastră a fost una aranjată. Eu aveam treizeci şi unu de ani, Mieko, douăzeci şi opt. La vârsta aceea eram deja foarte pasionat de arheologie şi rareori stăteam în apartamentul pe care îl închiriasem.

„Nu sunt făcut pentru căsătorie. Nu am bani şi rareori dau pe acasă. Cine crezi că m-ar lua de bărbat?"

Aşa i-am spus mătuşii mele, care făcea pe peţitoarea, deşi nu-i cerusem ajutorul, şi care mai mult m-a forţat să mă întâlnesc cu o pretendentă. Aceea femeie era Mieko.

„Nu mă deranjează" – aşa mi-a răspuns Mieko, dar eram sigur că nu va trece mult timp până când va începe să mă urască şi va divorţa de mine. Nu eram genul de bărbat care să aibă o parteneră pentru tot restul vieţii. Nu doar că eram obsedat de arheologie, dar nu mă interesa nimic din afara preocupărilor mele. Nu mă consideram un om care să poată face fericit pe cineva. Mă gândeam doar la mine. Mă simţeam împlinit doar cu mine însumi. De fapt, şi azi cred la fel. Cu toate astea, Mieko nu a rostit niciodată nici măcar prima silabă a cuvântului divorţ.

„Ai grijă de tine" – deşi vorbea puţin, negreşit îmi spunea aceste cuvinte cu zâmbetul pe buze, ori de câte ori plecam. Chiar şi când mă întorceam după o absenţă de câteva luni,

mă întâmpina cu „Bine-ai venit acasă. Vrei să mănânci ceva?”, cuvinte pe care le rostea natural, de parcă plecasem în dimineața aceea.

Vorbeam doar despre ce mă interesa, aşa cum îmi trecea prin cap. Când reveneam acasă după o expediție arheologică, începeam să turui. Îi povesteam despre ce descoperisem în şantierul arheologic, despre săpături, despre ce văzusem şi auzisem în expediție, lucruri pe care mi le notasem în detaliu în carnet. La finalul „conversației”, îmi spunea mereu aceeaşi propoziție: „Nu înțeleg nimic din ce mi-ai povestit”.

Cu toate astea, mă asculta până la capăt, fără să mă întrerupă. De fapt, nici nu voiam să înțeleagă ce-i spun. Fără urmă de îndoială, simțeam nevoia să fiu ascultat. Ştiu că în cercul meu de cunoştințe sunt considerat un om ciudat. Poate că singurătatea a jucat un rol în ciudățenia mea, dar pentru mine singurătatea nu era o povară. Mieko a fost singura persoană care a dăruit unui bărbat dependent de ciudățeniile lui şi de însingurare un loc doar al lui, în care să se simtă el însuşi.

După ce s-au născut copiii, colegii începuseră să mă întrebe insistent de ce nu petrec mai mult timp acasă, ca un tată adevărat, însă pentru mine să stau cu familia era un stres de neimaginat, fiindcă dintotdeauna m-am considerat un bărbat incapabil să ducă o viață de cap de familie. La fel gândeam şi despre căsnicie. Dacă mariajul meu a funcționat a fost datorită lui Mieko, care era o femeie specială. Copiii mei însă tânjeau după un tată normal, îşi doreau o familie obişnuită, însă mie îi era imposibil să mă schimb ca să fiu cum vor ei. De aceea, când fata cea mică mi-a spus într-o zi „Să mai treci pe la noi”, nu am fost şocat. Țin minte că mi-am spus în gând: „Ce isteață e! Copila asta are simțul umorului”.

Din fericire, cercetările şi studiile pe care le făceam erau apreciate şi nu am dus-o greu cu banii niciodată. Când copiii au ajuns la vârsta majoratului, tot ce am putut face pentru ei a fost să le cumpăr o casă. „În sfârşit, ai făcut ceva ce ar face orice tată normal”, mi-a spus fiica cea mare, însă pentru mine faptul că le cumpărasem o casă nu era un favor părintesc, fiindcă pe mine banii nu mă interesau.

Pentru mine, banii nu au fost ceva care să facă diferența în viața mea. Nu făcusem decât să o ascult pe Mieko şi să folosesc ceva pe care nu am pus preț niciodată – banii – ca să cumpăr o casă. Când am întrebat-o dacă vrea să-i cumpăr şi ei o casă, m-a refuzat: „Apartamentul ăsta îmi este de ajuns”. Şi am locuit amândoi în acelaşi apartament dintotdeauna. Pentru mine, e doar un loc în care mă întorc din când în când, însă pentru ea era o casă unde se simțea bine.

Cred că dacă m-aş fi însurat cu altă femeie nu aş fi avut o căsnicie atât de lungă. Şi nu pot să nu mă întreb ce crede Mieko despre mariajul nostru. Dar acum e prea târziu ca să aflu.

„Mi-e milă de mama.”

„Fii mai atent cu ea.”

„Mama se simte singură.”

Aşa obişnuiau să-mi spună copiii. Îşi făceau griji ca orice copii.

„Dacă ai fost un tată normal... Ce bine ar fi fost...”, mi-a spus băiatul meu când era elev la şcoala primară. Dar ce înseamnă să fii un tată normal? La vremea aceea nu ştiam răspunsul. Aşa cum nici copiii mei nu ştiau ce fel de fericire căutam eu.

În ciuda întrebărilor fără de răspuns, mi-am trăit viața cu Mieko. Însă femeia răbdătoare şi tăcută a avut un accident şi a intrat în comă. Nu mai vede, nu mai aude. Copiii mei erau trişti şi sufereau, însă eu nu ştiam cum să fiu trist şi

să sufăr. E în comă, dar încă e în viață. Când m-am întors acasă la finalul altei expediții arheologice, am mers să o văd la spital. Zăcea în comă într-un salon. Pentru mine, singurul loc unde mă pot întoarce e acolo unde e şi ea.

„Ascultă, Mieko, de data asta am făcut o descoperire senzațională", mi-am început ca de obicei prelegerea complicată despre arheologie, însă Mieko nu doar că nu mă putea înțelege, nici măcar nu mai putea să audă ce vorbesc.

Au trecut doi ani şi jumătate de când e în comă. Medicul care o îngrijeşte mi-a spus: „Nu e imposibil să-şi revină, dar având în vedere că e în vârstă, în cel mai optimist scenariu mai are de trăit încă un an. Cu toate astea, nu vă pot garanta că va mai rezista şase luni."

„Am înțeles, domnule doctor."

Atunci a fost pentru prima oară când am simțit ce înseamnă să ai un regret. Mi-am trăit viața iubindu-mi doar pasiunile şi am fost convins că niciodată nu voi lăsa în urmă ceva neterminat.

Şi totuşi, mă înşelam.

Trebuia să mă întorc în trecut ca să-i spun lui Mieko ce uitasem să-i spun înainte să intre în comă.

— Tată? Ce cauți aici?

Glasul ascuțit al fiicei mai mari mă face să deschid ochii. Aşezată în fața casei de marcat, îşi leagănă fetița în brațe şi se uită la mine uimită. Privesc în jur: m-am întors în trecut, dar cafeneaua e neschimbată: aceleaşi lustre cu abajur luminând interiorul într-o nuanță retro de sepia, acelaşi ventilator atârnat de tavan, învârtindu-şi încet paletele de lemn. A, da, şi cele trei orologii puse pe acelaşi perete, arătând trei ore diferite.

Dacă nu aş vedea-o pe fiica mea ţinând nepoţica în braţe, cu siguranţă că nu mi-aş fi dat seama că m-am întors în trecut, înainte ca Mieko să intre în comă. Şi asta fiindcă nepoata mea are acum şase ani. La anul merge la şcoala primară. Fetiţa pe care fiica mea o ţine în braţe are doi sau poate trei ani. Cu alte cuvinte, m-am întors cu trei sau patru ani în urmă.

„Mieko... Nu e aici."

E o cafenea mică. Poţi vedea tot salonul, chiar dacă stai la cea mai îndepărtată masă de uşă. În spatele barului e doar chelneriţa care mi-a turnat cafeaua ca să ajung în trecut.

— Tată? Ce-i cu dumneata aici? De ce ai venit? întreabă fiica cea mijlocie, ţiindu-se din spatele surorii mai mari.

— O, ce surpriză! E glasul fiului meu, care, de cum mă vede, face un pas înapoi. Mamă, e şi tata aici. Îţi vine să crezi? spune băiatul întorcând capul în spate.

Acum am înţeles: copiii mei tocmai au venit cu mama lor la cafenea.

— Tu aici? întreabă mirată Mieko când mă vede.

Se apropie de mine şi se aşază pe scaunul din faţa mea.

— Bine aţi venit! ne întâmpină chelneriţa, punându-ne în faţă câte un pahar cu apă rece.

Mieko comandă o cafea fierbinte, iar fata cea mijlocie şi băiatul, aşezaţi la masa din mijlocul cafenelei, comandă câte o cafea cu gheaţă. Doar fiica cea mare nu se aşază pe scaun. Rămâne în picioare lângă masa noastră, ţinându-şi în braţe fetiţa.

— Aş dori o limonadă. Şi puteţi să încălziţi puţin lapte pentru asta mică? Vă rog să le aduceţi la bar, îi spune chelneriţei.

— Desigur, răspunde fata, dând uşor din cap, şi dispare în bucătărie.

— Trebuia să ne spui că vii.

— Nu erai pe un şantier arheologic în Franța? Parcă aşa ne-ai zis...

— Mamă, ştiai că vine şi tata?

Mieko răspunde fetelor scuturând din cap.

„Franța? Acum am înțeles. Înseamnă că suntem în iunie, în urmă cu trei ani..."

Îmi pun amintirile în ordine şi încerc să-mi dau seama în ce zi din trecut m-am întors. Mieko a avut accidentul care a băgat-o în comă o jumătate de an mai târziu, în jurul Crăciunului.

Fetele mi-au spus că în timp ce mama lor se plimba pe trotuar, un biciclist neatent – se uita pe telefonul mobil – s-a izbit în ea. S-a prăbuşit pe caldarâm şi s-a lovit puternic la cap, totuşi s-a ridicat şi s-a întors acasă ca şi cum nu se întâmplase nimic. Şi-a pierdut însă brusc cunoştința şi a căzut din nou în fața casei.

Un vecin a sunat degrabă la ambulanță, dar de atunci nu şi-a mai recăpătat cunoştința.

„Totul a fost prea dintr-odată..."

Starea vegetativă e o disfuncție neurologică. Creierul mare nu mai funcționează şi sunt afectate gândirea, văzul, auzul şi simțul de orientare. Funcțiile vitale ale trunchiului cerebral care controlează respirația şi alte funcții vitale sunt însă neafectate.

Moartea cerebrală înseamnă că creierul nu mai funcționează, iar pacientul nu poate respira fără ajutorul unui aparat. Chiar şi cu ajutorul unui aparat de ventilație mecanică, bolnavul nu poate rezista mai mult de două săptămâni. În funcție de gravitatea cazului, un pacient poate sta în comă între doi şi cinci ani. Kadokura ştie de cazul unei femei din Arabia Saudită care s-a trezit din comă după douăzeci şi şapte de ani.

„Medicul mi-a spus că din cauza vârstei, Mieko nu mai are mult de trăit..."

Mi-e imposibil să cred că Mieko, cea care stă acum în fața mea, va intra în comă. Şi chiar dacă i-aş spune să fie atentă să nu aibă un accident, nu pot schimba nimic.

Ştiu prea bine asta.

„Şi totuşi, ce-ar fi dacă...”

„Nimic nu e prestabilit în lumea asta. Mă întreb dacă nu cumva există o breşă în regulile întoarcerii în timp şi pot schimba momentul accidentului lui Mieko? Nu cred că ar fi ceva imposibil. Cu siguranță că există o posibilitate să schimb momentul accidentului. Cu un an, cu doi, sau poate cu cinci sau chiar zece. Şi totuşi, nu voi putea schimba faptul că va intra în comă. Dar chiar şi aşa... Nu aş putea schimba momentul în care a fost lovită?”

Am de ales între două opțiuni.

„Să cred în regulile călătoriei în trecut şi să-i spun lui Mieko ce trebuia să-i spun mai de mult. Dar nu trebuie să-i spun despre accident, ca să nu îi îngrijorez pe ea şi pe copii.”

Acesta a fost primul meu gând.

„Dar dacă pot găsi o breşă în reguli, atunci ar trebui să-i spun lui Mieko nu doar ce vreau să-i zic de mult, ci şi despre accidentul ei.”

Dacă e posibil, vreau să încerc să schimb momentul accidentului. Cuvintele chelneriței – „memoria celor din trecut nu poate fi ştearsă” – mă urmăresc. Dacă le voi spune despre accident şi despre faptul că Mieko va intra în comă, soția şi copiii mei vor trebui să trăiască ştiind adevărul. Simt cum mintea mea e prinsă într-un vârtej ca un labirint fără de ieşire.

— Tată, nu cumva e prima oară când îmi vezi fetița?

— Asta ar fi prea de tot, nu crezi?

— Ce te miri aşa? Doar vorbim despre tata, nu?

— Ei, lasă că nici tu nu eşti mai brează. Dacă nu-ţi aminteşti dacă şi-a văzut nepoata, eşti la fel ca el. N-am dreptate, surioară?

— Da, s-ar putea să ai dreptate, dar, pe bune acum, gândeşte-te puţin: nu e o minune că tata e în Japonia?

— Asta cam aşa e.

— Când erai mică, obişnuiai să-i spui: „Să mai treci pe la noi”. Nu-ţi aminteşti?

— Parcă Takeo obişnuia să-i zică aşa, nu?

— Takeo?

— Nu, nu eram eu. Eu îi ziceam: „Nene, cine eşti?”, le taie vorba fiul meu.

— Staţi puţin... Şi atunci cine îi zicea „Să mai treci pe la noi”? Eu? Nu-mi amintesc prea bine.

— Apropo de copii. Takeo, mama ne-a spus că ţi s-a născut al doilea copil. E adevărat?

— Exact. Luna trecută.

— Ar fi trebuit să-l aduci cu tine. E o raritate să fie şi tata cu noi, putea să-l vadă şi el.

— Ai dreptate. Dacă aş fi ştiut, l-aş fi adus cu mine.

— De ce nu ne-ai anunţat că vii, tată? mă întreabă brusc fata cea mare, întorcându-se cu faţa către mine.

Sunt confuz, încă nu ştiu dacă trebuie sau nu să le spun despre accidentul lui Mieko. Îmi cunosc soţia foarte bine şi ştiu că ar primi vestea cu foarte mult calm. Aşa e femeia cu care m-am căsătorit. Dacă nu ar fi fost aşa, nu am mai fi fost soţ şi soţie în ziua de azi. Problema sunt copiii. Conştient că vor fi şocaţi, îi mint:

— Am uitat să iau nişte documente importante. Am stabilit cu domnul Kumada să mi le aducă aici.

„Nu trebuie să iei o hotărâre acum. Mai bine mai aştepţi puţin”, aud în minte un glas prudent.

Şi dau dreptate vocii interioare. E mai înţelept să mai am încă puţină răbdare.

— Chiar dacă ne-ai minți, mai bine ne-ai spune că ai venit aici pentru aniversarea căsătoriei, îmi zice fiica cea mare, simțind pesemne că mint.

Vorbele ei mă iau prin surprindere. Şi nu înțeleg ce vrea să spună, de fapt. Reacția ei a fost mult prea imprevizibilă.

— Aniversarea căsătoriei? A cui? întreb, privind-o pieziş.

— Cred că glumeşti, nu? Nu pot să cred! Nu ştii la ce ai venit aici?

— Tată, vorbeşti serios? întreabă într-un glas fetele mele, privindu-mă suspicioase.

— Chiar nu ştiai că mama vine în fiecare an aici când e aniversarea căsătoriei?

— Şi de ce vine mama voastră aici în fiecare an la aniversarea căsătoriei nu ştiu cui?

— Ei nu, că asta le întrece pe toate! oftează adânc fiica cea mare şi se aşază pe un taburet înalt din fața barului.

Mieko râde încet.

— Mamă, cum de reuşeşti să nu te enervezi?

— Nu vă mai miraţi atâta, intervine Takeo. Numai tatăl nostru poate reacționa aşa.

— Ce vrei să spui? Că vrea să ne omoare pe toți cu indiferența lui?

— Întocmai.

Fata cea mare dă peste cap paharul cu limonadă, cea mijlocie bea şi ea dintr-o suflare cafeaua cu gheață. Amândouă pun paharele pe masă cu o bufnitură, semn că sunt furioase.

— Îmi spuneți şi mie despre a cui aniversare de căsătorie vorbiți?

— E clar. Ajunge. Mamă, hai să ne întoarcem acasă.

— Să fi fost el bărbatul meu, ehei, eram de mult divorțată de el. E incredibil!

Vineții la față de mânie, fetele mele întorc privirea de la mine.

— Poate îmi explici tu, cer ajutorul fiului meu.

Mintea mea e încă prinsă în dilemă – să le spun sau nu despre accident –, aşa că nu am timp să mă concentrez pe nişte chestiuni de care nu-mi amintesc.

Băiatul se ridică de pe scaun şi intră între surorile lui, încercând să le calmeze.

— Tată, e posibil să fi uitat, dar în urmă cu douăzeci de ani, ai venit cu mama aici. Am dreptate?

— Aşa, am fost cu maică-ta aici. Doar o dată.

— Şi nu a fost atunci aniversarea căsătoriei voastre?

— Ziua aceea?

— Exact.

— Aniversarea căsătoriei noastre? întreb, lăsând capul într-o parte, nesigur.

— Da, tată, aniversarea căsătoriei voastre! spune şi fata cea mare, pe un ton apăsat.

— Altfel, de ce crezi că vine mama în fiecare an aici?

— Habar n-am. Întrebați-o pe ea.

Exasperat, băiatul ridică din umeri, iar fetele oftează lung. Copiii întorc privirea către mama lor.

— Ha, ha, ha, râde timidă Mieko. Am venit aici, fiindcă aşa am vrut eu.

Pentru mine, aniversarea căsătoriei nu a fost o dată importantă niciodată, iar Mieko mă înțelege foarte bine în această privință. Copiii mei însă vor să respect normele sociale, care pentru mine nu au nici o valoare.

— O... mă aud spunând dintr-odată.

Ceaşca cu cafea pe care o țin în mână s-a răcit între timp mai mult decât mă aşteptam.

„Să nu uit că trebuie să beau toată cafeaua înainte să apuce să se răcească complet.”

Iau o gură de cafea.

„Cam călâie...”

Din cauza discuției despre aniversarea căsătoriei, pierdusem momentul în care să încep să vorbesc despre ceea ce m-a adus înapoi în trecut. E limpede: trebuie să hotărăsc cât mai repede dacă le povestesc despre accident.

— A! exclam când o văd pe chelneriță în spatele barului.

„De ce nu mi-am dat seama mai devreme?”

— Ăăă... Mă scuzați, încep, făcându-i semn cu o mână ridicată. Aş dori să vă întreb ceva. Se poate? Am înțeles că prezentul nu mai poate fi schimbat, însă e vreo posibilitate să schimb momentul în care are loc o întâmplare în trecut? o întreb, trecând direct la subiect, căci timpul rămas e prea prețios ca să fie pierdut şovăind.

Probabil că cei trei copiii ai mei nu înțeleg despre ce vorbesc. Nu ştiu că am venit din viitor, însă chelnerița cafenelei cu siguranță că ştie ce o întreb.

— N-aş putea să vă spun că e imposibil, îmi răspunde exact cum bănuiam.

Cuvintele ei îmi sunt de ajuns.

„E în regulă. Acum pot lua o hotărâre.”

— Îmi pare rău pentru aniversarea căsătoriei, am început să vorbesc, făcându-mi curaj. Am uitat că ziua aceea era aniversarea noastră. S-a întâmplat ca în ziua aceea să am puțin timp liber. Țin minte că Mieko m-a întrebat dacă nu vreau să ieşim în oraş. Rareori mă întreba să ieşim împreună. I-am răspuns: „Hai să mergem la o cafenea”. Şi asta am şi făcut. Sunt un soț neglijent care nu-şi aminteşte nici aniversarea căsătoriei. Mieko, te rog să mă ierți. Aşa a fost să fie.

Văzându-mă stând cu capul plecat, fetele mele fac schimb de priviri nedumerite şi dezgustate. Fireşte, să-şi vadă tatăl cu ochii în pământ, e o scenă pe care nu şi-au imaginat-o niciodată.

— Nu-i nici o problemă, intervine Mieko. Ştiu şi eu atâta lucru despre tine, că nu te interesează aniversările de nici un fel.

Soția mea izbucneşte în râs. Nici nu mă aşteptam la altfel de reacție din partea ei. Aşa e ea.

— Sincer să fiu, am venit din viitor pentru un scop anume.

— Ha? strigă într-un glas fetele mele, şi ridică în acelaşi timp capul.

— Vrei să spui că zvonurile despre cafeneaua asta...

— Da, sunt adevărate, îi curm vorba fiului meu, ridicând o mână.

Dacă toți ştiu ce fel de cafenea e cea în care ne aflăm, îmi este mai uşor să trec la subiect, însă, chiar şi aşa, ştiu că nu am timp de stat la poveşti.

— Mieko, cam peste o jumătate de an, vei avea un accident şi îți vei pierde cunoştința. Vei sta în comă doi ani şi jumătate, continui cât se poate de sincer, sperând că există probabilitatea să pot schimba momentul accidentului.

— Voi fi ca o legumă?

— Exact, îi răspund scurt soției mele.

— Adevărat? murmură şocată Mieko, şi lasă ochii în jos.

— Glumeşti, nu?

— Despre ce vorbeşti, tată? Încetează cu glumele proaste!

Fetele mă privesc cu suspiciune. Doar băiatul mă ascultă tăcut. E palid. Cu siguranță că ştie regulile cafenelei: prezentul nu poate fi schimbat, indiferent ce ai face cât eşti în trecut.

— Mă credeți sau nu... asta depinde de voi.

— Ajunge, tată! strigă la mine fiica cea mare, şi cafeneaua răsună de strigătul ei.

Speriată, fetița ei începe să plângă. Mama îşi ignoră copila pe care o iubeşte ca pe ochii din cap şi continuă să se răstească la mine.

— Ştiu şi eu ce vorbeşte lumea despre cafenea. Nu sunt curioasă dacă zvonurile sunt adevărate, dar, chiar dacă ar fi adevărate, cât tupeu poți să ai ca să vii aici?! Dumneata eşti conştient ce i-ai spus mamei? Ce-ai zis că o i să se întâmple peste jumătate de an? O să moară? Şi ne-ai spus-o aşa, foarte senin, nu ți s-a mişcat un muşchi pe față. Nu ți se pare că ai întrecut orice limită?

— Ascultă-mă, nu mai avem timp.

— Nu-mi pasă! Întotdeauna ai fost aşa. Ți-a păsat numai de dumneata! Niciodată nu te-ai gândit la ce simte mama, la ce simțim noi, copiii dumitale! M-am săturat să ne învârți pe degete cum ai chef. De ce? Spune-mi, de ce ai venit aici? Chiar nu ai putut pentru o clipă să te gândeşti la ce o simtă mama?

Extenuată, fiica mea cea mare se trânteşte pe taburetul din fața barului. Fetița din brațele ei se zguduie de plâns, însă nici nu încearcă să o liniştească.

— Vrei să spui că nu e nici o cale să evităm accidentul mamei? mă întreabă fiica cea mijlocie pe un ton rece, luând-o pe micuță din brațele surorii mai mari.

— E imposibil, îi răspund scurt.

— Şi de ce ai venit aici? Să nu-mi spui că ai venit ca să-i zici mamei ce soartă cruntă o aşteaptă!

— Stai puțin... Eu...

— Bine, atunci termină odată. Spune ce ai de zis şi dispari din fața noastră!

Vorbeşte calm, dar apăsat, semn că e furioasă pe mine.

Eu însă răsuflu uşurat. „Ce bine că s-a întâmplat aşa...”

Căldura ceştii din mână îmi dă semnalul că în curând se va termina călătoria mea în trecut.

— Prea bine.

Nu regret că le-am spus ce se va întâmpla în viitor, însă dacă asta e tot ce fac, atunci degeaba m-am întors în trecut. Nu acum e momentul să judec ce e bine şi ce e rău. Cel mai

important lucru este să mă asigur că ce le-am spus nu va rămâne fără rezultat.

— Mieko.

— Da.

— Până acum mi-am trăit viața doar aşa cum am vrut.

— Da.

— Am făcut tot ce am vrut, fără să mă gândesc ce sau pe cine sacrific ca să-mi îndeplinesc dorințele.

— Da.

— Pe scurt, nu regret nimic din ce am făcut în cei şaizeci şi şapte de ani de viață.

— Îți dau dreptate.

— Aşa am crezut până în ziua în care ai intrat în comă.

— O...

Mieko mă priveşte şocată, făcând ochii mari, ca şi cum în fața ei e o ființă stranie.

— Da, şi eu am fost şocat. Când ai intrat în comă, pentru prima oară în viața mea am simțit că am regrete. A fost ceva nou pentru mine, însă nu mai pot vorbi cu tine, cea din viitor. De aceea, m-am întors în trecut. Sunt aici fiindcă am ceva să-ți spun.

— Ai ceva să-mi spui?

— Da.

— Şi ce vrei să-mi spui?

— Am fost fericit să-mi împart viața cu tine.

Acestea sunt cuvintele pe care am regretat că nu i le-am spus lui Mieko cât încă nu era în comă. Şi acum, când e ținută în viață de aparate, pot vorbi cu ea, însă nu mă poate auzi.

— S-ar putea să nu mă crezi, fiindcă nu ți-am vorbit aşa niciodată, dar acum vreau să-ți spun că am fost fericit datorită ție. Asta vreau să-ți spun: că am fost fericit. Îți sunt recunoscător că m-ai făcut fericit. Asta e tot ce am vrut să-ți spun.

De îndată ce termin de vorbit, golesc ceaşca dintr-o suflare. Cafeaua e mai amară decât cea pe care o beau de obicei. Are un gust astringent care simt că-mi ţine ochii deschişi şi o aromă care-mi străpunge nările. Nu e nici măcar călduţă.

Dacă aş mai fi întârziat câteva secunde, cu siguranţă că s-ar fi răcit de tot.

„A fost cât pe ce...”

Mă văd punând ceaşca la loc pe farfurioară şi mă aud oftând adânc.

Ridic privirea către copiii mei: toţi mă privesc şocaţi. Citesc pe chipurile lor că nu pot ţine pasul cu povestea asta dramatică, cu suişuri şi coborâşuri ca un roller-coaster.

— Ştiu că nu vă este uşor, le spun.

Abia acum văd că nepoţica mea a adormit în braţele mătuşii sale.

— Dar încercaţi să gândiţi aşa: în jumătate de an, mama voastră va fi în comă. Accidentul se va întâmpla brusc, vă va lua pe nepregătite. Şi când se va întâmpla, orice regret de genul „ar fi trebuit să spun asta, ar fi trebuit să fac asta” – aşa cum regret şi eu acum – va fi tardiv. Indiferent ce aţi spune, nu puteţi schimba prezentul: mama voastră îşi va pierde cunoştinţa. E una dintre regulile întoarcerii în trecut. Nu puteţi schimba destinul mamei voastre, însă amintirea zilei de azi va rămâne cu voi pentru totdeauna.

Simt că ameţesc şi imaginile din jurul meu încep să se distorsioneze.

— De aceea, dacă nu vreţi să aveţi regrete la fel ca mine, preţuiţi-vă mama în cele şase luni cât mai este conştientă. Iubiţi-o mai mult decât aţi iubit-o până azi. Vă implor.

— Da...

În clipa în care mă întreb dacă cea care mi-a răspuns e fata cea mijlocie, trupul meu se transformă într-un fuior de aburi care se înalţă către tavanul cafenelei.

— Tată! strigă fata cea mare.

Are ochii plini de lacrimi, dar nu ştiu dacă sunt lacrimi de furie sau de tristeţe. Totul începe să curgă pe lângă mine, de sus în jos. Încep să-mi pierd cunoştinţa. În timp ce mă îndepărtez de familia mea, o văd pe Mieko cu privirea ridicată către tavan. Plânge şi ea.

— Mieko...

— Dragul meu...

— N-am să-ţi spun adio...

Încerc să mă agăţ de speranţa că încă mai pot schimba momentul accidentului. Nu pot renunţa la ea până în clipa în care mă voi întoarce în viitor.

— Eu...

— Mm?

— Am fost fericită cu tine. Întotdeauna.

— Adevărat?

— Da, am fost fericită, răspunde Mieko.

Glasul ei e la fel ca întotdeauna. Plin de blândeţe şi iubire.

Întors în prezent, profesorul Kadokura iese repede din cafenea, fără să se atingă de bolul cu *oyakodon* pregătit de Nagare. Se urcă într-un taxi care-l va duce la spitalul unde Mieko zace pe un pat, în comă.

Fereastra rezervei e deschisă. Perdelele albe flutură în adierea vântului. Pe noptiera de lângă patul lui Mieko este o fotografie înrămată cu cei trei copii.

Kadokura intră în rezervă, păşind încet. Încearcă să respire normal. Îşi pune trenciul pe un umeraş. O petală de floare de cireş se desprinde de pe haină şi începe să plutească încet către podea.

— N-am putut să schimb momentul accidentului, spune Kadokura, aşezându-se încet lângă patul lui Mieko.

Pieptul soției se ridică şi coboară încet, semn că respiră.

— E ciudat, se aude spunând cu glas tremurând, privindu-şi soția ce respiră conectată la aparate. M-am eliberat de regrete, dar acum mă rog să te trezeşti din comă...

Din ochi încep să-i curgă lacrimi, rotunde şi mari ca nişte perle.

Kadokura îşi şterge lacrimile, dar oricât de mult s-ar şterge, lacrimile refuză să se oprească...

RĂMAS-BUN, APOLLO!

— Un câine?

Aşezată pe un scaun în fața barului, Kōtake Nana lasă capul într-o parte şi ridică dintr-o sprânceană. Lucrează ca asistentă la spitalul general din apropiere. Să se oprească la sfârşitul programului la cafenea face parte din rutina ei zilnică.

— Da. Îl chema Apollo, răspunde Hikita Mutsuo şi îşi dă jos ochelarii uzi de ploaie.

Bărbatul are treizeci şi şapte de ani. E tuns scurt şi are barbă. Îmbrăcat în tricou polo cu mâneci scurte şi pantaloni până la genunchi, şi cu un rucsac în spate, a rămas în pragul cafenelei, ud leoarcă.

— Plouă? La meteo au spus că va fi vreme bună azi, spune Tokita Nagare, ieşind din camera din spate cu un prosop pe care i-l întinde bărbatului.

— Mulţumesc. Mă scuzaţi de deranj, spune Mutsuo.

Ia prosopul din mâinile lui Nagare şi mulţumeşte lăsând uşor capul în jos.

— Era câinele cu care obişnuiaţi să veniţi din când în când la noi, nu? Era un golden retriever, dacă îmi amintesc bine.

— Da, el e.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Nagare.

Mutsuo se schimbă la faţă.

— A murit de bătrâneţe săptămâna trecută. Avea treisprezece ani.

— Îmi pare rău. Nici nu ştiu ce să vă spun...

— Nu e nici o problemă. A murit liniştit. Probabil că şi-a dat sufletul fără să sufere, răspunde Mutsuo ştergându-se pe cap cu prosopul.

— Probabil? întreabă Kōtake nedumerită.

— Da. În ultimele lui clipe, soţia mea...

Mutsuo se opreşte brusc. Preţ de câteva clipe tace, apoi, după ce inspiră adânc, ridică privirea şi începe să vorbească.

— Apollo a fost câinele nostru de companie, în cei treisprezece ani a fost foarte special pentru noi. Noi nu avem copii. Am făcut tratament împotriva infertilităţii, dar a fost zadar...

— Dar a trăit treisprezece ani. Asta înseamnă aproape nouăzeci de ani în vârsta oamenilor, nu? A fost longeviv pentru câine din rasa lui, de talie atât de mare, nu? întreabă Kōtake, privind faţa tristă a lui Mutsuo.

— Aşa e. Tocmai de aceea, eu şi soţia mea eram pregătiţi că ne va părăsi. Cu câteva zile înainte să moară, l-am îngrijit făcând cu rândul, ca să nu-l lăsăm singur. Nu ne-a fost

greu. Voiam să trăiască mai mult, chiar dacă asta ar fi însemnat o zi. A fost singura noastră dorință.

Nagare îl ascultă, dar privirea îi este ațintită pe o fotografie înrămată la capătul barului, din care îi zâmbeşte Kei, soția lui.

— Vă înțeleg, murmură fără să i se schimbe expresia de pe chip, ca şi cum vorbeşte singur.

— Când temperatura corpului a început să îi scadă şi să aibă convulsii, soția mea nu s-a mai dezlipit de lângă el. Nu a închis un ochi. Dar la un moment dat...

— O, nu, spune Kōtake şi face schimb de priviri cu Nagare.

— Da. A adormit de oboseală şi atunci s-a întâmplat. Când a deschis ochii, Apollo era rece.

— Astfel de lucruri...

— Da, ştiu, sunt inevitabile. I-am spus şi eu. Dar soția mea nu-şi poate ierta că a adormit, că nu şi-a luat rămas-bun de la el...

— Deci soția dumneavoastră doreşte să se întoarcă în trecut?

— A, nu, scutură Mutsuo din cap. Soția mea nu ştie că se poate întoarce în trecut în această cafenea.

— Şi atunci?

— M-am gândit că dacă într-adevăr e posibil să se întoarcă în timp, dacă ar putea să-l vadă din nou pe Apollo, atunci poate că nu s-ar mai simți vinovată...

— Acum am înțeles, spune Kōtake, dând uşor din cap, sorbind ultimele picături din cafeaua cu gheață.

— Cunoaşteți regulile întoarcerii în trecut? îl întreabă Nagare, care l-a ascultat stând cu brațele încrucişate.

— Din auzite. Şi am citit despre ele şi într-o revistă.

— Revistă? întreabă Kōtake încruntându-se.

Mutsuo scoate o revistă din rucsac şi i-o întinde.

— Ce-i asta?

— Nu ştiaţi de ea?

Kōtake ia revista şi începe să o frunzărească, scuturând din cap. Mutsuo dă şi el câteva pagini şi la un moment dat se opreşte, arătând cu degetul un articol:

— Aici. Citiţi aici, vă rog.

— Mm? „În căutarea adevărului despre legenda urbană a cafenelei care te poate trimite înapoi în trecut.” Ce-i asta?

Kōtake îl priveşte pe Nagare cu ochii mari de uimire.

— Mai de mult a fost un jurnalist la noi ca să facă un reportaj. Hm... Câţi ani să fi trecut de atunci? Kazu era încă la gimnaziu. Să tot fie vreo şapte sau opt ani.

Kōtake coboară privirea din nou pe articol.

— „Numele cafenelei este Funiculi Funicula. A devenit faimoasă după ce s-a zvonit că te trimite în trecut, şi în fiecare zi se formează cozi lungi cu clienţi în faţa cafenelei...”

Femeia citeşte cu voce tare începutul articolului, apoi continuă în gând.

— E o revistă veche. E de mirare că încă o mai aveţi, spune Nagare, umplând o pungă de hârtie cu boabe de cafea, pe care le comandase Mutsuo.

— Am găsit-o într-un anticariat. Sunt scrise şi regulile călătoriei în timp, spune Mutsuo, zâmbind mândru de comoara pe care o are.

Cinci reguli sunt scrise în articolul din revistă.

Prima regulă: Chiar dacă te-ai întors în trecut, nu poţi întâlni decât pe cineva care a vizitat cafeneaua.

A doua regulă: Indiferent ce faci cât eşti în trecut, nu vei putea schimba prezentul.

A treia regulă: Pe scaunul care te trimite în trecut stă o fantomă.

A patra regulă: Atât timp cât eşti în trecut, nu ai voie să te ridici de pe scaun.

A cincea regulă: Poţi zăbovi în trecut un timp limitat.

— În concluzie, spune Kōtake, ridicând revista, din acest articol nu se înțelege că te poți întoarce în trecut în această cafenea, nu? Păi, nu fac un deserviciu cafenelei? întreabă pufăind iritată.

— Nu avem mai puțini clienți, dar nici mai mulți, spune Nagare, scărpinându-se în creştet. Poftim pachetul dumneavoastră cu boabele de cafea. Face 1200 de yeni.

Îi întinde punga lui Mutsuo şi începe să bată pe tastele casei de marcat.

— O, vă mulțumesc, răspunde Mutsuo timid.

Îi dă înapoi patronului prosopul împăturit şi plăteşte.

— În orice caz, dacă soția dumneavoastră vrea să se întoarcă în trecut, nu e nici o problemă. Dacă însă nu vrea, nu vă sfătuiesc să o convingeți să facă această călătorie. Nu contează dacă crede sau se îndoieşte de posibilitatea întoarcerii în trecut. Trebuie însă să ştie că sunt câteva reguli pe care trebuie să le respecte cu strictețe dacă vrea să ajungă înapoi în timp. În articol nu scrie, dar să ştiți că atât timp cât eşti în trecut, trebuie să bei toată cafeaua din ceaşcă înainte să se răcească. Dacă nu o bea pe toată, soția dumneavoastră se va transforma în fantomă şi va sta o veşnicie pe scaunul acela.

— Ce-ați spus? întreabă Mutsuo, uitându-se la femeia în rochie albă.

— În special pentru clienții ca soția dumneavoastră regretele sunt foarte apăsătoare. Cu cât au iubit mai mult pe cineva sau un animal de companie, cu atât a doua despărțire e mai grea. Şi chiar dacă ştiu că trebuie să bea toată cafeaua înainte să se răcească, se lasă duşi de emoții şi îşi dau seama prea târziu că li s-a răcit cafeaua.

„Cu cât au iubit mai mult...” Mutsuo se gândeşte la cuvintele lui Nagare.

„Pentru Sunao, Apollo a fost ca un copil...”, îşi spune nelinişt it.

— În orice caz, ar fi bine să discutați mai întâi cu soția dumneavoastră, spune Kōtake pe un ton blând, citind ce e în sufletul bărbatului.

— Am înțeles. Am să încerc să vorbesc cu ea.

Mutsuo ia pachetul cu boabe de cafea, mulțumește lăsând ușor capul în jos și se răsucește pe călcâie ca să iasă din cafenea.

— Așteptați puțin, îl oprește Nagare. Ploaia încă nu s-a oprit, îi spune, și îi întinde o umbrelă pe care a adus-o din camera din spate.

— Vă mulțumesc.

— Pentru puțin.

Mutsuo apleacă de mai multe ori capul, apoi iese din cafenea.

Ding-dong!

— E o regulă cam nemiloasă, nu? întreabă încet Kōtake, după plecarea lui Mutsuo.

— Ce vrei să spui?

— Numai cine vrea să-și îndrepte greșelile are regrete. Nici soția domnului de adineaori nu a crezut că iubitul ei câine își va da ultima suflare în timp ce ea dormea. Am dreptate? Sunt sigură că se învinovățește că a adormit. Crede că e vina ei că s-a despărțit pentru totdeauna de Apollo.

Kōtake nu critică regulile întoarcerii în timp. Se gândește însă cât de distrusă trebuie să fie soția lui Mutsuo că a adormit când Apollo, câinele ei iubit, și-a dat ultima suflare.

— Ce bine ar fi dacă am putea schima prezentul, nu?

— Așa e.

— Și de ce nu ai voie să te ridici de pe scaun cât ești în trecut? Dacă tot nu poți ieși din cafenea, măcar să te poți mișca în voie prin salon, nu?

— Și eu mă întreb de mult timp, spune Nagare.

— Am dreptate, nu? Şi-apoi, de ce e musai să fie cafea în ceaşcă? De ce să nu fie, de pildă, ceai negru?

— Hm... Cred că o cafea se potriveşte mai bine cu o călătorie în timp...

— Nici nu trebuia să mă aştept să primesc un alt răspuns de la un barista, nu? Ha, ha, ha! E timpul să plec. Îmi poți împrumuta o umbrelă?

— Desigur.

În timp ce Kōtake se îndreaptă către casa de marcat ca să plătească, Nagare intră în odaia din spate ca să ia o umbrelă pentru ea.

Rămasă singură, Kōtake pune câteva monede pe o tăviță lângă casa de marcat – prețul cafelei pe care a băut-o.

— Nu poți schimba prezentul orice ai face... Ce fel de regulă mai e şi asta? murmură.

Glasul ei stins se suprapune peste zdrăngănitul monedelor.

— Pe curând, îl salută pe Nagare.

Ia umbrela din mâna lui şi iese din cafenea.

Au trecut câteva zile de la vizita lui Mutsu la cafenea, timp în care sezonul ploios s-a sfârşit. Odinioară, se spunea că tunetele puternice anunță sfârşitul ploilor, însă azi nu mai sunt un semnal clar al schimbării vremii. Când frontul atmosferic care aduce în Japonia zile cu cer înnorat şi ploi torențiale se retrage de peste arhipelag, făcând loc cerului senin şi căldurii înăbuşitoare, sfârşitul sezonului ploios este anunțat oficial de meteorologi. Şi totuşi, retragerea frontului atmosferic nu e un semnal clar al sfârşitului sezonului ploios. Uneori, se întâmplă ca frontul atmosferic să revină peste arhipelag.

La câteva zile după vizita lui Mutsuo, meteorologii au anunțat finalul sezonului ploios. După-amiază, temperatura trece de 30 de grade. A început vara adevărată.

Sub cerul pe care nu plutește nici un nor, o femeie stă în fața cafenelei, ținând într-o mână o umbrelă de soare. O cheamă Hikita Sunao și e soția lui Mutsuo.

Preț de câteva clipe se uită la plăcuța din lemn pe care este scris numele cafenelei.

„Deci asta e cafeneaua despre care mi-a povestit Mutsuo că te poate trimite în trecut...”

Există doar o intrare, sub o arcadă din cărămizi. Câteva felinare prinse pe perete luminează treptele care duc la subsol.

„Nu știu de ce am venit, dar dacă tot sunt aici...”

Trage adânc aer în piept ca să prindă curaj și începe să coboare încet treptele.

Aici e mai răcoare decât sus, dar cum aerul nu circulă, în câteva secunde fruntea lui Sunao se umple de broboane de transpirație. Pașii i se opresc în fața unei uși mari de lemn, la primul nivel de la subsol.

„Dacă e adevărat că îl pot vedea din nou pe Apollo, atunci merită să încerc...”

Sunao pune mâna pe clanța ușii.

Ding-dong!

În fața ei apare un spațiu mic și îngust, cu pereți din argilă. Dacă sus pe scări aerul e sufocant, la subsol e frig.

„Ce... fri... frig e...”

Acoperite doar pe jumătate de mânecile bluzei, brațele transpirate încep să-i tremure. Înaintează cu pași șovăitori. La mijlocul coridorului apare intrarea în cafenea. În față, la capătul celălalt al coridorului e o ușă de care atârnă o plăcuță de lemn pe care scrie „Toaletă”.

Sunao intră în cafenea. Interiorul e slab luminat, iar spațiul e mai mic decât îşi imaginase. Trei mese cu câte două scaune, şi trei taburete cu picior înalt în fața barului.

Priveşte în jur şi i se pare că mai curând a intrat într-un bar decât într-o cafenea. Brusc, aude un glas blând venind din spatele barului.

— Bine ați venit! o întâmpină un murmur.

„Mm?”

Salutul apatic al chelneriței sună ciudat pentru Sunao, care lucrase şi ea în studenție cu jumătate de normă în restaurante şi cafenele.

„Nu cumva cei care vin pentru prima oară nu sunt bineveniți?”

Suspiciunea i se risipeşte de îndată ce aruncă o privire în salon: un bărbat de vârstă mijlocie stă la cea mai apropiată masă, iar o femeie în rochie albă stă la masa cea mai îndepărtată de uşă.

— Doriți să luați loc la bar? o întreabă din nou Kazu cu acelaşi glas blând şi stins.

— Nu, mulțumesc. Am venit să înapoiez umbrela pe care i-ați împrumutat-o soțului meu.

„N-ar fi trebuit să spun asta...”

Regretă pe loc răspunsul. N-a mințit, dar nu e singurul motiv pentru care a venit la cafenea.

„Am venit să-l întâlnesc încă o dată pe Apollo.”

Da, pentru asta a venit, dar adevărul e că nu crede că e posibil să se întoarcă în trecut. Are îndoieli şi de aceea nici nu are curaj să întrebe dacă e adevărat. N-a putut decât să îngaime că a venit să returneze umbrela.

— A, e în regulă, răspunde Kazu, nebănuind ce se ascunde în spatele cuvintelor lui Sunao. Chelnerița se opreşte din ce are de făcut şi iese din spatele barului. Ați bătut atâta drum doar ca să aduceți umbrela? Îmi cer scuze, continuă Kazu şi înclină din cap.

la umbrela din mâna lui Sunao şi dispare în camera din spate.

— O, nu aveţi pentru ce să vă cereţi scuze.

A înapoiat umbrela şi ar trebui să plece acasă, însă nu poate face nici un pas, fiindcă ştie în inima ei că a venit aici pentru altceva.

„Ce să fac? I-am spus că am venit să înapoiez umbrela împrumutată... Să plec şi să vin în altă zi?”

Câteva clipe mai târziu, Kazu se reîntoarce în salon, intră după bar şi începe să înfăşoare şerveţele de hârtie pe câteva furculiţe şi linguri.

„Chelneriţa se preface că nu mă vede, dar sunt sigură că se întreabă de ce am rămas aici. Ce să fac? Să-i spun aşa, din senin, că vreau să mă întorc în trecut? Şi ce o să-i răspund dacă îmi spune că nu ştie despre ce vorbesc? Dacă mă întreabă aşa ceva, o să-mi fie ruşine, şi n-o să mai am curaj să vin aici a doua oară. Mai bine aş fi citit cu atenţie revista pe care mi-a dat-o Mutsuo. Nici nu i-am spus că vin aici. Of, ce mă fac?”

Broboanele de transpiraţie s-au evaporat şi i se face frig. Înalţă capul şi privirea îi întâlneşte ochii lui Kazu, care nu mai dă din mâini, ci se uită la ea lung.

— Mai doriţi şi altceva? întreabă Kazu.

— Mm? se preface uimită Sunao, dar în sinea ei răsuflă uşurată – adevărul e că voia să înceapă să discute cu ea, dar nu ştia cum.

— Ăăă... Dacă nu vă deranjez, îmi puteţi da un pahar cu apă rece?

— Apă rece deci...

— Da, azi e foarte cald afară, şi mi-e sete...

— Vă servesc imediat.

Părând să nu bănuiască la ce se gândeşte Sunao, Kazu toarnă apă într-un pahar şi îl pune pe bar.

— Vă rog.

— Mulțumesc.

Sunao se apropie de bar şi ia paharul în mână. Deşi nu are cuburi de gheață, apa e foarte rece, începe să bea şi simte o uşoară aromă de lămâie, revigorantă şi proaspătă, uşor de băut.

Adevărul e că nu-i este sete, dar goleşte paharul.

— Vă mulțumesc pentru tratație, se aude brusc glasul unui bărbat de la o masă aproape de uşă. Bărbatul se ridică de pe scaun, pune sub braț revista care până atunci fusese deschisă pe masă şi se apropie de casa de marcat. Cât costă? întreabă, întinzând bonul de comandă.

— Trei sute optzeci de yeni, răspunde Kazu.

Chelnerița ia bonul din mâna lui şi începe să bată pe tastele casei de marcat.

— Poftim, spune bărbatul, întinzându-i o monedă de 500 de yeni, pe care a scos-o din portofelul care-i atârnă de gât.

— Deci plătiți cu o monedă de 500 de yeni, reconfirmă Kazu, bătând pe taste.

Bărbatul nu-şi ia ochii de la femeia în rochie albă.

— Restul dumneavoastră de 120 de yeni.

Bărbatul pune în portofel restul primit de la Kazu şi iese din cafenea fără să spună nici un cuvânt.

Ding-dong!

În cafenea au mai rămas Sunao, Kazu şi femeia în rochie albă. Kazu o priveşte cu suspiciune pe Sunao, o clientă care a venit să înapoieze o umbrelă, a băut un pahar cu apă, dar nu pleacă. Şi nici nu a mai comandat nimic. Şi totuşi, chelnerița nu spune nimic. Chiar dacă Sunao va sta în cafenea câteva ore, fără să consume nimic, ea îşi va vedea de treaba ei, netulburată.

„Femeia asta... E greu de intrat în vorbă cu ea, orice i-aş spune...”, îşi zice în sinea ei Sunao.

— Ăăă... Mă scuzați... Puteți să-mi aduceți un suc?

— Desigur. Vă servesc de îndată, răspunde prompt Kazu, cu aceeaşi expresie pe chip.

Atitudinea lui Kazu îi confirmă lui Sunao că angajata cafenelei are tact şi nu îi va reproşa că doar cu câteva clipe mai devreme spusese că venise doar ca să returneze umbrela.

Înainte să dispară în bucătărie, Kazu scrie repede bonul de comandă.

„Trebuie să-i spun adevărul”, îşi zice în gând Sunao, privind-o pe chelneriţa care intra în bucătărie.

În urmă cu treisprezece ani...

— Am primit un cățel, mi-a spus Mutsuo bucuros, privind la cuşca în care era un cățeluş.

Nici nu discutase cu mine înainte să vină cu el acasă.

— Nici măcar nu m-ai întrebat dacă vreau un cățel, i-am reproşat.

— Ai dreptate, mi-a răspuns ruşinat, făcându-mă să mă simt prost.

— Doar ştii că nu putem ține un câine în apartamentul nostru.

— Casa tatei e goală, ne putem muta în ea.

Tatăl lui avea o casă în cartierul Jimbōchō, unde locuiserăm împreună până ne-am căsătorit. Bărbatul a murit subit, în urma unui atac de cord. Mutsuo nu are frați sau surori, iar mama lui a divorțat de taică-su când el era mic. Nu aveam nici un motiv să mă împotrivesc, căci fuseseră plătite toate ratele.

— Chiar vrei să creştem un câine?

— Nu-ți plac câinii?

— Nu, nu e asta, am răspuns, dar adevărul e că nu suportam câinii.

Mai bine zis, mi se părea o corvoadă şi o pierdere de timp să am grijă de orice animal, nu doar de câini.

— Ştii cât e de greu să ai grijă de un câine? Trebuie să-l plimbi în fiecare zi, să fii atent cu ce îl hrăneşti, să-l duci la veterinar. În plus, nici nu sunt foarte longevivi. Ştii toate astea?

— O să ne descurcăm cumva, a răspuns Mustuo, şi a scos cățeluşul din cuşcă.

Era un mascul din rasa Golden Retriever. Aşa a intrat Apollo în viața noastră.

Având grijă de el, am descoperit un lucru uimitor: că şi câinii pot avea sentimente. Bine, nu e ca şi cum până atunci crezusem că sunt complet insensibili, dar după ce am început să-l creştem, am realizat că sentimentele lui nu sunt prea diferite de cele ale oamenilor. Când îl certam, se întrista, când îl lăudam, se bucura. Cea mai uimitoare revelație am avut-o în timp ce mă uitam la un serial. Plângeam, iar el s-a apropiat încetişor de mine, a ridicat capul şi s-a uitat în ochii mei. Nu puteam să cred ce citesc în privirea lui: „De ce plângi? Te simți rău? Sunt aici cu tine”.

Înțelegeam ce voia să-mi spună doar privindu-l în ochi. Şi asta nu era tot. Îmi lingea lacrimile de pe obraji, ca şi cum înțelegea de ce plâng oamenii. Atunci a fost prima oară când mi-am dat seama că pot să comunic cu el. Comunicam fără cuvinte, dar am înțeles, şocată, că o privire face mai mult decât o mie de cuvinte.

Nu-i plăcea singurătatea şi ura să fie lăsat singur în cameră. Atât de speriat era de singurătate, încât uneori se ținea după mine şi când ieşeam afară să duc gunoiul.

„Nu mă lăsa singur”, citeam în ochii lui. Mi se rupea inima când îl vedeam cum se ține de mine, ca un bebeluş

neajutorat. Şi am ajuns să-l iubesc din toată inima pe el, cel care avea nevoie de prezența mea nu doar fizică, ci şi afectivă. Nu am copii, dar aveam senzația că mă striga „mama”, de aceea începusem să-i vorbesc cu „Eu sunt mămica ta, iar Mutsuo e tăticul tău”. M-am sfătuit cu soțul meu şi am hotărât să lucrez de acasă. Grație casei lăsate moştenire de socrul meu, trăiam decent doar cu salariul lui, dacă nu aruncam banii pe extravaganțe. Mutsuo a fost de acord cu hotărârea mea pe loc. Noua mea viață se învârtea doar în jurul lui Apollo.

Timpul a trecut şi câinele a început să înțeleagă ce vorbeam. De exemplu, când îi spuneam „nu”. De obicei, spunem „nu” animalelor de companie ca să înțeleagă că nu au voie să facă ceva anume. Apollo însă ştia când îi spuneam un „nu” hotărât sau doar în glumă. Poate nu exagerez dacă spun că ne înțelegea nu doar cuvintele, ci şi emoțiile şi gândurile.

Dacă eram supărată şi îi spuneam mai apăsat „încetează”, se cumințea imediat, dacă însă mă vedea că râd, se prindea repede că nu vorbesc serios.

— Ia zi, cine e mai obraznic? Mămica sau tăticul?

„Tăticul.”

— Facem o băiță?

„Nu-mi place cum miros clăbucii!”

— Mai lasă-mă să dorm încă cinci minute!

„Ba nu! Trezeşte-te! Vreau afară! Scoate-mă la plimbare!”

— Bine, hai să mergem afară.

„Uraaa!”

— Noapte bună.

„Mm, noapte bună.”

Îl aveam de peste zece ani şi ajunsese să se ghemuiască şi să adoarmă de îndată ce îi spuneam „Noapte bună”. Îmbătrânea şi începuse să obosească foarte uşor. În vârsta oamenilor, avea peste şaptezeci de ani. Cam de pe atunci,

mi-am dat seama că pentru el eram ca o fiică. Nu eu eram cea care avea grijă de el, ci el era cel care avea grijă de mine şi mă proteja.

Eram recunoscătoare că îl aveam în viaţa noastră, probabil şi din cauza faptului că nu aveam copii. Am urmat tratamente împotriva infertilităţii, dar nu a fost să fie să fim binecuvântaţi cu copii. În ciuda realităţii, nu ne-am pierdut speranţele, dar nu pot să nu mă întreb cât de tristă ar fi fost viaţa noastră dacă nu l-am fi avut pe Apollo. Şi cu siguranţă că relaţia mea cu Mutsuo, care iubeşte nespus copiii, ar fi avut de suferit. De fapt, Apollo ne-a apropiat şi mai mult, ca soţ şi soţie.

Întoarsă din bucătărie, Kazu se opreşte în faţa lui Sunao.

— Sucul dumneavoastră.

— Aăă... Mă scuzaţi... începe Sunao să vorbească brusc.

Înainte să-l pună pe bar, preţ de câteva clipe, chelneriţa rămâne cu paharul în aer.

Sunao simte că acum e cel mai potrivit moment să spună ceva, că dacă nu vorbeşte acum, nu va mai avea curaj, că doar un simplu „mulţumesc” va pune punct schimbului de replici între ea şi Kazu.

— Da, răspunde scurt Kazu.

Acelaşi glas calm şi cristalin. Privind-o, Sunao are senzaţia ciudată că ochii profunzi ai chelneriţei o absorb ca un vârtej, că i se poate destăinui.

— Ştiţi... soţul meu... mi-a spus că în această cafenea putem călători în trecut, începe Sunao să vorbească cu glas stins, de parcă vorbeşte cu ea însăşi, cu pauze lungi între cuvinte.

Kazu o ascultă fără să scoată nici un sunet.

— Vreau să mă întorc în trecut. De aceea am venit aici.

Începe să-i povestească lui Kazu despre Apollo. Îi spune că are remuşcări că a adormit când iubitul ei câine îşi dădea ultima suflare. Că Mutsuo a încurajat-o să se întoarcă în trecut, şi că ştie că sunt reguli stricte.

— Dar sunt confuză. Soțul meu mi-a spus că, deşi mă pot întoarce în trecut, nu am voie să părăsesc cafeneaua. E adevărat?

— Aşa e. Mai precis, ca să puteți călători în trecut, trebuie să vă aşezați pe un scaun, de pe care nu aveți voie să vă ridicați. Mai mult, este interzis chiar să vă desprindeți spatele de pe spătarul scaunului, răspunde Kazu pe un ton rece.

— Cu alte cuvinte, chiar dacă mă întorc în trecut, nu voi putea să am grijă de Apollo în ultimele lui clipe, nu?

— Da, nu veți putea, răspunde Kazu, fără să se complice să-şi aleagă cuvintele.

Aşa e ea, răspunde simplu, aşa cum stau lucrurile în realitate. Îşi aminteşte că atunci când i-a pus aceeaşi întrebare lui Mutsuo, soțul ei a fost atent să nu o şocheze: „E posibil să nu poți să stai cu el, dar mă gândesc că poate există o regulă specială pe care eu nu o ştiu, şi să ai voie să rămâi cu el până în ultimele clipe”.

Răspunsul lui a fost neclar, dar asta nu înseamnă că a încercat să ascundă ceva. Cunoscând temperamentul lui Sunao, ştiind că sunt împreună de mulți ani şi care e relația dintre ei ca soți, nu putea să-i spună în față că e imposibil să stea cu Apollo în ultimele clipe din viața câinelui, aşa cum răspunsese sec Kazu, după ce îi povestise că o călătorie în trecut nu e ceva imposibil.

Sau poate că a mințit-o când i-a spus despre regula specială, însă nu a făcut-o cu rea intenție. Pur şi simplu nu a vrut să-i răpească lui Sunao şi ultima speranță. Nu era prima oară când îşi alegea cu grijă cuvintele într-o situație

dificilă. Grija lui deosebită juca un rol important în relația lor.

Însă altfel stă situația cu Kazu. Sunao ştie că nu poate îndrăzni să aibă pretenții de la ea ca să-i vorbească delicat. Nici nu-şi doreşte acest lucru, fiindcă ea a venit în cafenea ca să afle adevărul. Un răspuns ca al lui Mutsuo nu ar face-o decât să fie şi mai confuză şi nehotărâtă.

— Deci aşa stau lucrurile. Asta şi voiam să aud.

Sunao scoate din geantă un mobil, deschide fişierul cu fotografii şi alege o fotografie cu Apollo: îmbrățişat de Sunao şi Mutsuo, câinele pare că zâmbeşte fericit.

— Toată viața lui, Apollo a făcut tot ce i-a stat în putință ca să ne facă fericiți pe amândoi. Şi datorită lui am fost foarte fericiți. De aceea, nu vreau să mă întorc în trecut ca să-i prelungesc viața. De când l-am luat să-l creştem, am ştiut că viața lui e scurtă, că inevitabil va veni şi momentul în care ne vom despărți pentru totdeauna... Lacrimi se scurg pe obrajii lui Sunao. Dar regret enorm că nu am avut grijă de el când şi-a dat ultima suflare. Că nu i-am spus rămas-bun...

Un cub de gheață scrâşneşte în paharul ei cu suc de portocale. În cafeneaua fără muzică, se aude doar ticăitul sacadat al celor trei orologii mari, cu pendul.

Sunao nu mai poate vorbi. Într-o mână ține telefonul mobil şi umerii îi tremură. Se zguduie de plâns. Kazu a rămas cu privirea ațintită pe sucul din paharul ei.

Şi dintr-odată... un zgomot înfundat îi dă de înțeles că în spatele ei cineva a închis o carte. Întoarce capul şi o vede pe femeia în rochie albă ridicându-se încet de pe scaun.

„O, da... Nu sunt singura clientă."

Precipitată, îşi şterge lacrimile, se apleacă uşor şi întinde mâna către paharul cu suc.

„Îl beau şi plec acasă. Aveam o bănuială, dar acum ştiu sigur că nu voi putea fi cu Apollo în ultimele lui clipe. Mai bine renunț.”

Femeia în rochie albă trece prin spatele ei, fără să facă nici un zgomot, şi dispare în cabina toaletei.

„Ajunge, Sunao, e timpul să te întorci acasă...”

Lasă paharul pe trei sferturi plin şi se ridică de pe taburetul cu picior lung.

— S-a eliberat scaunul. Doriți să vă aşezați? o întreabă Kazu, în timp ce strânge de pe masă ceaşca şi farfurioara folosite de femeia în alb.

— Poftim?

Preț de o clipă, Sunao nu înțelege despre ce îi vorbeşte Kazu. E atât de confuză, încât a rămas cu un picior pe podea, şi unul pe bara taburetului.

— Dacă doriți să vă întoarceți în trecut, trebuie să vă aşezați pe acest scaun.

— Bine, dar nu v-am spus că vreau să mă întorc în trecut...

— Am înțeles. Sunteți liberă să hotărâți dacă vă întoarceți sau nu, răspunde Kazu.

Chelneriţa şterge masa cu o lavetă şi dispare în bucătărie.

Da, Kazu nu i-a spus pe un ton imperativ să se aşeze pe scaunul special. A întrebat-o doar dacă vrea să se aşeze pe el.

— O, da...

Îşi aminteşte de discuția pe care a avut-o cu Mutsuo, când i-a spus despre regulile călătoriei în timp.

— Fantomă?

— Exact. Aşa scrie în revistă, că pe scaunul care te trimite înapoi în trecut stă o fantomă...

— Glumeşti, nu?

— Deloc. Asta scrie în articol. Şi tot acolo scrie că te poți aşeza pe scaun numai după ce se ridică femeia-fantomă ca să meargă la toaletă.

— Am înțeles, dar ce sens mai are să mă întorc în trecut dacă nu am voie nici să mă ridic de pe scaun?

— Îl vei putea vedea încă o dată pe Apollo.

— Ai dreptate, dar...

— Cred că trebuie să mergi să-l revezi.

— De ce?

— Fiindcă dacă nu te întâlneşti cu el, vei regreta tot restul vieții. Şi sunt sigur că Apollo nu ar vrea să ştie că ai remuşcări. Întoarce-te în trecut şi spune-i tot ce simți pentru el.

— Şi dacă e o dorință egoistă?

— Dacă aş fi în locul lui Apollo, aş vrea să te mai întâlnesc o dată şi aş asculta tot ce ai de spus.

— Asta e doar presupunerea ta.

— S-ar putea să ai dreptate. Şi totuşi...

Sunao se ridică în picioare, se apropie de femeia în alb şi se opreşte în fața ei.

„Cât am dorit să am grijă de el până în ultima clipă..."

În viața fiecăruia există momente de răscruce, dar nimeni nu se gândeşte că o întâmplare neprevăzută ne va face să avem regrete. Conştienți că nu avem parte de o a doua şansă, e imposibil să nu avem regrete mari când propriile acțiuni au consecințe neaşteptate.

„Am adormit, deşi am vrut să stau cu el până în ultima lui clipă, deşi ştiam cât de mult se temea de singurătate. L-am lăsat singur în cameră, l-am lăsat să moară singur. Şi am adormit... Bietul de el, cât de singur trebuie să se fi simțit! Cât de trist a fost, trăgându-şi ultima suflare, ştiind că eu dorm. Nu-mi iese din minte ce am făcut. Nu mă pot ierta pentru ce am făcut. Şi chiar dacă mă întorc în trecut,

nu pot decât să-i cer iertare. Dar nu am curaj să-i spun «Iartă-mă». Nu am nici un drept să-i spun adio. Şi totuşi...”

Sunao lasă capul în jos. Umerii îi tremură de plâns. Lacrimile îi cad una câte una pe podea.

„Şi totuşi... Vreau să-l mai văd o dată. Vreau să-i văd chipul din nou. Ştiu că sunt egoistă, dar vreau să-l mai văd o dată.”

— Luați loc? se aude din spate glasul lui Kazu.

Cu fața roşie de plâns, Sunao întoarce capul către ea.

— Vă implor. Vă rog să mă întoarceți în timp, atunci când Apollo era încă în viață.

— Prea bine.

Chelnerița nu o întreabă de ce vrea să călătorească în timp. Sunao se aşază pe scaunul special, iar chelnerița intră în bucătărie, de unde revine cu o cafetieră de argint, o ceaşcă şi o farfurie din porțelan alb, puse pe o tavă.

— Cunoaşteți regulile?

— Da, dar nu ştiu prea multe detalii despre timpul limită cât îmi este permis să stau în trecut.

— Am înțeles, răspunde sec Kazu, punând pe farfurioară ceaşca albă, goală. Vă voi turna cafea în ceaşcă. Aveți voie să zăboviți în trecut din clipa în care ceaşca începe să se umple, până când cafeaua începe să se răcească.

— Până se răceşte cafeaua?

— Întocmai.

Cu ochii ațintiți pe ceaşca goală, Sunao se gândeşte că niciodată nu a măsurat în cât timp se răceşte o cafea.

„Cât durează? Zece minute? Un sfert de ceas? Nu... Probabil mai puțin...”

E derutată. Noțiunea de timp limită i se pare foarte vagă.

— O să vă fie de ajutor, spune Kazu, citindu-i disperarea de pe chip.

Chelnerița ia de pe tavă o linguriță cu coadă lungă, pentru cocktailuri, şi o pune în ceaşcă.

— Ce este asta? întreabă Sunao.

— Dacă o lăsați în cafea, va scoate un sunet care vă va atenționa când cafeaua începe să se răcească. Când auziți alarma, vă rog să beți toată cafeaua cât mai repede.

— Deci când alarma din linguriță va suna, trebuie să beau toată cafeaua, nu?

— Exact.

— Am înțeles.

Sunao închide ochii pentru câteva clipe. Simte că se sufocă, inima îi bate cu putere – sunt semnele unui atac de panică.

— Sunteți de acord?

— Stați puțin... Pot să vă mai întreb ceva?

— Vă rog.

— E adevărat că orice aş face nu voi putea schimba prezentul?

— Aşa e. E imposibil, răspunde Kazu fără să ezite.

Se aştepta să primească un asemenea răspuns. Ştie că şi dacă l-ar ruga pe Mutsuo să nu o lase să adoarmă în ultimele clipe din viața lui Apollo, soțul ei nu va putea să o împiedice să adoarmă. Ştia deja, dar avea nevoie de o confirmare.

— Am înțeles. Vă rog să-mi turnați cafeaua în ceaşcă.

— Prea bine, răspunde Kazu, ridicând mâna în care ține cafetiera de argint. Nu uitați, vă rog, continuă în şoaptă. Până nu se răceşte cafeaua...

Cu mişcări bine calculate şi grațioase, chelneriţa înclină cafetiera deasupra ceştii. Prin gâtul subțire şi curbat începe să curgă cafea, fără să facă nici un zgomot, aidoma unui fir de ață neagră. În câteva clipe, ceaşca se umple. Sunao simte că trupul începe să i se unduiască precum un fuior de abur, dar, ciudat, nu îi este teamă.

„Am să-l revăd pe Apollo...”

E tot ce-şi doreşte inima ei. O forță care vine de sus îi absoarbe trupul tot mai uşor. Imaginile din jurul ei încep să curgă ca un şuvoi, de sus în jos. Scenele întâmplărilor din cafenea se întorc în trecut, aidoma unei casete video derulate înapoi.

Eu şi soțul meu nu am putut să avem copii.

În urma unor analize pe care le-am făcut la un spital, am aflat că nu pot rămâne însărcinată. Eram căsătoriți de şapte ani, iar Apollo avea cinci ani.

Mutsuo, mare iubitor de copii, mi-a spus că nu ar trebui să ne grăbim. Îl avem pe Apollo şi putem urma tratamentul cu răbdare.

Într-o zi, în timp ce ne plimbam, ne-a prins ploaia. Apollo se murdărise de noroi şi voiam să-l spăl în cadă.

— Hai, Apollo. Vino! Intră în cadă mai repede. Hai, Apollo, vino la mama!

— Ce?

— Ce-i cu fața asta de parcă te-a lovit ceva?

— Ai spus „Vino la mama”?

— Ai auzit bine. De ce întrebi? Nu-ți place sau ce?

—Nu, nu e asta.

— Mă bucur. Am avut emoții. Mi-a fost teamă de reacția ta, dar mi-am făcut curaj să-l chem aşa la mine.

— Voiai de mult timp să-l chemi aşa, nu?

— N-aş spune că de mult. Doar am aşteptat momentul potrivit.

— Să înțeleg că eu sunt tati?

— Mm... Cam aşa ceva.

Mutsuo se fâstâcea.

— Mulțumesc.

— Mm...

— Vorbesc serios. Îți mulțumesc.

Eram foarte deprimată după ce aflasem rezultatele analizelor.

„E vina mea că nu putem avea copii."

Ştiam cât de mult îi plăceau copiii lui Mutsuo şi cât de mult a suferit când medicii mi-au pus diagnosticul de femeie infertilă.

„Mai bine nu te căsătoreai cu mine..."

Mutsuo m-a eliberat de sentimentul de vinovăție. Când l-am auzit mulțumindu-mi că e tăticul lui Apollo, am simțit că noi trei eram deja o familie în adevăratul sens al cuvântului.

Era ca un copil pentru amândoi, dar eu l-am lăsat să moară singur.

Iartă-mă, Apollo.

Mă întreb dacă o poți ierta pe mama ta că te-a părăsit în ultimele clipe. Cer imposibilul, nu?

— Ham!

Lătratul lui Apollo, pe care nu l-am mai auzit de mult, mă trezeşte. Deschid ochii: în spatele barului nu mai e chelnerița care mi-a turnat cafea în ceaşcă, ci un bărbat masiv şi musculos, aidoma unei statui a zeului Nio, gardian al templelor budiste. E îmbrăcat într-o tunică de bucătar şi stă nemişcat cu brațele încrucişate.

— Ham, ham, ham!

— Taci, Apollo! Nu mai lătra!

Din fața cafenelei se aud glasul lui Mutsuo şi lătratul lui Apollo. Bărbatul în tunică de bucătar iese de după bar, trece prin fața mea salutându-mă cu o plecăciune uşoară şi se apropie tropăind cu paşi grei de intrare.

— Apollo, nu fi obraznic. Nu mai lătra. Fii cuminte!

— Nu face nimic.

— Îmi pare rău, vă rog să mă scuzați.

— Ham, ham!

— De obicei nu latră atât de mult.

— Ham!

Încă nu-i văd pe Mutsuo şi Apollo. Judecând după lătratul câinelui, îmi dau seama că m-am întors cu un an în urmă, când încheieturile începuseră să-l lase, dar totuşi putea să meargă la plimbare. Ştiam de la soțul meu că uneori, când îl scotea la plimbare, se oprea la cafeneaua asta ca să cumpere boabe de cafea.

— Apollo...

Voiam să-l strig cu voce tare, dar nu am reuşit decât să-i rostesc numele cu glas stins.

— Ham! îl aud lătrând de dincolo de peretele cafenelei, răspunzând chemării mele.

— Apollo!

Sunt atât de fericită, şi de data asta îl strig cât pot de tare.

— Mm? Cine e? Mama? aud glasul lui Mutsuo.

— Ham, ham, ham!

Mutsuo apare în prag, tras de Apollo care latră încontinuu.

— Stai pe loc, Apollo! Nu ai voie să intri! strigă soțul meu, trăgând de lesă, ca să-l oprească.

Câinele nostru are doisprezece ani. Nu mai poate sări de fericire, aşa cum făcea odată, dar încă îşi flutură energic coada, trăgându-l pe Mutsuo după el.

— Puteți intra, domnule, se aude glasul bărbatului în tunică de bucătar, din spatele lui. În salon e doar soția dumneavoastră.

„Ați venit din viitor, nu?”, mă întreabă din priviri bărbatul.

Îi răspund afirmativ, aplecând uşor capul.

— Scu... Scuzați deranjul. Vă mulțumesc, răspunde Mutsuo, făcând o plecăciune.

Apollo îl trage şi se opresc amândoi în fața scaunului pe care stau.

— Ham!

Câinele se aşază în fund, şi, gâfâind, cu limba scoasă, întinde gâtul – aşa obişnuia să facă atunci când voia să fie mângâiat pe cap. Cu mâna tremurândă încep să-l mângâi. Căldura trupului său îmi învăluie palma. Nu e acel Apollo rece şi rigid, aşa cum l-am găsit după ce şi-a dat ultima suflare. E cald. Nu pot să cred că am şansa să-i mai simt corpul cald.

Fericit că-l mângâi, se ghemuieşte la picioarele mele. Mutsuo pare extenuat de cât l-a tras câinele de lesă. În timp ce eu îl mângâi pe Apollo, soțul meu se aşază pe scaunul de pe partea opusă a mesei.

— Ce s-a întâmplat? De ce ai venit aici? mă întreabă Mutsuo, privindu-mă lung.

— Eşti surprins?

— Mai întrebi? Păi, nu mi-ai spus că nu poți veni cu noi la plimbare fiindcă azi mergi în vizită la ai tăi?

— Mm? Ți-am spus eu asta?

— Păi, cine altcineva?

— În fine, aşa o fi cum spui tu.

— Nu înțeleg de ce eşti aşa de confuză, dar nu mai contează. Ține puțin de asta şi aşteaptă-mă, da?

Îmi întinde capătul lesei, se ridică de pe scaun, se apropie de bărbatul în tunică de bucătar şi lasă capul în jos în fața lui, ca şi cum îşi cere scuze.

— Deci? mă întreabă după ce se aşază din nou pe scaunul din fața mea, fără să-şi ia privirea de la Apollo întins pe burtă pe podea.

— Cum adică *deci?*

— De ce te-ai întors în timp?

— Ha?

— Ai venit din viitor, nu?

Întrebarea lui nu e lipsită de importanță, dar simt că mă face să pierd din timpul prețios pe care vreau să-l petrec cu Apollo, că dialogul nostru nu-şi are rost aici şi acum.

— Mm...

Aşa e Mutsuo: se preface că nu înțelege ce se întâmplă, apoi încearcă să ajungă la subiect învârtindu-se în jurul cozii sau schimbând subiectul. Când am aflat că din cauza mea nu putem avea copii, a răspuns netulburat „nu e nici o problemă", de parcă îmi cerusem scuze că pentru seara aceea la cină pregătisem doar orez cu curry. La fel a reacționat şi când mi-a spus pentru prima oară „mama". Ştiam că se gândise mult dacă să-mi spună aşa, dar a rostit cuvântul natural, ca şi cum ar fi fost un tic verbal.

Şi acum face la fel: se preface nedumerit, şi tocmai de aceea putem vorbi cu uşurință. Dacă mă gândesc mai bine, nu de puține ori atitudinea lui calmă m-a scos din situații dificile. Aşa a făcut şi acum, simțind că nu sunt sigură dacă să-i spun sau nu că am venit din viitor. Nu am nici o îndoială că ştie motivul întoarcerii mele în trecut. De aceea, e de ajuns să rostesc numele câinelui nostru.

— Apollo...

— Aha... îmi răspunde în şoaptă, pe un ton trist, uitându-se la câine.

Nu îndrăznim nici unul să vorbim despre vârsta lui Apollo, despre câți ani mai are de trăit, ca şi cum ar fi un subiect tabu. Doar ce mă gândesc şi simt că-mi dau lacrimile.

— A suferit în ultimele clipe? mă întreabă brusc Mutsuo.

Simt cum o gheară îmi striveşte inima din piept. Nu pot să-i răspund, căci dormeam când Apollo şi-a dat ultima suflare. Lacrimile mi se scurg pe obraji. Mă simt vinovată.

Mă simt o ființă mizerabilă. Am remuşcări cumplite, dar nu mai pot schimba nimic. Mă simt vinovată şi față de Mutsuo, dar nu are rost să-l mint. Trebuie să fiu sinceră cu el. Măcar lui să-i spun adevărul. Acum nu ştie, dar în curând va afla.

— Ştii... N-am fost cu el când a murit... Cu greu reuşesc să rostesc adevărul, dar orice s-ar întâmpla, oricât de mult regret ce am făcut, nu mai pot schimba prezentul. N-ai fost acasă în ziua în care a murit. Ai avut mult de lucru la serviciu. Rămăsesem doar eu cu el. I-am dat să bea apă cu seringa, apoi am mâncat şi eu ceva. Glasul îmi tremură. E pentru prima oară când îi povestesc în detaliu soțului meu ce s-a întâmplat în ziua aceea. Apollo a murit fiindcă am adormit şi nu am avut grijă de el.

Atât i-am spus lui Mutsuo cel din viitor. Ştiu că a încercat să mă consoleze, dar nu-mi amintesc exact ce mi-a spus atunci.

— Mi-am făcut loc să pun salteaua lângă el, ca să fiu mereu cu el.

— Mm...

— Am hotărât ca unul dintre noi doi să fie mereu treaz, ca să aibă grijă de el.

— Înțeleg.

Mutsuo îmi răspunde calm şi laconic.

— În ziua aceea, după mult timp, a băut apă pe săturate, a deschis ochii şi mi-a zâmbit. L-am îmbrățişat. Eram fericită: îi simțeam căldura trupului, îi auzeam respirația.

— Mm...

— Şi mi-am spus: Apollo încă e în viață. Încă nu l-a răpus boala. Voiam să mă ridic, dar am simțit o moleşeală, de parcă eram într-un vis. Apoi m-am trezit lângă el, două ore mai târziu...

Închid ochii fără să vreau. Nu mai pot vorbi. Lacrimile mi se scurg de pe obraji pe bărbie şi de acolo cad pe podea.

— Iartă-mă, Mutsuo. Nu e vina ta. Te-am necăjit destul.

— Te referi la mine cel din viitor, nu?

— Da.

— Ai suferit enorm, draga mea.

— Da.

— E timpul să te eliberezi de suferință. Sunao, nu ai nici o vină. Apollo a fost fericit cu noi, nu am nici o îndoială. Ați stat îmbrățișați până la final, nu? N-am dreptate, Apollo?

— Ham!

— Vezi, Sunao? Apollo îmi dă dreptate.

Lacrimile nu mi se mai opresc. Cuvintele rostite cu grijă de Mutsuo m-au salvat din nou. Apollo își freacă capul de mine încă o dată – așa făcea când voia să fie lăudat, când era bucuros. Îl îmbrățișez cât pot de tare, îl sărut, îl mângâi, întinzând mâna cât pot de mult, fiindcă știu că nu am voie să mă ridic de pe scaun. Și brusc aud...

Tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii...

E alarma din lingurița de cocktail. Am uitat că trebuie să beau toată cafeaua înainte să înceapă să se răcească. Mutsuo nu știe nimic despre linguriță, dar mă întreabă de parcă știe ce înseamnă țiuitul.

— S-a terminat timpul?

— Mm...

— Bine, atunci bea cafeaua.

Asta și fac: beau toată cafeaua din ceașcă, dar trecutul nu s-a schimbat cu nimic. În trecut, eu am adormit lângă Apollo, dar sunt fericită că am avut șansa să mă întorc în timp, să mă întâlnesc cu Mutsuo, să-l văd încă o dată pe Apollo. Trupul meu începe să tremure, ca atunci când mă pregăteam să vin în trecut.

Mâna mea încă îl mângâie pe Apollo pe creștet.

— Știai? întreabă Mutsuo și întinde brusc o mână, mângâindu-mi mâna cu care îl mângâi pe Apollo.

— Ce vrei să spui?

— Că Apollo nu adormea până când nu era sigur că tu ai adormit înaintea lui?

— Ce? Preț de o clipă, nu înțeleg ce-mi spune. Stai puțin... Ce vrei să-mi spui?

— Bine, nici nu aveai cum să ştii, fiindcă adormeai mereu înaintea lui.

— Ba nu, întotdeauna stăteam trează până adormea.

Abia după aceea mergeam să mă culc. Îi spuneam noapte bună, el se încolăcea şi îl auzeam cum începe să sforăie. Abia după ce mă convingeam că doarme, mă băgăm în pat. Asta era rutina mea zilnică.

— Te înşeli.

— Cum adică mă înşel?

— După ce te întindeai în pat, Apollo deschidea din nou ochii şi adormea abia după ce era sigur că tu dormeai.

— Ce-ai spus?

— Că Apollo adormea abia după ce tu adormeai.

— Tu vorbeşti serios?

— Îți aminteşti că odată ai început să plângi în toiul nopții?

— Da...

Era ziua în care împlineam treizeci şi trei de ani. A doua încercare de fertilizare în vitro eşuase şi am refuzat să mai fac tratament medicamentos. Încercam să mă mângâi, repetându-mi întruna că îl am pe Apollo, dar aveam nopți în care mă trezeam şi începeam să plâng. Apollo negreşit venea lângă mine. Nu am uitat niciodată asta.

— De când te-a văzut plângând noaptea, Apollo a început să se prefacă adormit înaintea ta, se trezea, apoi aştepta ca tu să adormi. Abia după ce era sigur că dormi, adormea şi el, lingându-ți pleoapele.

— Nu pot să cred...

— De aceea nu e adevărat că l-ai abandonat în ultimele lui clipe...

— Stai puțin...

— Şi în ziua în care a murit, a aşteptat ca tu să adormi înaintea lui.

— Eu...

— După ce s-a asigurat că ai adormit, a închis ochii şi s-a stins în pace.

Mintea începe să mi se înceţoşeze. Mă zgudui de plâns, pe obraji mi se preling lacrimi mari, îl îmbrăţişez cu toată puterea pe Apollo, şi îi spun „mulţumesc" până când răguşesc.

Imaginile şi sunetele sunt tot mai vagi.

Plec din trecut cu o imagine pe care n-am s-o pot uita niciodată: Apollo latră, lingându-mi lacrimile de obraji. *Ham, ham!*

— Dispari!

Apollo şi Mutsuo au dispărut. Sunao deschide ochii: în faţa ei e femeia în rochie albă, privind-o cu ochi înspăimântători.

— Scu... scuze, se bâlbâie, ridicându-se precipitată de pe scaun şi făcându-i semn femeii să ia loc.

Din cauza ochilor plini de lacrimi, nu vede bine şi păşeşte nesigură.

— Cum a fost? aude brusc un glas din spatele ei.

E Kazu.

Cu ochii roşii de plâns, Sunao priveşte în jur: nu-i vine să creadă că s-a întors în prezent.

„Apollo?"

Kazu ia de pe masă ceaşca din care a băut Sunao şi dispare în bucătărie. Femeia în rochie albă citeşte calmă din carte, ca şi cum nu s-a întâmplat nimic.

Sunao se uită la cele trei orologii mari de pe perete care arată trei ore diferite, la ventilatorul cu palete de lemn atârnând din tavan şi la femeia în alb. Are senzația că timpul a încremenit în micuța cafenea fără ferestre.

„Nu pot să cred... Am visat?”

Apollo, care doar cu câteva clipe mai devreme a fost lângă ea, nu e aici. Dar nu are nici o îndoială că iubitul ei câine, care a murit, *a fost* alături de ea.

Mâinile ei încă mai simt căldura trupului său.

Obrajii ei încă mai simt atingerea lui...

Câteva clipe mai târziu, Kazu se întoarce cu cafea proaspătă pentru femeia în rochie albă.

— Ce se întâmplă? întreabă Sunao.

— Nu înțeleg, îi răspunde Kazu.

— Prezentul nu s-a schimbat cu nimic, nu?

— Întocmai.

— Şi nici trecutul, nu?

— Exact.

— Şi totuşi, simt că m-am întors schimbată, ca şi cum trăiesc o altă viață. De ce? o întreabă Sunao, implorând-o din priviri să îi răspundă.

— Nu ştiu, răspunde scurt Kazu, cu aceeaşi expresie rece pe chip.

— O... Deci nici dumneavoastră nu ştiți...

Confuză, Sunao plăteşte consumația şi iese din cafenea.

Soarele începe să apună, învăluind oraşul într-o lumină de culoarea portocalei. Pe asfalt îmi văd umbra lunguiață a trupului.

„Ce s-a întâmplat cu mine?”, mă întreb, în timp ce paşii mă duc înapoi către casă.

Am fost copleşită de remuşcări pentru ce făcusem în trecut. Simțeam că nu era nici un loc unde să mă eliberez de mine, că nimic nu mă mai poate salva. Acum însă, am o

senzație ciudată. Dacă ar fi să-i dau un nume, i-aş spune Recunoştință.

Nici un alt cuvânt nu poate descrie ce simt şi tot ce vreau este să ajung acasă cât mai repede, ca să-i povestesc lui Mutsuo. Cu siguranță că va începe să râdă de mine: „Îmi spui ce ți-am zis în trecut, nu?"

Nu-mi pasă dacă va râde de mine. Şi trebuie să-i spun şi lui Apollo. Până acum, nu am făcut decât să-i repet întruna „iartă-mă".

Dar sunt sigură că nu asta vrea să audă de la mine. Nu vrea să mă vadă plângând. Dorința lui e să mă vadă bucurându-mă de fiecare clipă de viață. Da. Am să ajung acasă, şi negreşit le voi spune lui Mutsuo şi Apollo doar atât:

„Vă mulțumesc..."

CEREREA ÎN C**ĂSĂ**TORIE

„Sunt sigură că mă va cere de soție.. "

Aşa îşi spune în gând Ishimori Hikari, deşi de când el o invitase în această cafenea începuse să aibă o presimțire nu tocmai bună.

„Nu pot să cred... E cu putință să-mi ceară mâna aici?"

Atmosfera din cafenea e atât de deprimantă – e la subsol, nu are ferestre, ci doar câteva lustre cu abajur care atârnă

din tavan şi luminează foarte slab –, încât începe să se îndoiască de bunul-gust al iubitului ei.

„Ha?”, exclamă nedumerită în gând, privind la cele trei orologii mari cu pendul, care se înalță de la podea până în tavan, arătând fiecare altă oră. Se uită la ceasul de la mână şi îşi dă seama că doar orologiul din mijloc merge bine.

„E prima şi ultima oară când vin aici...”

Cam asta e prima impresie pe care i-o lasă cafeneaua.

„Cel mai neplăcut loc şi cel mai nepotrivit timp pentru o cerere în căsătorie...”

Hikari oftează exasperată în sinea ei.

Îl cunoscuse pe Sakita Yōji la un eveniment de promovare a jocurilor de evadare.

Câțiva concurenți sunt închişi într-o cameră şi, ca să evadeze din ea, trebuie să facă un puzzle într-un timp limitat. Conform regulamentului, la concurs puteau participa echipe de şase concurenți. Hikari a venit cu două prietene, iar Yōji cu doi amici. Lui Yōji îi plăceau mult astfel de evenimente şi, mai târziu, tânăra a aflat că mergea singur chiar şi în weekenduri.

Un tocilar cu ochelari, asta a fost prima impresie când l-a văzut, şi putea să jure că în clasele primare era poreclit „doctor în ştiințe”. Ori de câte ori îl vedea împingându-şi cu un deget ochelarii pe nas, îi venea greu să nu râdă. Evenimentul i-a apropiat pe cei şase şi începuseră să iasă în oraş deseori.

Trecuse o jumătate de an de când se cunoscuseră, dar Hikari, care încă mai credea că între cei şase era o relație de amiciție, a descoperit că în grupul lor existau deja două cupluri. Mai rămăseseră doar ea şi Yōji, care, la insistențele celor patru prieteni, au început să iasă împreună.

A cerut-o de soție la al treilea Ajun de Crăciun pe care îl petreceau împreună, chiar în această cafenea.

— Aş vrea să nu ne grăbim să ne căsătorim, i-a spus când el a scos cutia cu inelul de logodnă, după un an de când erau iubiți.

Din când în când, bărbatul făcea aluzie la căsătorie, dându-i de înțeles că într-o zi o va cere de soție.

— Nu mă înțelege greşit, te rog. Nu e ca şi cum nu aş vrea să mă căsătoresc, i-a mai spus atunci, însă a continuat în sinea ei: „Încă nu sunt sigură că eşti bărbatul potrivit pentru mine".

Nu a avut curaj să-i spună aceste vorbe, de teamă să nu-l rănească. Era un iubit fără cusur, iar acum ea era cea înnebunită după jocurile de evadare care îi aduseseră împreună, poate chiar mai mult decât el. Era funcționar într-o instituție de stat, ceea ce însemna că avea un loc de muncă şi un venit stabil, însă ezita când venea vorba despre căsătorie. Nu teama de viitor o făcea să şovăie, ci altceva.

„Şi dacă va apărea în viața mea un pretendent mai bun decât Yōji?"

Îndoiala venea la pachet cu o speranță, chiar şi vagă, că va cunoaşte un bărbat mai bun decât el, şi cu teama că va regreta că a apucat să-i spună da lui Yōji. Şi-apoi, avea doar douăzeci şi opt de ani. Refuzându-l, nu pierdea şansa de a fi cerută în căsătorie de un alt bărbat. Avea prietene care se măritaseră la douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani, şi care între timp divorțaseră. Poate că era mai nesigură în privința ideii de căsătorie decât de el. Ca femeie necăsătorită, se bucura de libertate, de aceea nu ardea de răbdare să se mărite.

„De ce nu putem fi împreună şi fără să ne lege un act?"

Recunoştea în sinea ei că, ori de câte ori Yōji pomenea de căsătorie, simțea o strângere rece de inimă. Asta nu însemna că nu-i plăcea de el. Problema era că ei nu i se părea că e momentul potrivit. Nu acum...

Fiindcă acum...

„În sfârşit, îmi place jobul pe care-l am.”

Şi nu mințea. Cu un an în urmă, îşi schimbase locul de muncă şi începuse să lucreze la o firmă organizatoare de nunți. Înainte fusese angajată la o firmă renumită, însă demisionase din cauza limbajului şi a comportamentului abuziv al superiorilor ei. La noul loc de muncă nu avea un program fix, era o minune când avea o sâmbătă liberă şi era mult mai prost plătită, însă se înțelegea bine cu şefa ei şi se simțea împlinită profesional. Era organizator de nunți, şi era în natura jobului să vadă mereu un mire şi o mireasă radiind de fericire, însă nu de puține ori i se umpleau ochii de lacrimi uitându-se la ei. Şi totuşi, un glas interior îi spunea: „Nu am încredere că pot fi la fel de fericită cu Yōji”.

Neîncrederea îi curma curajul de a lua hotărârea de a se căsători şi nu ştia cum să pună în cuvinte şovăiala care o măcina. Era conştientă că e încăpățânată şi dificilă, însă nu voia să regrete mai târziu că s-a căsătorit.

— Iartă-mă, sunt egoistă, a spus cu privirea ațintită pe cafeaua rece din ceaşcă, din care nu luase nici o înghițitură.

— A, nu face nimic. Eu sunt cel care se grăbeşte, nu?

Când a ridicat privirea şi a văzut zâmbetul lui trist, a simțit o durere ascuțită în inimă. Ştia că egoismul ei îl făcea sufere, însă refuza să se mintă. Presimțea că, dacă s-ar fi amăgit şi s-ar fi căsătorit, Yōji nu ar fi fost fericit cu ea.

— Am să te aştept. Am să aştept până când te vei răzgândi, a răspuns Yōji, şi a băut dintr-o suflare cafeaua rece.

— Asta s-a întâmplat anul trecut, spune Hikari, punând punct poveştii despre întâlnirea cu Yōji în cafenea.

A încercat să descrie cât mai sincer şi exact ce a simţit atunci. I-au ascultat destăinuirea patronul cafenelei, Tokita Nagare, chelneriţa, Tokita Kazu, şi Kiyokawa Fumiko, o clientă fidelă, care stă pe un taburet înalt, în faţa barului.

Dar mai e cineva: o femeie care citeşte liniştită dintr-o carte, la cea mai îndepărtată masă de intrare. E decembrie, şi deşi e îmbrăcată într-o rochie albă cu mâneci scurte, nu pare să-i fie frig. Nu ridică privirea din carte, semn că povestea lui Hikari nu i-a trezit interesul.

— Şi cum a rămas cu bărbatul? întreabă Fumiko, care, spre deosebire de femeia în alb, a ascultat-o cu atenţie.

— M-a părăsit. Acum o jumătate de an.

— Ceee? V-a părăsit după ce v-a promis că vă aşteaptă?

— Exact.

— Şi nu v-a spus de ce?

— Ba da. Mi-a spus că şi-a făcut o nouă iubită...

— Nu pot să cred, la naiba! exclamă Fumiko, şi disprețul i se citeşte în ochi. Uitaţi-l. Ce fel de bărbat e acela care nu poate aştepta o femeie nici măcar o jumătate de an? Ştergeţi-l din minte ca şi cum nu ar fi existat în viaţa dumneavoastră. Vă felicit că l-aţi refuzat când v-a cerut de soţie! Pe scurt, nu cred că e nevoie să vă întoarceţi în trecut.

— Ha? răspunde Hikari.

E şocată: Fumiko, pe care abia a cunoscut-o întâmplător în cafenea, i-a scris deznodământul poveştii, deşi nu o rugase să facă asta.

Hikari întoarce privirea către Nagare şi Kazu, care stau în spatele barului. „Ajutor” scrie pe chipul ei.

— Hm... îl aude pe patron îngăimând monosilabic, stând încruntat, cu braţele încrucişate.

Lângă el, Kazu şterge un pahar, cu o expresie atât de plictisită, de parcă nici nu a auzit-o pe Hikari povestind.

„Cine sunt oamenii ăştia?”

Nu crede că e posibil să se întoarcă în timp, dar, dacă e, ar accepta să călătorească în trecut ca o ultimă soluție. E adevărat, nici Kazu şi nici Nagare nu i-au spus „Dacă nu ne dați un motiv serios, nu vă vom lăsa să vă întoarceți în timp”. Fumiko a întrebat-o ce s-a întâmplat, deşi nu înțelege indiscreția unei femei pe care tocmai a cunoscut-o aici în cafenea. Întrebarea ei a făcut-o să creadă că şi patronul, şi chelnerița erau interesați de povestea ei şi de aceea a conchis eronat că i se va permite să se întoarcă în trecut doar după ce spune răspicat motivul.

Hikari îşi dă seama că a greşit când s-a simțit deranjată că Nagare şi Kazu nu reacționează la povestea ei. Senzația de ruşine e mai apăsătoare decât sentimentul de vinovăție că i-a acuzat pe nedrept în sinea ei.

E doar vina ei: ea a început să povestească, deşi nimeni nu a tras-o de limbă; ea s-a enervat, deşi nimeni nu o jignise; ea s-a simțit mizerabil, deşi nu asta voise.

„Ce naiba caut aici?”

Regretul că a venit la cafenea abia începe să încolțească în inima ei când aude un glas stins din spatele barului, de parcă persoana vorbeşte singură:

— Vă puteți întoarce în timp.

Ridică ochii: e Kazu. Chelnerița o priveşte, luând o pauză din ştersul paharelor.

— Adevărat?

— Da.

Până atunci, în afară de salutul de bun-venit al lui Kazu şi monosilabicul „hm” al lui Nagare, doar Fumiko dialogase cu ea.

Hikari se ridică de pe scaun ca un arc şi se lasă peste bar ca să fie mai aproape de Kazu. În sfârşit, poate începe să discute subiectul care o interesează cel mai mult.

— Dacă e posibil, vă implor trimiteți-mă înapoi în trecut! Vreau să ajung în urmă cu un an, în ziua în care m-a cerut de soție! Vă rog din suflet!

— Chiar dacă e inutil? intervine din nou Fumiko.

De data asta, Hikari nu vrea să se lase descurajată.

— Şi de unde ştiți că o să fie inutil? Cum să fie inutil, dacă nici nu am ajuns în trecut ca să-mi îndrept greşelile?

Fumiko face ochii mari: nu s-a aşteptat ca vorbele ei să o tulbure pe Hikari.

— Îmi cer scuze, m-am exprimat greşit, spune grăbită, şi pe chip i se citeşte regretul.

Hikari regretă şi ea că a ridicat tonul la Fumiko, însă clienta fidelă a cafenelei răsuceşte cuțitul în rană:

— Bănuiesc că nu ştiți, nu? Da, e posibil să vă întoarceți în trecut, dar orice ați face cât timp sunteți acolo, nu veți schimba cu nimic prezentul.

— Ce-ați spus?

Nu acesta e răspunsul pe care îl aştepta. Ea vrea să se întoarcă în trecut ca să schimbe prezentul, altminteri ce sens mai are să o numeşti călătorie în trecut?

— Ce vreți să spuneți mai concret?

— Concret, situația stă în felul următor: chiar dacă vă întoarceți în trecut şi acceptați cererea în căsătorie, sau chiar dacă îl veți cere de bărbat, nu veți putea schimba prezentul, adică tot se va îndrăgosti de o altă femeie şi vă va părăsi.

— Şi eu vă întreb: de ce nu pot schimba prezentul? ridică din nou glasul Hikari, de data asta chiar furioasă.

— Fiindcă aşa e regula, răspunde Kazu pe un ton rece.

— Regula?

— Exact. Da, întoarcerea în timp e posibilă, dar pentru asta va trebui să respectați câteva reguli obligatorii.

Kazu vorbeşte calm şi blând, dar cuvântul „obligatorii” nu lasă loc de negociere. Văzându-i privirea rece, Hikari îşi dă

seama că nu are rost să insiste. Dacă se încăpățânează să facă asta, ar fi ca şi cum ar vorbi la pereți. Simte că orice ar face e în zadar. Şi totuşi, nu e convinsă şi încearcă să se împotrivească regulilor rigide.

— Şi dacă îi promit că mă voi căsători cu el?

— Puteți face asta.

— Ha?

— Dar nu vă veți putea căsători cu el.

Primul răspuns afirmativ o face pe Hikari să se agațe de un fir de speranță.

— Şi dacă am rezervat deja localul unde vom face nunta?

— Chiar dacă rezervați localul, dintr-un anumit motiv, va apărea ceva neprevăzut şi veți fi nevoită să anulați nunta. Nu veți putea nici să vă înregistrați căsătoria la starea civilă. Exclus.

În mintea lui Hikari e haos.

„Dacă trecutul poate fi schimbat, atunci se schimbă şi prezentul."

Crezuse în aceste cuvinte, un adevăr absolut pentru ea, dar acum chelnerița încearcă să o convingă de contrariul.

— Glumiți, nu?

„Spune-mi că a fost glumă."

— Vorbesc serios.

— De ce există aşa o regulă?

— Nici noi nu ştim. Tot ce ştim e că regulile nu sunt negociabile. Şi conform acestei reguli, e imposibil să vă căsătoriți cu el. În plus, momentul în care vă va anunța că vrea să se despartă de dumneavoastră fiindcă are o altă iubită e inevitabil. Între cererea în căsătorie şi despărțire, relația voastră nici nu se va îmbunătăți, dar nici nu se va înrăutăți. Şi nu veți putea să-i spuneți că vreți să vă despărțiți de el, înainte ca el să vă părăsească, chiar dacă ați încerca să faceți asta.

— E o glumă, nu?

Hikari se prăbuşeşte fără vlagă pe scaunul de la masa din mijlocul cafenelei.

„Nu mi-am imaginat că poate exista o regulă atât de severă."

Într-o zi, la câteva luni după ce se despărțiseră, a primit un e-mail neaşteptat de la Yōji, din care a aflat că există o cafenea unde te poți întoarce în timp.

Se zvoneşte că în cafeneaua în care te-am cerut de soție te poți întoarce în trecut.

Era un mesaj de două rânduri, sec, fără un salut de complezență.

„Ciudat om", şi-a spus Hikari, când a citit mesajul de două rânduri. El, cel care îi ceruse să se despartă fiindcă se îndrăgostise de o altă femeie, îi trimisese un e-mail bizar, din care ea nu a înțeles nimic. Un bărbat normal nu ar face aşa ceva. Hikari a închis e-mailul, fără să se deranjeze să îi răspundă.

Câteva zile mai târziu, a aflat că Yōji murise.

Şi azi îşi aminteşte ce senzație stranie a avut, rememorând întâmplările ciudate care se ținuseră lanț în ultimul timp.

A fost ca o clipă de iluminare când găsea soluția la un joc de evadare, când indiciile care păreau să nu aibă nici o legătură între ele o duceau la un singur răspuns corect.

Cerere în căsătorie.

Trădare.

Vestea morții lui subite.

A, da, mai era ceva: ultimul mesaj primit de la el.

Venise la cafenea încrezătoare în intuiția ei, că aceste indicii o vor ajuta să găsească un răspuns. A presupus că dacă te poți întoarce în trecut, atunci poți schimba şi prezentul, însă speranța ei a fost spulberată.

— Pare şocată de faptul că nu poate schimba trecutul, nu? spune Fumiko în şoaptă, uitându-se la Hikari, care stă prăbuşită pe scaun, privind disperată în tavan.

— E o reacție obişnuită, răspunde Nagare.

— Ai dreptate.

Mai demult, şi Fumiko s-a întors în trecut, ca să-l întâlnească pe iubitul ei, care plecase în America. La vremea aceea, nici ea nu ştia regulile călătoriei în timp.

Sunt cinci reguli principale:

1. În trecut îi poți întâlni doar pe cei care au vizitat cafeneaua.
2. Întors în trecut, nu vei putea schimba prezentul, orice ai face.
3. Pe scaunul care te duce în trecut stă un client.
4. Nu ai voie să te ridici de pe scaunul special.
5. Există o limită de timp.

Când a aflat că nu poate schimba prezentul, Fumiko a reacționat la fel ca Hikari, însă nu a renunțat la ideea de a se întoarce în timp. Ajunsă în trecut, i-a reproşat iubitului ei că hotărâse să plece în America fără să o consulte. Nu a putut împiedica plecarea lui, însă a putut afla ce simte cu adevărat pentru ea.

— Apropo, ce mai face iubitul din America? E bine? o întreabă Nagare pe Fumiko, aşezată pe un scaun în fața barului.

Înainte să-i răspundă, tânăra soarbe zgomotos ultimele picături de cafea din ceaşcă.

— Mm, bănuiesc că e bine, răspunde, ca şi cum ar vorbi despre un necunoscut.

— Nu țineți legătura?

Fumiko mângâie marginea ceştii cu degetul arătător. Chiar şi pentru Hikari, care ascultă conversația fără să intervină, e limpede că cei doi nu prea comunică.

— Ştii vorba aia: nici o veste e cea mai bună veste.

Tăcut, Nagare ia ceaşca din faţa ei şi intră în bucătărie să o umple cu cafea proaspătă.

— Aia e... vorbeşte singură Fumiko în şoaptă, după ce patronul dispare în bucătărie.

„Ce femeie antipatică...", îşi spune Hikari în gând.

Nu ştie de ce, dar o scoate din sărite. Şi nu e din cauza faptului că Fumiko – pe care o vede pentru prima oară, şi care nu e angajata cafenelei – i-a spus pe un ton atotştiutor că nu va putea schimba prezentul chiar dacă se întoarce în trecut.

Auzise doar o frântură din conversaţia lui Fumiko cu Nagare, dar a fost de ajuns ca să-şi dea seama că, din prea mult orgoliu, ea nu ţinea legătura cu iubitul ei.

„Ce ciudat... De când a întrebat-o patronul despre iubitul ei, i-a pierit cheful de vorbă."

Uneori, nu e nevoie ca oamenii să vorbească prea mult ca să înţelegi ce simt. Expresia feţei şi gesturile vorbesc în locul cuvintelor. Fumiko încearcă să-şi ascundă sentimentele stând cu privirea în pământ şi muşcându-şi buza de jos. E limpede că e nefericită că iubitul ei din America nu ţine legătura cu ea, dar nici ea nu are curaj să-i spună deschis că e supărată pe el.

„Cine se crede?", se întreabă din nou Hikari.

Arată bine, e frumoasă. Chipul ei cu trăsături fine trădează o fire competitivă, extrem de orgolioasă. Hikari nu are nici o îndoială că o femeie atât de mândră ca Fumiko refuză să facă primul pas şi aşteaptă ca el să o caute.

„Ce prostuţă e..."

Un simplu mesaj ar rezolva totul. Are un partener, dar nu ţine legătura cu el din orgoliu inutil. Brusc, Hikari îşi dă seama că o invidiază pe Fumiko. În spatele stării de iritare pe care o simte e invidia.

„Femeia asta e frumoasă. Şi are şi un iubit. Are tot ce nu am eu.”

Nu crede că există în lumea asta un bărbat care să se simtă jignit dacă Fumiko i-ar spune că-l place. Hikari recunoaşte în sinea ei că e invidioasă pe o femeie atât de frumoasă. Nu încape îndoială că, dacă se desparte de iubitul din America, îl va înlocui repede cu un alt bărbat. La cât e de frumoasă, bărbaţii vor roi în jurul ei. Puţine sunt femeile care-şi permit luxul să se bosumfle când iubitul nu le caută.

„Ce nedrept e Dumnezeu! Pe mine nu m-a binecuvântat cu frumuseţea ei, dar, chiar şi aşa, mi-am permis luxul să amân să-i dau lui Yōji un răspuns la cererea în căsătorie. Rămăseserăm doar noi doi necuplaţi din grupul de la jocul de evadare şi m-am lăsat purtată de val. M-am înşelat, crezând că m-a ales pentru sufletul meu, nu pentru cum arăt. Am uitat că bărbaţii aleg în funcţie de ce le place ochilor, nu după ce le mişcă sufletul.”

— Am să te aştept.

Hikari îl crezuse. Mai bine zis, l-a crezut până în clipa în care i-a spus că are o nouă iubită – a fost o lovitură dură pentru ea.

„Ba nu... Am greşit că l-am făcut să mă aştepte. Dacă aş fi fost mai frumoasă...”

Avea un chip obişnuit, cu trăsături care nu ieşeau în evidenţă. Pleoape cărnoase, nas turtit, buze subţiri. Nu avea nimic din chipul distins şi fin al lui Fumiko.

„Dacă aş fi avut măcar ochii lui Fumiko. Sau măcar un nas ca al ei. Sau măcar buze ca ale ei. Dacă aş fi avut ceva din toate astea, sunt sigură că Yōji nu ar fi fost tentat să-şi găsească o altă iubită...”

Fumiko fusese binecuvântată cu toate trăsăturile perfecte pe care şi le dorea Hikari. Şi nu e de mirare că o scoate din sărite.

„Invidie dezgustătoare...”

Da, e conştientă că asta simte. Ştie că nu se poate compara cu Fumiko, dar, chiar şi acum, simte o frustrare insuportabilă când îşi aminteşte faţa lui Yōji când i-a spus că se îndrăgostise de o altă femeie.

„Ce s-ar fi întâmplat dacă în ziua aceea aş fi acceptat cererea în căsătorie? Cu siguranţă că acum nu aş mai fi simţit invidia asta atât de dezgustătoare."

Dar acum e prea târziu. Nu-l va mai putea vedea pe Yōji niciodată.

— De fapt... începe Hikari să vorbească.

Ridică privirea către Fumiko, pe care Nagare tocmai o serveşte cu a doua ceaşcă de cafea. Fumiko nu-şi dă seama că Hikari vrea să vorbească cu ea. Duce ceaşca la gură şi ia o înghiţitură din cafeaua proaspătă.

— Scuze... Vorbeaţi cu mine? întreabă brusc.

Pune ceaşca pe farfurioară şi se întoarce cu faţa către Hikari.

— Iubitul meu...

— Mm...

— A murit. După ce ne-am despărţit...

— Ce-aţi spus?

Surprinsă de confesiunea lui Hikari, Fumiko face ochii mari, apoi schimbă priviri cu Nagare, care stă în spatele barului.

— Era cardiac. Ştiu că din când în când mergea la spital la consult. După ce ne-am despărţit, nu m-am gândit o clipă că va muri, continuă Hikari să povestească pe un ton stins, ca şi cum ar vorbi singură, privind absentă la zaharniţa din mijlocul mesei. Îmi amintesc că m-am enervat când l-am văzut dezamăgit că vreau să amân căsătoria.

„Dar..."

În inima ei încolţise îndoiala.

„Şi dacă ştia că nu mai are mult de trăit şi m-a minţit că are o nouă iubită ca să se despartă de mine?"

Hikari pufneşte.

„Nu e cu putință...”

I se pare că încearcă să vadă situația cum îi convine ei. Îi este ruşine să-şi pună în cuvinte gândurile.

„Şi dacă asta a fost realitatea?”

Încearcă să-şi amintească tot ce a simțit în jumătatea de an de când se despărțiseră.

„Cum aş reacționa dacă aş şti că acesta era adevărul?”

Observând privirile lui Fumiko şi Nagare ațintite asupra ei, Hikari scutură uşor din cap.

„Ce mai contează? Oricum nu mai pot schimba nimic acum. Ce sens are să mă întorc în trecut, dacă nu pot schimba prezentul?”

Nu are curaj să dea glas gândurilor ce o macină.

— Mă gândeam că, dacă m-aş întoarce în trecut, aş încerca să-l conving să se trateze până nu e prea târziu, continuă Hikari cu glas stins. Poate că l-aş fi putut salva. Şi dacă un tratament l-ar fi salvat, poate că nu ajungeam să ne despărțim.

Ştie că nu mai poate da timpul înapoi. Dacă ar fi posibil aşa ceva, cafeneaua Funiculi Funicula ar fi şi mai faimoasă decât e acum. Ar fi plină de clienți care ar vrea să-şi repare greşelile din trecut. Priveşte în jur: în micuța cafenea, fără ferestre şi slab luminată, sunt doar Fumiko şi o femeie în rochie albă.

Aruncă o privire pe meniu: o ceaşcă de cafea costă doar 380 de yeni.

Cel mai scump fel din meniu sunt pastele cu sos de smântână, pui şi busuioc roşu – 980 de yeni. Chiar şi Hikari, care nu ştie nimic despre restaurante şi cafenele, ştie că nu poți face profit cu atât de puțini clienți şi prețuri atât de scăzute. Dacă ar putea schimba prezentul întorcându-se în trecut, clienții ar plăti şi 10000 de yeni pe o ceaşcă de cafea, sau poate chiar şi de zece ori mai mult.

„Nu poți schimba prezentul, chiar dacă te întorci în trecut... E limpede că nu e o cafenea specială”, conchide Hikari în sinea ei.

Şi crede că e aşa. Dacă întoarcerea ei în trecut l-ar salva pe Yōji, dacă ar accepta cererea în căsătorie, dacă ar putea trăi fericiți împreună, Hikari ar fi în stare să plătească şi un milion de yeni pe meniu. Ba nu, ar putea da şi zece milioane. Dacă zece milioane de yeni ar salva un om de la moarte, ar fi un preț foarte mic. Ştiind că nimic din toate astea nu e posibil să devină realitate, pentru ea, cafeneaua e un loc de mâna a doua. În sfârşit, a înțeles: oamenii obişnuiți nu vor să vină aici ca să se întoarcă în timp.

— Se pare că mi-am pierdut timpul degeaba. Mai bine plec. Cât costă consumația?

Hikari se ridică de pe scaun şi ia trenciul de pe spătar. Ridică privirea: Kazu e deja în spatele casei de marcat. Îi întinde bonul de comandă.

— Trei sute optzeci de yeni, spune chelnerița.

Sec, fără nici o emoție în glas. De când a intrat în cafenea, i se pare atât de ştearsă prezența chelneriței, ca şi cum nici n-ar exista. Abia scoate o vorbă – e complet nepotrivită să servească într-o cafenea. Când ea şi-a spus povestea, Fumiko şi Nagare au ascultat-o, încuviințând monosilabic, în schimb, Kazu a continuat să şteargă vesela fără să scoată un sunet. Nu e nici o diferență între ea şi un perete. E complet lipsită de sentimente şi emoții.

Deşi frumusețea lui Fumiko i-a trezit invidia, femeia i-a lăsat o impresie bună, fiindcă măcar nu a ignorat-o şi a ascultat-o. Nagare a stat cu brațele încrucişate, mormăind câte un „mm”, dar se vedea că o ascultă cu atenție.

Cu excepția celeilalte cliente – femeia în rochie albă –, doar chelnerița pare desprinsă din altă lume.

— Sunteți sigură că vreți să plecați? o întreabă aceeaşi Kazu pe Hikari, care stă în fața casei de marcat ca să plătească.

Nu înțelege întrebarea chelneriței.

Crezând că a uitat ceva, Hikari se uită în geantă, chiar şi pe scaunul pe care a stat, dar nu vede nimic.

„N-am uitat nimic... Dar simt că-mi lipseşte ceva."

Inima îi spune că mai are ceva de rezolvat înainte să plece, dar nu poate crede că la asta s-a referit întrebarea lui Kazu, cu atât mai mult cu cât vrea să-şi şteargă din minte toate ezitările.

— Da, răspunde instinctiv Hikari, primind restul de la Kazu.

„Oare chiar e bine dacă plec pur şi simplu?"

E confuză, iar chelnerița nu încearcă să o oprească. O întrebase doar dacă e sigură că vrea să se întoarcă acasă, o întrebare simplă care însă a tulburat-o. Înainte să moară, Yōji s-a întâlnit cu ea ca să-i spună că se despart, fiindcă el are o nouă iubită.

Dar oare chiar era o altă femeie în viața lui atunci, chiar dacă îi promisese în această cafenea că o va aştepta până îi va accepta cererea în căsătorie?

„Şi dacă a mințit că are o nouă iubită ca să se despartă de mine?"

Dacă e adevărat, atunci povestea se schimbă, înseamnă că Yōji a plănuit ca la despărțire să o înfurie pe Hikari.

„S-a despărțit de mine ca să mă facă să-l urăsc? De ce?

Ştiu de ce...

Ca să nu mă întristez când va muri.

Stai puțin!

E doar o presupunere. Văd situația doar cum îmi convine mie.

Şi totuşi...

Şi dacă Yōji m-a minţit, preferând să-l urăsc decât să sufăr după el?”

Întrebarea simplă a lui Kazu a stârnit o furtună de sentimente contradictorii în inima ei, pe care ea încearcă din răsputeri să le ignore. Pe de altă parte, cunoscându-l foarte bine pe Yōji, piesele puzzle-ului încep să se potrivească.

Nu a fost genul de bărbat care să se răzgândească imediat după ce îşi dădea cuvântul. Dacă ar fi fost aşa, nu s-ar fi îndrăgostit de el niciodată.

„Ce să fac?”

A plătit consumaţia, dar încă nu a ieşit din cafenea. Fumiko se uită la ea cu ochi întrebători. Kazu stă cu privirea în pământ, fără să se dezlipească de casa de marcat. Dacă ar fi o chelneriţă obişnuită, după plata consumaţiei, ar face o plecăciune şi ar spune „Vă mulţumim pentru vizită”. Kazu nu face nimic din toate astea, în schimb pare că aşteaptă să se întâmple ceva. Hikari se uită la ea, şi brusc îşi dă seama.

— Aăă... Mă scuzaţi, aş dori să-mi reconfirmaţi ceva.

— Ce anume? răspunde Kazu, ca şi cum se aştepta la o asemenea întrebare.

— Mi-aţi spus că indiferent ce aş face în trecut, nu voi putea schimba prezentul. Asta înseamnă că nici dacă i-aş spune ceva nu aş putea schimba prezentul, nu?

— Întocmai.

— Nici dacă-i spun că va muri?

— Da.

— Şi nu îi va schimba cu nimic timpul care i-a mai rămas de trăit?

— Chiar dacă îi spuneţi că va muri în curând, viaţa lui nu se va schimba cu nimic. Fiindcă aşa spune una dintre reguli: prezentul nu se poate schimba.

— Şi cuvintele mele vor rămâne în memoria lui?

— Exact.

— Aşa cum i le spun?

— Da, dar depinde de el dacă vrea să vă creadă sau nu.

— Cu alte cuvinte, depinde de el dacă va lua cuvintele mele în serios sau ca pe o glumă?

— Întocmai.

— Am înțeles.

Hikari se aştepta la un asemenea răspuns. Ea ştie că îi va spune că şi-a făcut o nouă iubită; nu şi Yōji.

În plus, chiar dacă se întoarce în trecut, nu va putea schimba cu nimic faptul că se vor despărți. Şi totuşi, chiar dacă prezentul nu se poate schimba, cum ar reacționa Yōji dacă ar afla că va muri?

„Şi dacă a ştiut că va muri şi m-a mințit ca să nu sufăr după moartea lui?”

Hikari se întreabă dacă nu cumva iubitul ei ar fi reacționat altfel ştiind că moare, dacă ea ar fi acceptat să-i fie soție şi nu ar fi amânat răspunsul.

E adevărat că prezentul nu se poate schimba, dar, acceptându-i cererea în căsătorie, viața lui, cât mai avea de trăit, nu ar fi fost alta?

Nu ar fi trăit altfel cele câteva luni care s-au scurs între ziua în care a cerut-o de soție şi ziua în care a murit? Nu mai conta dacă cealaltă femeie era reală, iar dacă nu exista, cu atât mai bine.

„Pentru mine, nu mai are importanță dacă a iubit sau nu o altă femeie, însă pentru el răspunsul meu afirmativ îi va schimba cele câteva luni cât mai are de trăit...”

Hikari înalță capul şi privirea ei se întâlneşte cu privirea intensă a lui Kazu.

— M-am răzgândit, spune dintr-odată. Vreau să mă întorc în trecut. Nu mă pot resemna cu prezentul.

— Am înțeles, răspunde scurt Kazu.

Chelnerița se răsuceşte pe călcâie şi dispare în bucătărie.

Hikari e dezamăgită că tânăra nu o întreabă despre motivul răzgândirii, după ce i-a spus răspicat că vrea să plece. Se simte ciudat, ca şi cum Kazu i-ar putea citi gândurile.

— Ce s-a întâmplat de v-aţi răzgândit? o întreabă Fumiko, întorcându-se la masă ca s-o privească.

De data asta, nu e surprinsă. Numai o femeie îndrăzneaţă ca Fumiko îi putea pune întrebări indiscrete, dar asta nu înseamnă că trebui să-şi deschidă sufletul în faţa ei.

— Nu vreau să am regrete, îi răspunde Hikari sec.

— Are logică ce spuneţi, spune Fumiko la fel de sec.

Tresare şi, spunând că şi-a amintit că are ceva de rezolvat, se ridică de pe scaun şi iese din cafenea.

Clopoţelul de la uşă anunţă plecarea lui Fumiko.

Ding-dong!

Poate că a plecat să ia legătura cu iubitul ei din America sau poate că are altceva de rezolvat. Când i-a spus că nu vrea să aibă regrete, de fapt, Hikari a vrut să-i spună că vine o zi în care toţi vom regreta deciziile pe care le-am luat la un moment dat, din încăpăţânare.

Poate că Fumiko a înţeles mesajul ei. Dar fiecare e liber să interpreteze cum vrea vorbele şi acţiunile celorlalţi.

Aşa s-a întâmplat şi cu ea. Era cât pe ce să iasă din cafenea, dar întrebarea simplă a lui Kazu a făcut-o să se răzgândească în legătură cu întoarcerea în trecut. Pentru ea, acum are sens să călătorească în timp, chiar dacă, cu câteva clipe mai devreme, i se părea absurd.

„O fac pentru Yōji."

Câteva amintiri despre cum se simţea când erau împreună, şi simte o strângere de inimă. E ciudat, căci doar cu câteva clipe mai devreme, refuza să-şi amintească de perioada petrecută cu el.

„S-au întâmplat atât de multe, dar pentru prima oară am curaj să accept ce simt. Acum simt altfel. Trebuie să recunosc că l-am iubit cu adevărat. Şi trebuie să mai aflu ceva...”

Hikari nu mai e confuză. Ştie că vrea să se întoarcă în trecut. Pune din nou haina pe spătarul scaunului şi se aşază.

Câteva clipe mai târziu, Kazu iese din bucătărie, îi umple ceaşca cu o cafea proaspătă şi îi spune că în afară de regula imposibilității schimbării prezentului, mai sunt şi alte reguli ale călătoriei în timp: poate întâlni în trecut doar persoanele care au vizitat cafeneaua; întoarcerea în trecut e posibilă doar dacă se aşază pe un scaun special, de pe care însă nu are voie să se ridice cât stă în trecut. Crude reguli, îşi spune Hikari, dar totuşi nici una nu e chiar atât de grea. Cu o excepție, care o sperie:

— O fantomă? exclamă uimită, când Kazu îi spune că femeia în rochie albă care stă la masa cea mai îndepărtată de uşă e o fantomă.

Trebuie să fie o glumă, îşi spune în sinea ei.

— Exact cum ați auzit, continuă chelnerița, cu aceeaşi față inexpresivă. Dacă vreți să vă întoarceți în trecut, va trebui să aşteptați ca femeia de acolo să meargă la toaletă.

Hikari se uită la fața ei, fără să scoată un sunet: Kazu nu e pusă pe glume.

E vorba despre o întoarcere în timp, aşa că nu i se pare ciudată apariția unei fantome. E în regulă, poate accepta şi acest personaj în poveste, dar există un *totuşi:*

— Toaletă? O stafie merge la toaletă?

Întoarce vorbele lui Kazu pe toate părțile, dar totul sună absurd. Se uită lung la fața serioasă a chelneriței, aşteptând să o audă spunându-i că „a fost o glumă”, dar Kazu continuă pe acelaşi ton rece:

— Merge. Femeia pe care o vedeți acolo merge negreşit o dată pe zi la toaletă. Atunci aveți şansa să vă aşezați pe scaunul special.

Pe Kazu o lasă indiferentă reacția lui Hikari, un amestec de şoc, îndoială şi sperietură. Îi spune că nimeni nu ştie de ce femeia în alb merge la toaletă o dată pe zi, dar, dacă vrea să o aştepte să se ridice de pe scaun, poate rămâne şi după ce se închide cafeneaua. Hikari ridică privirea la cele trei orologii de pe perete. Fiecare arată altă oră; doar cel din mijloc indică ora corectă.

Coincidență sau nu, tocmai s-a făcut ora cinci şi pendulul bate de cinci ori.

— Am să aştept, spune Hikari, ridicând ceaşca cu cafeaua proaspăt făcută.

Gustul cafelei e diferit pentru ea, care obişnuieşte să bea cafea instant sau să îşi prepare singură o cafea la filtru, prin metoda *pour over.* E sigură că e acelaşi sortiment de cafea băut când a fost aici cu Yōji, dar nu-şi mai aminteşte gustul.

„La vremea aceea nu mă preocupa gustul cafelei…"

Ridică privirea: în fața ei e femeia în rochie albă, citind liniştită dintr-o carte. Ideea că o stafie merge la toaletă i se pare stranie lui Hikari, dar nu mai puțin bizar e faptul că o vede citind. Ce fel de carte citeşte? se întreabă Hikari. Din când în când, femeia dă pagina, semn că citeşte cu atenție. Oare înțelege ce citeşte? Poate face o fantomă deosebirea între o carte interesantă şi una plictisitoare? Femeia din fața ei o face tot mai curioasă.

— Ce carte citiți? o întreabă brusc pe femeia în alb.

Fireşte, femeia nu-i răspunde – nici nu se aştepta să-i răspundă.

— Lui Kaname îi plac romanele, răspunde Nagare în locul femeii.

Hikari e şocată să afle că stafia are un nume, însă nu-şi poate controla curiozitatea despre pasiunea femeii pentru lectură.

— Romanele?

— Da.

— De unde ştiți că-i plac romanele?

— Păi... Când trăia...

— Ha?

Nagare se opreşte brusc, înghite în sec şi mormăie ceva ce sună ca o remuşcare. Judecând după reacția pe care o are când o vede pe Kazu, Hikari înțelege că nu e un subiect pe care să-l discute cu ea aici. Dar nu are nici o îndoială că a auzit bine: Nagare a spus „când trăia...". L-a auzit şi rostindu-i numele: Kaname. Cu siguranță, această Kaname e un personaj care are legătură cu cafeneaua. Reacția patronului îi confirmă că e un subiect sensibil, dar secretoşii au darul de a-i face pe oamenii curioşi şi mai curioşi.

Tocmai când deschide gura să întrebe cine este Kaname, se aude o bufnitură.

E zgomotul unei cărți care a fost închisă. Femeia în alb se ridică încet de pe scaun, fără să facă zgomot. Hikari tresare instinctiv, de parcă o luase frigul.

„S-a... S-a ridicat! Fantoma are picioare!"

Femeia în alb trece pe lângă ea. Hikari o priveşte încremenită. Cu paşi fără sunet, se îndreaptă către ieşire, apoi face la dreapta către toaletă.

— Scaunul e liber.

— Ha?

Privind-o fascinată pe femeia în alb care merge către toaletă, Hikari nici nu băgase de seamă că deja Kazu e în fața ei.

— Doriți să luați loc?

— Bine... Bineînțeles că vreau! răspunde Hikari cu glas tare.

— În acest caz, trebuie să vă mai explic încă o regulă importantă, înainte să vă aşezaţi pe scaun.

— O altă regulă importantă?

— Desigur.

Hikari e foarte curioasă ce se întâmplă cu femeia în alb, dar acum are ceva mai important de făcut: să se întoarcă în trecut şi să se revadă cu Yōji.

— Despre ce fel de regulă e vorba? o întrebă pe Kazu, după câteva clipe de tăcere.

— După ce luaţi loc pe scaunul special, am să vă torn cafea în ceaşcă.

— Ha? încă una? Dar tocmai ce mi-aţi adus o ceaşcă plină, răspunde Hikari, arătând cu degetul ceaşca din faţa ei.

— Cafeaua aceea e una specială.

— Aşa o fi, cum spuneţi dumneavoastră.

Hikari băuse deja o cafea. Tocmai luase o gură din a doua ceaşcă şi vrea să o bea până la ultima picătură, fiindcă e păcat de ea, atât e de bună.

„A treia cafea…”

Îi place cafeaua, dar nu o încântă să bea trei ceşti una după alta.

— Continuaţi, vă rog, spune Hikari şi oftează, privind-o absent pe Kazu.

— Călătoria dumneavoastră în trecut va începe din clipa în care vă voi turna cafeaua până când începe să se răcească. Încă ceva: vă rog să nu uitaţi să beţi toată cafeaua până nu se răceşte.

— Până nu se răceşte?

Hikari pune mâna pe ceaşca din faţa ei. Trecuseră cinci sau şase minute de când chelneriţa îi umpluse ceaşca, şi încă era caldă. În doar câteva minute va fi rece, cu siguranţă. După calculele ei, înseamnă că va putea sta în trecut între cincisprezece şi douăzeci de minute, cu

aproximație, îndeajuns ca să accepte cererea în căsătorie şi să se întoarcă în prezent.

— Am înțeles, spune Hikari.

În comparație cu regula conform căreia nu poți schimba prezentul, cea cu timpul limită nu i se pare greu de respectat.

— E limpede: tot ce trebuie să fac e să beau toată cafeaua înainte să se răcească, nu?

Pentru ea, această regulă nu pune nici o problemă. I se pare foarte uşor să golească ceaşca înainte să înceapă cafeaua să se răcească. Ridică a doua ceaşcă şi ia două înghițituri de cafea. Nu e nici fierbinte, dar nici călduță să o poată bea dintr-o suflare. I se pare ciudat că i s-a spus că trebuie să o bea pe toată şi se întreabă în sinea ei ce ar putea să o împiedice să golească ceaşca.

— Apropo, ce se întâmplă dacă nu o beau pe toată? întreabă brusc, curioasă.

— Dacă nu reuşiți să o beți pe toată... începe Kazu după câteva clipe de tăcere şi se opreşte.

— Aşa, dacă nu o beau pe toată...

„Ei, ce se poate întâmpla?" întreabă în gând, aşteptând încruntată şi cu nerăbdare un răspuns.

— Veți fi transformată într-o fantomă şi veți sta pe scaunul acela o veşnicie.

— Ha?

Hikari priveşte către arcada prin care femeia în alb s-a îndreptat către toaletă, apoi întoarce capul încet către Kazu care se uită absentă la scaunul pe care stătuse femeia în alb, mai bine zis fantoma, înainte să se ridice.

„Cu alte cuvinte, dacă nu respect regula, îmi risc viața..."

Nu se aşteptase ca regulile întoarcerii în timp să fie atât de riscante. Îndoiala începe să-i încolțească în suflet.

„Până nu se răceşte cafeaua? Nu sună cam vag?"

Pune din nou mâna pe ceaşca din faţa ei, ca să verifice dacă între timp s-a mai răcit cafeaua.

„Mm?”

Cu doar câteva minute în urmă, simţise că licoarea încă era călduţă, acum însă e rece.

„Nu pot să cred! Atât de repede s-a răcit?”

Dintr-odată îşi dă seama că nu mai ştie ce înseamnă o cafea rece. Dacă ceaşca e rece, atunci s-a terminat şi timpul ei în trecut? Vara, de pildă, cafeaua poate rămâne călduţă mai mult timp.

E confuză.

— E totul în regulă? o întreabă Kazu.

Întrebarea simplă a chelneriţei are un alt mesaj: „Mai doriţi să vă întoarceţi în trecut, acum că aţi aflat că există riscul să fiţi transformată în fantomă? Dacă vreţi să vă răzgândiţi, acum e momentul”.

Hikari încearcă să-şi adune gândurile. Două sunt motivele pentru care vrea să se întoarcă în trecut. În primul rând, vrea să verifice dacă Yōji a minţit-o când i-a spus că are o nouă iubită. Dacă e adevărat, e clar că în ziua în care a cerut-o de soţie, încă nu era îndrăgostit de femeia aceea – e un detaliu irelevant şi de aceea vrea să accepte să-i fie soţie. O face pentru el, dar şi pentru ea: „Vreau să-i spun sincer ce simt pentru el”, dar să facă toate astea ştiind că s-ar putea să fie transformată în fantomă, i se pare un risc mult prea mare. A înţeles că trebuie să bea cafeaua până nu se răceşte, dar ce o înspăimântă e tocmai acest „până nu se răceşte cafeaua” – e o regulă prea vagă. Prinsă în discuţia cu Yōji, poate rata momentul schimbării cafelei din una care se răceşte într-una complet rece. Diferenţa între „se răceşte” şi „s-a răcit” poate fi de un grad, sau a zecea parte dintr-un grad. Cu cât se gândeşte mai mult, cu atât îi este mai dificil să găsească un răspuns.

„Dacă nu mă întorc în trecut să-l revăd, voi regreta şi mai mult decât acum.”

Hikari bea dintr-o suflare a doua ceaşcă de cafea, care se răcise între timp. Confuză, se uită pe fundul ceştii goale. Se aştepta să mai fie călduță, dar când a băut-o, a constatat că e rece. Şi nici nu ştie câte grade are.

Cafeaua rece a făcut-o să-şi dea seama că timpul care se scurge până se răceşte în ceaşcă e ceva incert şi mult mai scurt decât îşi imaginase. Prin urmare, nu se poate baza pe modul în care percepe ea trecerea timpului. Poate că timpul nu e absolut, ci relativ.

Şi ajunge la o concluzie: „Tot ce trebuie să fac este să țin ceaşca în mână şi să beau toată cafeaua când simt că mai e călduță”.

Hikari pune ceaşca pe farfuriuță şi spune ridicându-se încet în picioare:

— Vreau să-l mai văd o dată. Vreau să mă întâlnesc cu el şi să-i spun sincer ce simt pentru el.

Propriile cuvinte îi dau curaj.

„Nu vreau să adun încă un regret.”

Crezuse că trebuie să-şi facă în gând o listă cu motivele care justifică întoarcerea în timp, dar, de fapt, nu are nevoie de aşa ceva.

„Vreau să-l întâlnesc pe Yōji. Cu orice risc.”

E tot ce îşi doreşte.

— Am înțeles, răspunde Kazu.

Chelnerița se răsuceşte pe călcâie şi dispare în bucătărie.

— Pot să mă aşez pe scaun? îl întreabă pe Nagare, care ascultase tăcut conversația ei cu Kazu din spatele barului.

— Vă rog, răspunde patronul, făcându-i semn să ia loc.

Hikari a încremenit în picioare în fața scaunului special care o va întoarce în trecut. Emoționată, îşi muşcă buzele. Inima îi bate cu putere. Ştie că nu va ajunge în trecut doar aşezându-se pe scaun, dar nu ştie ce se va întâmpla

concret. Temătoare, se strecoară între masă şi scaun, şi se aşază încet.

A avut dreptate: nu s-a întâmplat nimic, ca şi cum s-ar fi aşezat pe un scaun obişnuit. E puțin mai rece – e singura diferență față de un scaun banal. Şi nu e doar scaunul. Începe să se destindă, şi simte că nu doar în jurul scaunului, ci şi în jurul mesei pluteşte un aer mai rece.

„E scaunul pe care stă fantoma...”

Simte fiori rece pe şira spinării.

„Cine ştie... Poate voi sfârşi şi eu ca ea, şi voi sta o veşnicie pe scaunul ăsta.”

Închide ochii şi scutură din cap, încercând să risipească un asemenea scenariu negru din minte.

Kazu iese din bucătărie. Pe tava pe care o ține în mâini are o ceaşcă şi o farfuriuță din porțelan de un alb imaculat, şi o cafetieră din argint. Se opreşte lângă scaunul pe care stă Hikari, ridică ceaşca din care a băut femeia în alb şi pune în fața ei ceaşca curată.

— Încep să vă torn cafeaua. Sunteți pregătită?

— Da.

— Vă reamintesc că aveți voie să rămâneți în trecut din momentul în care încep să vă torn cafeaua în ceaşcă până când se răceşte.

— Am înțeles.

Când auzise mai devreme aceeaşi regulă, a presupus că i se va răci cafeaua între cincisprezece şi douăzeci de minute. Acum însă, după ce a aflat la ce risc se expune dacă nu bea toată cafeaua până nu se răceşte, vede situația altfel.

Se neliniştește ştiind că va trebui să bea cafeaua în cel mult zece minute. Ba nu, o va bea mult mai repede. Şi în timp ce ea îşi face felurite gânduri, Kazu pune în fața ei o linguriță de cocktail, lungă de aproximativ zece centimetri.

„Asta ce mai e?”, o întreabă din priviri.

— Dacă o puneți în cafea, vă va atenționa printr-o alarmă când începe să se răcească. Atunci când veți auzi alarma, negreşit să beți toată cafeaua din ceaşcă, explică chelnerița, punând linguriţa lungă în ceaşcă.

— Linguriţa asta lungă şi subțire îmi va spune când se răceşte cafeaua?

— Exact.

„Puteai să-mi spui mai devreme că aveți aici un obiect atât de inteligent! Dă-mi înapoi timpul pe care l-am pierdut făcându-mi griji!”

Se abține cu greu să o apostrofeze.

— Am înțeles, răspunde scurt şi sec, conştientă că tânăra va rămâne impasibilă şi dacă ar răbufni.

Kazu nu are intenții ascunse, e doar onestă, şi tocmai asta o face pe Hikari să se mai detensioneze puțin. Era cu nervii întinşi la maximum, neştiind în cât timp se va răci cafeaua, dar acum ştie că trebuie doar să o bea toată când va suna alarma din linguriţa lungă.

— Sunteți pregătită?

— Da, răspunde Hikari după un oftat adânc. Vă rog să continuați.

Kazu încuviințează cu o mişcare uşoară a capului şi înalță cafetiera de argint. Brusc, atmosfera din cafenea devine apăsătoare şi Hikari observă că pumnii strânşi încep să-i tremure.

„Mi-e frică...”

Tocmai când era sigură că e pregătită pentru orice... Dar nu, nu-i este teamă că va fi transformată în fantomă. Îi este teamă că se va întâlni cu un om care nu mai este printre cei vii. Nu-şi poate imagina ce va simți când se va uita în ochii unui bărbat care e mort în realitate. Hikari strânge pleoapele cu putere şi îşi muşcă buzele. Kazu o priveşte şi, ridicând încet cafetiera de argint, îi reaminteşte în şoaptă:

— Nu uitați: până nu se răceşte cafeaua.

Cafeaua începe să curgă în fir subțire din cafetiera de argint în ceaşcă. Hikari urmăreşte scena cu ochii întredeschişi. Din ceaşca ce se umple puțin câte puțin se ridică un fuior de abur, dar nu dispare în aer, ci se înalță către tavan. Pentru o clipă, Hikari crede că urmăreşte fuiorul de abur, însă o încearcă o senzație ciudată.

„Ce-i asta?"

Imaginile din jur încep să tremure, trupul parcă nu-i mai aparține şi, şocată de ce simte, scoate un țipăt scurt. Tavanul e prea aproape de ea, incredibil de aproape. Brusc, îşi dă seama că nu se uită la un fir de abur, ci că ea însăşi, transformată în abur, se înalță plutind către tavan.

„Nu pot să cred!"

De fapt, nu tavanul se apropie de ea, ci imaginile din jur încep să curgă ca un şuvoi pe lângă ea, de sus în jos. Frânturi din întâmplările din cafenea se scurg pe lângă ea ca într-un felinar rotitor *sōmatō*[2] apărând deasupra ei şi dispărând sub ea.

„E adevărat! Timpul curge înapoi!"

Hikari închide ochii. Recunoaşte în sinea ei că e confuză, că îi este teamă. Cu toate astea, îşi doreşte să-l întâlnească din nou pe Yōji. Gândul că-l va revedea pe iubitul ei decedat îi taie respirația. O cuprinde panica.

„Am emoții..."

Îşi aminteşte că a mai simțit cândva aceeaşi emoție.

E emoția pe care o avusese înainte să fie iubita lui Yōji.

[2] În original sōmatō, lampă tradițională cu un ax rotativ, de capătul căruia sunt prinse diferite figurine decupate din hârtie sau metal. Prin rotire, umbrele figurinelor se proiectează pe abajurul lămpii.

Când eram elevă la şcoala primară, îmi amintesc că băieții din clasa mea au râs de mine când m-am tuns scurt. Nu-i o amintire prea plăcută. De atunci nu m-am mai tuns aşa scurt niciodată. Nu e cazul să exagerez şi să spun că am suferit o traumă, dar, în orice caz, a fost de-ajuns să mă facă să refuz tunsorile scurte.

Şi totuşi, într-o zi...

„Uau! Mi-am tăiat părul!”

Am scos limba în fața oglinzii. De vină a fost horoscopul de la matinalul de la TV, de unde am aflat că expresia norocoasă în dragoste pentru ziua aceea era „taie-ți părul”. Se spune că o schimbare de look îți poate îmbunătăți viața amoroasă. „Taie-ți părul” a fost scânteia care a aprins focul curajului în inima mea. Adevărul e că îmi căzuse cu tronc unul dintre băieții cu care eu şi amicele mele făceam echipă la jocurile de evadare din spațiile închise. Îl chema Ninomiya Ryō. Genul de bărbat cu alură de sportiv, înalt şi zvelt. Auzisem că în gimnaziu şi liceu jucase volei în echipa şcolii. Ca să-i atrag atenția, mi-am făcut curaj şi mi-am scurtat părul. În ziua în care ne-am revăzut toți şase după mai mult timp, m-a întrebat:

— Aoleu, ce-ai făcut? Te-ai tuns?

Şi asta a fost tot.

„Vai de mine...”

Treceam din nou prin aceeaşi traumă din şcoala generală. E adevărat, nu a râs de mine. Poate că nici nu mi-a spus-o în sens negativ, dar mi-am dat seama pe loc că venisem la întâlnire cu speranțe foarte mari – mă aşteptam să-mi facă un compliment, sau poate chiar două, de genul „eşti drăguță”, „îți stă bine” – însă comentariul lui sec a fost de ajuns să mă facă să regret amarnic că îmi tăiasem părul.

„Ah... Mai bine nu mă tundeam...”

Mă forțam să zâmbesc şi să nu-mi las chipul să-mi trădeze remuşcările care mă măcinau.

Vorbele lui şi regretele mele îmi stricaseră tot cheful de distracție. Cu cât mă forțam să râd mai mult, cu atât mă simțeam mai frustrată. De nervi şi supărare, mă surprindeam trăgând în jos de noile mele şuvițe, mult prea scurte, de parcă le-aş fi putut lungi. Era prea târziu, nu mai puteam face nimic. În sinea mea, îmi era ruşine de motivele care mă făcuseră să cred prezicerile horoscopului de la matinalul TV. Eram îngrozitor de deprimată şi tot ce făceam era să râd aiurea.

— Îşi stă foarte bine şi cu părul tuns scurt, mi-a spus Yōji.

Niciodată nu voi uita ziua aceea. Eram în drum spre casă, şi cuvintele lui, atente şi delicate, au fost ca un balsam mătăsos pentru sufletul meu. Râsul meu forțat era, de fapt, un SOS. Ziua se apropia de final, şi, văzând că nimeni nu-mi aude strigătul de ajutor, mi-am spus în gând: „M-am săturat. Nu vreau să mă mai văd cu nici unul dintre ei". Sinceră să fiu, treceam printr-o perioadă în care simțeam că nu-mi găsesc locul şi un grup de care să aparțin. Cuvintele lui Yōji au fost ca un colac de salvare pentru mine.

Câteva luni mai târziu, părul meu ajunsese la lungimea la care obişnuiam să-l port. Timpul trecuse şi mi-am dat seama brusc că în grupul nostru de prieteni se formaseră două cupluri de îndrăgostiți. Într-o zi, la finalul unui joc de evadare, cei patru îndrăgostiți au luat-o fiecare în altă direcție, lăsându-ne pe mine şi pe Yōji în urmă.

De obicei, el dispărea după turnicheții stației de metrou, iar eu îmi continuam drumul pe jos până la stația următoare. În ziua aceea însă, spunându-mi „Nu am altceva de făcut", m-a însoțit până la gara de unde luam trenul. Era una dintre rarele zile de Crăciun în care ningea. Zăpada scârțâia sub paşii lui. Mergeam lângă el, atentă să nu mă

îndepărtez, dar nici să mă apropii prea mult de el. Sub neaua moale era gheață, şi o clipă de neatenție m-ar fi făcut să plonjez drept în brațele lui, dacă alunecam. De fapt, chiar voiam să mă țin de brațul lui, dar mergeam cu capul în pământ, atentă pe unde calc. Tot ce vedeam erau urmele paşilor mei pe zăpadă.

— Te prinde bine şi părul lung, l-am auzit murmurând dintr-odată.

— Mm?

Am ridicat capul: mergea privind doar înainte şi strângea înfrigurat din umeri, scoțând pe gură un fuior de abur lăptos.

— A, da... am îngăimat fâstâcită, şi am tras în jos de o şuviță din părul lung. Vrei să-mi spui că nu te deranjează dacă am părul scurt sau lung, nu? l-am întrebat pe un ton insinuant.

De fapt, îl trăgeam de limbă, aşteptând un anumit răspuns din partea lui.

— Mm. Îți stă bine oricum, şi cu o tunsoare scurtă, şi cu părul lung.

— Oricum, zici?

— Da.

— Am înțeles.

— Mm.

— Mulțumesc.

Aflasem răspunsul pe care-l aşteptam. Timizi, am izbucnit în râs amândoi. Ne-am continuat drumul prin zăpadă. Eram fericită. Răspunsul lui mi-a confirmat faptul că nu uitase ce se întâmplase cu câteva luni în urmă, ziua în care comentariul prietenului său m-a rănit, ziua în care vorbele lui blânde m-au salvat. Nu aveam nici o îndoială că aşteptase să-mi crească părul ca să-mi facă un compliment în felul lui. Aşa era el, atent la detalii.

Mai târziu am aflat că după ziua în care am mers împreună prin zăpadă avea de gând să-mi mărturisească că se îndrăgostise de mine. Dar nu era nevoie să-mi spună nimic, fiindcă inima mea deja ştia că mă place.

„Acum ştiu de ce regret enorm că i-am spus nu."

Mi-a cerut mâna chiar în această cafenea. Nu s-a fâstâcit, ci m-a întrebat direct dacă accept să-i fiu soție.

Ce naivă am fost! Credeam că vom fi împreună o veşnicie, dar m-am înşelat. Dacă mi se dă şansa să-mi pot îndrepta greşelile, o voi face fără ezitare. Vreau să-i spun deschis lui Yōji ce mult a însemnat iubirea lui pentru mine.

Chiar dacă nu voi mai putea schimba prezentul...

Cât timp să fi trecut de când imaginile se scurgeau pe lângă ea de sus în jos ca un şuvoi? Mult, sau poate doar o secundă. Dacă e adevărat că înainte să moară oamenii văd imagini din propria viață ca într-un felinar rotitor *sōmatō,* atunci cu siguranță că trebuie să fie la fel cum vede ea acum.

„A..."

Brusc, îşi dă seama că în fața ei e Yōji. Mai exact, stă la o altă masă, lângă a ei. Deşi stau față în față, între ei o distanță stranie. Stă pe scaunul pe care femeia în alb stătuse în urmă cu un an, în spatele ei.

I se pare bizar, dar şi mai straniu e că Yōji, care murise, e acum în fața ei.

— Yōji, dragul meu! strigă Hikari, şi, uitând de regulă, dă să se ridice de pe scaun.

Dacă se ridică, va fi trimisă pe loc înapoi în viitor. Răvăşită de reîntâlnirea cu Yōji, uitase complet de una dintre regulile călătoriei în timp.

— Stai pe loc! strigă Yōji, făcându-i semn cu mâna. N-ai voie să te ridici!

— Ce-ai spus? întreabă uimită, neînțelegând de ce Yōji e atât de precipitat şi de ce a ridicat glasul la ea.

O fracțiune de secundă mai târziu, îşi aminteşte de regula care-i interzice să se ridice de pe scaunul special.

— O, da! oftează exasperată şi îşi reazemă la loc spatele de spătarul scaunului.

Dacă Yōji nu ar fi avertizat-o, ar fi fost trimisă pe loc în viitor. Şi ar fi fost mare păcat să irosească şansa unică de a-l revedea pe iubitul ei.

— Ai fost cât pe ce... spune Yōji, ştergându-şi cu un gest exagerat broboanele de transpirație de pe frunte.

— Mm? întreabă Hikari, luată prin surprindere de reacția lui.

„Dacă m-a avertizat să nu mă ridic de pe scaun, e limpede că ştie că am venit din viitor."

Hikari începe să se panicheze. Nu o miră că Yōji ştie în detaliu regulile cafenelei în care te poți întoarce în timp, dar e cu neputință să ştie că ea, care stă acum în fața lui pe acest scaun special, a venit din viitor.

„Nu... E imposibil să ştie."

Şi totuşi, nu el a fost cel care i-a spus să nu se ridice pe scaun? Nu ar fi strigat la ea să nu se ridice dacă nu ar fi ştiut că vine din viitor. Şi nu a strigat oricum, ci foarte hotărât şi sigur pe ce face.

— Nu cumva...?

I-ați spus dumneavoastră? o întreabă din priviri pe Kazu, care trebăluieşte în spatele barului. Dar chelnerița nu observă privirea ei întrebătoare şi dispare în bucătărie de parcă nici nu a văzut că e în salon.

— Stați... Stați puțin, îngaimă Hikari.

Nici nu se aştepta la o altă reacție din partea lui Kazu. Şi e sigură că dacă ar fi băgat-o în seamă, chelnerița i-ar fi

răspuns rece şi sec, „exclus”. Numai cine putea vedea în viitor ar fi ştiut că Hikari venea dintr-un alt timp, iar Kazu nu are aşa puteri.

„Şi totuşi... De unde ştie Yōji că am sosit din viitor?”

Bărbatul se ridică de pe scaun şi se apropie de masa lui Hikari. Preocupată să înțeleagă ce se întâmplă, a uitat complet ce voia de fapt să-i spună iubitului ei. Yōji se aşază fără să ezite pe scaunul din fața ei. Privirile li se întâlnesc. Hikari ridică ochii. E emoționată, încordată ca un arc, în schimb, el zâmbeşte larg.

„Nu cumva are de gând să mă ceară de soție acum? Imposibil. Din câte îmi amintesc, nu l-am văzut atât de relaxat înainte să-mi ceară mâna.”

Se uită la el şi nu înțelege de ce-i zâmbeşte.

— Ăăă... îngaimă Hikari, încercând să vorbească, deşi e confuză.

Mai întâi, trebuie să afle dacă a ajuns înainte sau după ziua în care a cerut-o de soție. Dacă a ajuns înainte, atunci poate accepta inelul de logodnă, dar dacă a ajuns după acea zi, în care l-a refuzat, lucrurile se complică.

Va trebui să-i explice foarte convingător de ce l-a refuzat prima oară. Chiar dacă nu mai poate schimba prezentul, refuză să creadă că a acceptat să călătorească în trecut ca să complice şi mai mult relația dintre ei.

„Nu am prea mult timp la dispoziție.”

— Cum de ți-ai dat seama că am venit din viitor?

„Nici n-o să observ când se răceşte cafeaua. Nu trebuie să irosesc timpul cu întrebări inutile.”

I s-a pus un nod în gât. Începe să gâfâie. Inima îi bate cu putere.

„Indiferent ce-i spun, prezentul rămâne acelaşi. Nu am nici o putere să-l schimb.”

E conştientă de neputința ei, dar asta nu înseamnă că poate sta liniştită. Întrebările îi pot satisface curiozitatea,

însă ar putea fi supărătoare pentru Yōji. Şi totuşi, bărbatul nu pare tulburat de întrebarea ei. E calm, poate prea calm.

— Te aşteptam, îi spune brusc, cu un aer fericit.

— Ce?

— Te aşteptam să vii din viitor la mine.

Hikari nu înțelege nimic.

— Mă aşteptai? Pe mine?

— Mm.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Ți-am spus că te voi aştepta, nu?

Hikari îl priveşte nedumerită: când i-a spus el aşa ceva?

— Nu-ți mai aminteşti? Adineauri ți-am spus că te voi aştepta.

„Adineauri?"

— Te-am cerut de soție, iar tu mi-ai spus că vrei să te concentrezi o perioadă pe carieră. Ai uitat?

„Carieră?"

Hikari priveşte în gol. Ventilatorul de lemn din tavan se învârte încet, iar orologiile mari ticăie liniştite, fiecare arătând altă oră.

— A, da...

Da, în ziua aceea Yōji i-a spus că o va aştepta. „Bine, dar..."

— Stai puțin. La asta te-ai referit când mi-ai spus că mă aştepți?

„Eu am crezut că mă va aştepta până când mă voi convinge dacă vreau să continui cu jobul pe care-l am acum..."

— Mi-ai spus că mă vei aştepta aici, în această cafenea, să mă întorc din viitor?

— Exact.

Răspunsul lui direct, fără ezitare, o lasă pe Hikari fără cuvinte. Buzele încep să-i tremure. Deschide gura să spună ceva, dar o închide, apoi iar o deschide.

— Poate crezi că te mint, dar nu te mint. De aceea, te-am rugat să ne întâlnim în această cafenea. M-am gândit că, dacă mă vei refuza, te voi putea aştepta să vii din viitor.

— Nu pot să cred...

— Bine, atunci te întreb altfel: în viitorul tău, eu sunt mort, nu?

Yōji rosteşte adevărul nemilos, fără să i se schimbe expresia de pe chip. Vorbeşte despre moartea lui ca şi cum o întreabă dacă s-a simțit bine la o ieşire cu amicii la un bar, la care el n-a putut să vină.

— Ce... Ce-ai spus?

Glasul îi tremură, simte că ochii îi iau foc, că explodează de furie. Nu are puterea să-i răspundă în față: „Da, eşti mort". Cum îndrăzneşte s-o întrebe, când ştie foarte bine că nu-i poate răspunde? Gura îi tremură şi îşi aude dinții clănțăind.

— Scuze, iartă-mă, spune Yōji, cu un zâmbet vinovat.

Hikari pur şi simplu nu înțelege cum de poate vorbi atât de relaxat despre propria moarte. Ce-a găsit de râs?

„Ştia că va muri. De aceea m-a adus aici."

— Şi ce ți-am spus atunci?

— Când?

— Când mă voi despărți de tine...

— Te-ai gândit şi la asta?

— Da. După ce starea mea de sănătate se va înrăutăți, te voi părăsi.

Pentru Hikari toate astea au fost deja în trecut, însă el vorbeşte despre viitorul lui. I se rupe sufletul auzindu-l vorbind la viitor. Îi este greu să creadă, dar, dacă e adevărat ce spune el, atunci...

„Am fost o egoistă. M-am gândit doar la mine."

Hikari închide ochii. Îi este ruşine de faptele ei din trecut.

— Deci ce ți-am spus? întreabă Yōji, privind-o cu nerăbdare.

— Mi-ai spus că te-ai îndrăgostit de o altă femeie.

— Aha! Nu mă surprinde! răspunde cu voce tare, de răsună cafeneaua, şi se reazemă de spătarul scaunului.

Hikari îl priveşte înmărmurită.

— M-am gândit îndelung.

— La ce?

— La motivul despărţirii. O idee ar fi fost să-ţi spun că l-am pierdut şi apoi să ne certăm din cauza asta.

Suflecându-şi mâneca stângă a jachetei, Yōji scoate la vedere un ceas cu brăţară din piele. Hikari i-l dăruise de ziua lui. Îşi aminteşte că timp de o săptămână, după ce ieşea de la muncă, a cutreierat toate magazinele, neştiind ce ceas să aleagă pentru el. Dacă i-ar fi spus că l-a pierdut, probabil că l-ar fi întrebat unde, dar nu e sigură că ar fi ajuns să se certe atât de rău încât să se despartă din cauza unui ceas.

— Apoi m-am gândit că mai bine îţi spun că sunt îngropat în datorii, şi să te rog să mă împrumuţi cu nişte bani.

Yōji râde singur, ca şi cum nu i se pare ciudat că avusese asemenea idei de despărţire.

— Ba chiar m-am gândit să nu mai iau legătura cu tine şi să dispar brusc, continuă, privind-o cu un zâmbet trist.

Ascultându-l, Hikari îşi spune în sinea ei că strategia cu „altă femeie” a fost cea mai eficientă.

— Dar până la urmă, am hotărât să-ţi spun că e o altă femeie în viaţa mea. Dacă mi-ai confirmat şi tu, înseamnă că asta am făcut.

Yōji dă din cap, încercând să se convingă că strategia lui nu a dat greş. Dacă ar fi ales să dispară pur şi simplu din viaţa ei, n-ar mai fi avut linişte.

— Ce-ai simţit când ţi-am spus că am o nouă iubită, deşi mai devreme îţi promisesem că te voi aştepta? o întreabă pe un ton care-i trădează curiozitatea.

— Am fost atât de şocată, încât mi-am pierdut cuvintele, răspunde sinceră Hikari.

— Mm, era de aşteptat.

Yōji începe să râdă din nou. E limpede că s-a gândit de la început să o determine să o aducă în trecut, după ce va fi aflat că el murise.

Frustrată, Hikari se încruntă.

— De ce nu mi-ai spus?

— Vorbeşti despre boala de care sufeream?

— Trebuia să-mi spui adevărul.

— Dacă ți-aş fi spus că sufăr de o boală incurabilă, nu m-ai fi refuzat, nu?

„Simt că mă sufoc. Are dreptate. Dacă mi-ar fi spus că e bolnav în ziua în care m-a cerut de soție, cum aş fi putut să-l refuz? Mi s-a părut că era prea devreme să ne căsătorim şi nu eram încrezătoare că vom fi împreună pentru restul vieții. M-am folosit de job, fiindcă n-am avut curaj să-i spun nu în față... Dacă mi-ar fi spus că e grav bolnav, probabil că aş fi acceptat să ne căsătorim. Din milă, mai mult ca sigur. Nu aş fi spus da fiindcă voiam să fiu soția lui, ci din milă. Dacă l-aş fi refuzat, ştiind că e bolnav, după moartea lui aş fi avut remuşcări. M-aş fi învinovățit că nu am acceptat să fiu soția lui."

Indiferent dacă ar fi spus da sau nu, hotărârea ar fi căzut pe ea ca un blestem. Cunoscând-o foarte bine, Yōji a presimțit că pentru ea orice alegere ar fi făcut s-ar fi simțit prizoniera propriilor îndoieli.

— De aceea, am hotărât să te aştept.

„Yōji a aşteptat ca eu să vin la întâlnire când îmi doresc să-l revăd. Nu m-aş fi întors în trecut dacă ar fi fost un bărbat care s-a despărțit de mine sub pretextul că şi-a făcut o altă iubită.

Simt că ceva din interiorul meu m-a făcut să vin aici. Pe de o parte, regretul că nu i-am spus ce simt pentru el; pe de altă parte, dorința de a afla adevărul.”

— Nu te puteai gândi la altceva?

— Nu sunt sigur. Dacă nu aş fi ştiut că există această cafenea, poate că nu aş fi putut să-ți ascund că sunt bolnav. Te-aş fi cerut insistent de soție, chiar dacă mă refuzai. Dar ştiu că dacă aş fi făcut aşa, aş fi regretat până în ultima zi a vieții mele. Cu cât sfârşitul era mai aproape, cu atât aveam tot mai puțină încredere în sentimentele tale pentru mine. Ori de câte ori îți vedeam chipul îngândurat, începeam să-mi fac în minte tot felul de scenarii. Mă vedeam acuzându-te că te-ai căsătorit din milă, ştiind că am să mor în curând. Şi nu-mi doream aşa ceva. Voiam să te văd fericită, să te fac fericită. Ştiind că nu vrei să te căsătoreşti, mi-a fost teamă că voi muri cu sentimentul de vinovăție că te-am forțat să faci ceva împotriva a ceea ce simți cu adevărat. De aceea, ultima mea speranță a fost să te aştept până când vei dori singură să fii cu mine.

— Dar...

— Iartă-mă, spune Yōji, ştergându-se la ochi. Pe masă au căzut câteva lacrimi. Am greşit. Nu voiam să-ți spun asta...

Yōji ridică privirea. Fața îi e plină de lacrimi. Suspină.

„Ce reguli nemiloase are această cafenea...”, îşi spune Hikari, uitându-se la el.

Indiferent ce ai face, nu poți schimba prezentul. Iubitul ei ştie şi de aceea plânge în fața ei. Şi mai ştie ceva: faptul că ea e în fața lui înseamnă că nu a putut să se salveze, să scape de moarte.

„Şi totuşi... Sunt fericită că am putut să mă întorc în trecut. Dacă nu aş fi venit aici, mi-aş fi trăit restul vieții fără să ştiu ce gândeşte, fără să ştiu cât de mult suferă... Mi-a spus că mă va aştepta, dar jumătate de an mai târziu, mi-a

spus că vrea să se despartă de mine, fiindcă s-a îndrăgostit de o altă femeie. Iar eu încercam să-l uit."

— Ce ai fi făcut dacă aş fi găsit pe altcineva după ce ne-am despărţit?

De fapt, nu asta voia să-l întrebe. Hikari ştie că are lucruri mai importante de discutat, ştie ce-i va răspunde, dar nu s-a putut abţine să-l întrebe.

— Nu contează cum aş fi reacţionat, atât timp cât ţi-ai fi găsit fericirea cu un alt bărbat. E adevărat că ţi-am spus că te voi aştepta, dar cum ai fi putut să ai încredere într-un bărbat care te-a părăsit pentru o altă femeie?

„Mă aşteptam să-mi răspundă aşa."

Îl priveşte pe Yōji şi nu ştie dacă plânge în timp ce râde, sau dacă râde în timp ce plânge.

— Eşti egoist.

„Nu, nu am vrut să-l jignesc. Şi acum, când am aflat că s-a gândit doar la fericirea mea, continui să fiu răutăcioasă cu el."

— Scuze.

„Nu ai pentru ce să-ţi ceri scuze. Eu sunt cea care ar trebui să-ţi ceară iertare. Şi totuşi..."

— Ar fi trebuit să-mi spui adevărul. Poate că m-aş fi căsătorit cu tine din milă.

„Dar nu ai fi suferit singur. N-aş fi dormit nopţile, ştiind că vei muri în curând. Poate că aşa aş fi descoperit că ai şi defecte pe care le urăsc, dar, chiar şi aşa, aş fi vrut să fim împreună. Dacă ştiam adevărul, am fi suferit împreună, aş fi simţit ce simţeai şi tu."

— Iartă-mă.

— Şi acum ce să fac? Spune-mi ce să fac!

Hikari îşi îngroapă faţa în palme şi izbucneşte în plâns. Yōji o priveşte cu blândeţe şi fără să-şi ia ochii de la ea, întinde mâna şi o aşază lângă ceaşca cu cafea. Preţ de o secundă, realitatea crudă a adevărului lasă o umbră peste

chipul lui, şi începe să-şi muşte buzele. Scoate din buzunarul de la piept al jachetei o cutie mică cu inelul de logodnă.

— Vreau... spune şi pune cutia lângă ceaşca cu cafea.

Hikari vede cutia printre degetele care îi acoperă fața şi începe să plângă şi mai tare.

— Vreau să-l accepți.

— Dar ştii că prezentul nu mai poate fi schimbat, nu?

— Ştiu.

— Ştii că şi dacă aş spune că accept să fiu soția ta, nu vom putea niciodată să avem o nuntă în... realitate.

— Ştiu. Nu contează că nu putem face nunta.

— Eşti crud. Acum, că ştiu adevărul, cum aş putea să-ți spun nu?

— Ştiu că nu mă vei putea refuza. Iartă-mă. Ştiu că vei suferi, indiferent ce aş face acum. Te rog să mă ierți. Ştiu că sunt egoist. Ştiu foarte bine. Dar chiar şi aşa...

— Da, eşti incredibil de egoist.

— Vreau...

— Îngrozitor de egoist!

— ...să te căsătoreşti cu mine.

Niciodată nu i s-au părut ochii lui atât de frumoşi cum sunt acum. Vrea să-i spună „da”, dar nu poate. Chiar dacă ar accepta să fie soția lui, tot va trebui să se întoarcă în prezent. Iar el ar trăi cu acea Hikari din trecut care nu ştie adevărul.

„E dureros... Prea dureros...”

— Nu vreau... răbufneşte Hikari, ridicând exasperată privirea către tavan. Îşi apasă pleoapele cu degetele, încercând să-şi oprească lacrimile. Nu vreau să mori, Yōji.

Când a aflat că el murise, a suferit un şoc atât de puternic, încât nici nu a putut să plângă la funeralii, deşi toți cei din jurul ei plângeau în hohote. Încă nu-şi revenise din primul şoc, când bărbatul care îi promisese că o va

aştepta o anunţase că se îndrăgostise de altă femeie. Convinsă că nu o minţise, Hikari nu voia să verse lacrimi pentru un bărbat care o părăsise, fiindcă aşa voise el, şi care murise, tot din egoism. Cu toate astea, acum nu se mai poate minţi pe ea însăşi.

„Nu vreau să mori...”

— Voiam o nuntă adevărată... spune Hikari suspinând, plângând în hohote ca un copil.

— Ăsta e răspunsul tău? Nici nu mă aşteptam la altceva, răspunde Yōji, râzând.

„Sunt mândră, încăpăţânată şi egoistă. Nu are rost să mă mai mint.”

Yōji scoate inelul din cutie şi o prinde pe Hikari de mâna stângă.

— În următoarele luni, nu voi putea să-ţi spun ce s-a întâmplat azi. E una dintre regulile întoarcerii în timp: chiar dacă aş încerca să-ţi spun, nu mă vei asculta, sau, dacă mă vei asculta, nu mă vei crede. Dar sunt fericit că am aflat ce simţi pentru mine. Nu regret nimic. Nu regret că te-am cunoscut, că vreau să mă căsătoresc cu tine, că te-am cerut de soţie. De aceea, în jumătatea de an cât mi-a mai rămas de trăit, voi fi fericit.

Yōji pune încet inelul pe degetul din mijloc al mâinii ei stângi.

Tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii.

— O, nu...

Alarma linguriţei lungi din ceaşcă o avertizează că deja cafeaua începe să se răcească.

— Trebuie să pleci, nu?

— Yōji, dragul meu...

— Bea cafeaua, Hikari.

Tânăra ţine la piept mâna stângă şi nu îndrăzneşte să întindă dreapta către ceaşcă.

— Grăbeşte-te.

— Nu vreau.

„Ce încăpățânată şi rea sunt! Până şi aici îl necăjesc. Nu vreau să beau cafeaua, chiar dacă ştiu că va suferi.”

— Ce încăpățânată eşti, spune Yōji oftând adânc din nou.

Şi totuşi, pare amuzat – probabil că nu şi-a imaginat că şi aici Hikari va face doar ce vrea ea.

— Dacă nu te întorci în viitor, va trebui să am de-a face cu două Hikari în lumea asta, nu? Şi atunci Hikari de aici va fi geloasă pe tine că ai primit inelul. Tu cea din viitor te vei da mare în faţa ta celei din trecut. Nu mai fi încăpățânată, că nu-mi permit să cumpăr un alt inel atât de scump. Am să păstrez secret că ți-am dat un inel în trecut, aşa că, te rog, întoarce-te în viitor. Te rog, ascultă-mă.

Yōji o priveşte cu mâinile împreunate în rugăciune. El, cel care a ştiut că Hikari va veni din viitor, ştie ce i se poate întâmpla dacă nu bea cafeaua până nu se răceşte. Dacă i-ar spune mai hotărât să se întoarcă, femeia s-ar încăpățâna şi mai mult şi ar rămâne în trecut. De aceea a şi încercat să vorbească relaxat, să facă glume, ca Hikari să nu plece cu regrete. Presupune că, văzându-l relaxat, iubita lui nu se va întoarce în viitor cu regrete.

Tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii...

Tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii...

Al doilea avertisment. De data asta, alarma a sunat mai insistent. Timpul ei aici se apropie de sfârşit.

— Aaaa... ţipă Hikari, încercând să-şi descarce emoţia şi frustrarea.

În zadar, ţipătul nu o ajută să ia o hotărâre.

— Aaaa... ţipă încă o dată, ridicând privirea către tavan. Dacă asta vrei, asta am să fac!

Îşi şterge lacrimile cu dosul palmei şi ia ceaşca în mână. Cafeaua e mult mai rece decât cea cu care a fost servită înainte să ajungă în trecut. Încă puţin, şi va fi complet rece. Nu mai are mult timp la dispoziţie.

— Să fii bun cu mine cea de aici până în ultima clipă când ne vom despărți.

— Aşa voi face.

„O, nu...”

Propriile cuvinte o fac să-şi dea seama de un lucru.

„Ne-am despărțit brusc. Poate că port şi eu o parte de vină, poate că vorbele mele l-au rănit. Acum înțeleg. Trădarea lui nu mi se mai pare absurdă. Poate că l-am împins să ia decizia să ne despărțim. Am interpretat acțiunile lui cum am vrut, şi tot eu am fost cea supărată.”

Hikari începe să râdă.

— Rămâi cu bine, spune şi bea cafeaua dintr-o suflare.

Gustul amar şi înțepător se prelinge pe gât. Pune ceaşca pe farfuriuță şi începe să tremure, din creştet până în tălpi. Dintr-odată simte că pluteşte, iar imaginile se scurg de sus în jos, pe lângă ea, ca un şuvoi.

— Aaaa...

Pluteşte în aer, la doi metri deasupra podelei, încă puțin şi ajunge la tavan, şi de acolo se uită în jos la Yōji.

Simțurile nu i-au dispărut, dar când încearcă să-şi mişte mâinile, îşi dă seama că s-au transformat în abur.

— Yōji, dragul meu!

— Hikari! îi răspunde cu blândețe bărbatul chiar şi în aceste clipe dificile.

— Îți mulțumesc, Yōji! Îți mulțumesc că ai fost în viața mea! Îți mulțumesc că m-ai iubit! Îți mulțumesc că m-ai aşteptat! Nu am putut să te ajut cu nimic, dar sunt fericită că am venit aici să te mai văd o dată!

— Mm...

— Îți mulțumesc că m-ai cerut de soție! Îți mulțumesc din suflet pentru tot!

— Şi eu îți mulțumesc că ai vrut să fii cu mine, atât de puțin timp, până nu s-a răcit cafeaua...

— Ce-ai spus?

Glasul lui Yōji se aude tot mai greu, ca un radio care nu poate prinde frecvența căutată.

— Am fost fericit să fiu soțul tău.

Cu aceste cuvinte, glasul şi silueta lui Yōji dispar în curgerea timpului.

— Dragul meu Yōji!

Glasul lui Hikari nu mai poate ajunge la el, dar tânăra continuă să-i strige numele.

Hikari deschide ochii: în fața ei e femeia în rochie albă. Mâinile care până mai adineauri erau două fuioare de vapori, acum sunt reale, în carne şi oase.

— Asta e scaunul *meu,* spune femeia pe o voce straniu de joasă.

— O, mă scuzați, răspunde Hikari.

Se sprijină cu mâna de masă când se ridică şi aude un zgomot metalic: pe degetul din mijloc al mâinii stângi are inelul de la Yōji.

— Nu se poate...

Deci nu a fost un vis. Nu avea nici o îndoială că se întorsese în trecut, dar dacă nu ar fi avut inelul, ar fi crezut că a fost doar un vis. Trebuie să recunoască: nu-i vine să creadă că a făcut o călătorie în trecut.

„Şi totuşi, am un inel pe deget...”

E dovada că a acceptat cererea în căsătorie. Minciuna că s-a îndrăgostit de o altă femeie, eforturile pe care le-a făcut ca să fie blând şi înțelegător cu ea până în momentul despărțirii erau semne clare că Yōji şi-a ținut promisiunea. Inelul de pe degetul ei e ca un fir invizibil care-i leagă dincolo de timp.

— Cum a fost? o întreabă Kazu, strângând de pe masă ceaşca din care a băut Hikari.

Câteva clipe mai târziu, chelneriţa dispare în bucătărie. Linişţea din salonul cafenelei e tulburată doar de ticăitul secundarelor celor trei orologii mari de pe perete. *Tic-tac, tic-tac, tic-tac...*

Femeia în rochie albă se aşază pe scaunul care îi trimite pe clienţii cafenelei în trecut şi îşi continuă lectura. Nagare stă nemişcat cu braţele încrucişate în spatele barului.

„M-am întors în prezent."

Hikari închide ochii şi vede chipul lui Yōji. Cu doar câteva clipe mai devreme erau împreună.

„A râs şi a zâmbit până în ultimul moment..."

Simte că-i vine să plângă, dar îşi muşcă buzele şi se abţine.

„La fel voi face şi eu. Îmi voi trăi viaţa râzând şi zâmbind."

Îşi ia haina de pe spătarul scaunului şi se opreşte în faţa casei de marcat.

— Vă mulţumim pentru vizită, spune Kazu.

— O, nu, eu trebuie să vă mulţumesc, răspunde Hikari, lăsând capul în jos.

„Mă bucur că am venit aici."

Se uită din nou în jur, în salon. Când a călcat pentru prima oară aici, şi-a jurat să nu mai vină niciodată. I s-a părut o cafenea deprimantă, prost luminată. Acum însă i se pare inundată de lumină.

— A, era să uit, spune dintr-odată. Ce credeţi că mi-a spus Yōji ca să mă aducă în cafeneaua dumneavoastră? îi întreabă pe Kazu şi Nagare.

Ca de obicei, patronul ridică dintr-o sprânceană şi mormăie inconfundabilul său „hm". Kazu tace şi lasă capul într-o parte, nedumerită. Hikari începe să râdă. Ştie că e o întrebare ciudată, din senin, fără importanţă pentru cei doi.

— Mi-a spus „Ştiu o cafenea care te va face fericită. Vrei să mergi acolo?”

„Nici acum nu am uitat ce presimțire stranie mi-au dat cuvintele lui. Acum însă nu mai simt la fel. Cu siguranță că ştia ce voi simți acum. Tot ce a spus s-a adeverit.”

— Adevărat? răspunde Kazu schițând un zâmbet şi dispare din nou în bucătărie.

— Un iubit cu suflet frumos, nu?

— Nu e iubitul meu, răspunde apăsat Hikari şi se întoarce cu fața către Nagare.

Tânăra întinde mâna stângă către el. Patronul clipeşte des, iar ochii lui oblici şi subțiri ca două fire de ață se măresc uşor.

Pe degetul din mijloc străluceşte un inel de argint.

— Este soțul meu, continuă Hikari, mândră.

— O, mă scuzați, răspunde Nagare, şi face o mică plecăciune.

Zâmbeşte şi ochii i se arcuiesc ca două semiluni.

Ding-dong!

Hikari iese din cafenea şi o porneşte către gară. Zăpada scârțâie sub paşii ei.

E Crăciunul.

Îşi aminteşte de seara în care a venit cu Yōji aici.

Se îndepărtează de cafenea, lăsând în urma ei ecoul zăpezii care-i scârțâie sub paşi.

FIICA

Kijimoto Michiko a ajuns la capătul răbdării.

Alesese să dea admitere la o universitate din Tōkyō, departe de micul port Yuriage, din nordul oraşului Natori, din prefectura Miyagi, ca o soluție disperată să scape de taică-su, care se amesteca în viața ei. Şi totuşi... iată-l în fața ei, privind-o cu reproş. Îl cheamă Kijimoto Kengo.

Cei doi şi-au dat întâlnire la Funiculi Funicula, o cafenea la două stații de universitatea unde studiază. E a doua oară când Michiko intră în cafeneaua de la subsolul unei clădiri. Ține minte că la prima vizită i s-a părut foarte deprimantă – fără ferestre, lumina îngrozitor de slabă...

„Nu mi-am imaginat că am să mai calc pe aici vreodată."

Paradoxal, dar tocmai acesta e motivul pentru care şi-a dat întâlnire aici cu tatăl ei. Dacă ar fi ales una dintre cafenelele în care merge deseori, exista riscul să se ciocnească de un prieten, iar ea nu concepe să se afişeze cu tatăl ei, un om simplu de la țară.

— Ia zi, mănânci ca lumea?

Aceeaşi cicăleală, aceeaşi voce răguşită, dominatoare, ce-i zgârie timpanul de ani de zile.

Când mama ei trăia, nu o deranja glasul lui taică-su. Mama ei a fost o femeie bucălată, cu un râs sănătos, din toată inima, şi care ştia cum să o laude. Îi făcea tort de ziua ei. Îi umpluse camera cu fotografii făcute la Sărbătoarea Copiilor, Shichi-go-san, cu ea îmbrăcată în chimono.

Când lua 100 de puncte la teste – punctajul maxim –, îi cumpăra atât de multe chiftele cu caracatiță, *takoyaki,* felul

ei preferat, încât nu le putea mânca pe toate. Când se sătura şi îi spunea că nu mai poate mânca, îi răspundea râzând cu gura până la urechi: „Haide, mai ia una, încă una!”

O iubise mult pe mama ei.

„Dar mama nu mai este lângă mine...”

Rămasă doar cu taică-su, Kengo, viaţa ei s-a dat peste cap: fără tort de ziua ei, fără fotografii la evenimente speciale, iar când lua punctaje bune la teste, nu vedea nici măcar o chiftea *takoyaki.*

Însă cicălelile erau tot mai multe.

„Fă-ţi temele!

Treci mai repede la culcare!

Nu-ţi mai pierde timpul până târziu!

Ai grijă cum îţi alegi prietenii!

Nu te mai îmbrăca aşa!

Nu ai voie (să faci cutare lucru)!

Nu te las nici în ruptul capului să faci asta!”

Fugise din Yuriage la o universitate din Tōkyō ca să scape de blestematele lui cicăleli...

Nesuferitul de taică-su stă acum pe un scaun în faţa ei.

— Mergi la toate cursurile?

Exasperată, Michiko oftează adânc şi întoarce capul într-o parte.

— Michiko... Uită-te la mine când vorbesc cu tine!

— Ce vrei de la mine, tată? Ce vrei să auzi? Că merg la şcoală doar fiindcă dumneata îmi plăteşti taxele exorbitante?

— Ţi-am spus eu aşa ceva?

— Nici nu-i nevoie să mi-o spui, înţeleg din tonul cu care vorbeşti că asta vrei să auzi! Vii pe nepusă masă în capitală, îi pui pe profesorii mei să mă caute, să mă sune!

— Fiindcă tu...

Michiko se uită urât la el.

— Fiindcă niciodată nu-mi dai telefon!

Michiko ştie pe de rost continuarea.

— Scuze, mormăie bărbatul în şoaptă, şi lasă capul în jos.

— Ai terminat?

A trecut doar un sfert de oră de când stau faţă în faţă. Vrea să iasă cât mai degrabă din locul ăsta care o enervează la culme. Bosumflată, ia sacoşa cu care venise Kengo şi se ridică de pe scaun.

— Michiko...

Glasul lui îi opreşte paşii grăbiţi cu care se îndreaptă către ieşire.

— Ce e? Ce mai vrei?

„De ce m-am oprit? Îmi pierd timpul vorbind cu el."

Îşi muşcă limba, dar sprâncenele încruntate îi trădează iritarea. Kengo lasă privirea în pământ. Nu vrea să vadă un chip cu o expresie atât de înverşunată.

— Dacă ai probleme, să-mi spui, da? Orice, oricând. Nu ţine în tine, nu te chinui să o scoţi la capăt singură...

Buf!

Cafeneaua răsună.

Kengo face ochii mari: tot ce-i adusese el de acasă e împrăştiat pe podea, la picioarele lui.

Da, Michiko a aruncat sacoşa.

— M-am săturat de toate astea! Chiar nu pricepi? Chiar nu vrei să înţelegi că mai am puţin şi fac douăzeci de ani? Nu mai sunt o fetiţă, tată! M-am săturat! Nu te mai amesteca în viaţa mea! Ştii de ce am dat la facultate în Tōkyō? Fiindcă m-am săturat de cicălelile dumitale! Mi-ajunge!

Furioasă, Michiko se răsteşte la el. Ea, Kengo, şi o femeie în rochie albă, care stă la o masă din colţ, sunt singurii clienţi din salon.

Ştie că îl răneşte vorbindu-i aşa.

„E singura soluţie să-l fac să mă lase în pace."

— De ce nu vrei să înțelegi?

Nu-i este milă de tatăl ei pisălog, care o bate mereu la cap cu ce să facă şi ce să nu facă. Tot ce vrea e ca bărbatul să dispară din ochii ei. Cât mai repede.

— Iartă-mă, bâiguie Kengo, cu glas stins.

— Întoarce-te acasă! Fața lui posomorâtă o întărâtă şi mai mult. Pleacă odată!

Kengo se ridică încet de pe scaun şi se apleacă să ridice specialitățile locale împrăştiate pe podea. Scutură sacoşa de hârtie de praf, deşi nu e nevoie, şi începe să pună la loc ce i-a adus fiicei sale: brioşe umplute cu cremă de vanilie, plăcintă cu peşte cu model de frunză de bambus, orez cu pastă din boabe tinere de soia, un pachet cu *takoyaki.* Le pune grijă la loc în pungă, una câte una.

Toate sunt preferatele lui Michiko. Întinde punga, dar fata nu întinde mâna.

Cu ochi trişti, se uită la fiica lui care stă cu spatele întors la el. Cu capul plecat, iese din cafenea.

Ding-dong!

— S-a întâmplat în urmă cu şase ani...

Michiko pune punct poveştii şi ridică privirea, în ochi i se citeşte resemnarea.

— Şase ani? îi răspunde în şoaptă patronul cafenelei, Tokita Nagare.

— Sunteți o fiică rea, intervine Kōtake Nana, fără pic de empatie.

Asistentă la un spital din apropiere şi clientă fidelă a cafenelei, ascultase povestea lui Michiko şezând pe un scaun în fața barului.

— Kōtake...

Tonul patronului o atenționează că a fost nepoliticoasă, dar în loc să aibă remuşcări, asistenta soarbe zgomotos din cafea.

— Am auzit că în cafeneaua dumneavoastră mă pot reîntoarce în trecut, spune Michiko.

Comentariul Nanei o face să se simtă şi mai vinovată, dar trece repede la subiect.

— Ăăă... începe Nagare ezitant, se opreşte brusc şi face schimb de priviri cu Kōtake.

Reacția celor doi o nelinişteşte pe Michiko.

„Asta-i tot ce poate spune? «Ăăă»? Deci nu e adevărat..."

Bine, adevărul e că niciodată nu a crezut că există o asemenea cafenea.

„Şi dacă e posibil să mă întorc în trecut? O, dacă aş putea..."

Acel *dacă* i-a dat curaj să vină aici.

Fiindcă are un motiv serios pentru care vrea să se întoarcă în trecut. Ba nu: *trebuie* să se întoarcă în trecut.

— Se poate, nu? întreabă, iar tonul ei ridicat o surprinde şi pe ea.

În loc de răspuns, Nagare se scarpină la o tâmplă.

— Deci? insistă Michiko, pe un ton apăsat, îl priveşte cu reproş pe bărbatul care continuă să tacă.

— Şi ce aveți de gând să faceți dacă ajungeți înapoi în trecut? o întreabă Kōtake sec.

Asistenta ştie deja răspunsul.

— Vreau să-mi salvez tatăl.

— Să-l salvați?

— Da. În urmă cu şase ani, la trei zile după ce ne-am întâlnit în cafeneaua asta... După ce m-am răstit la el să plece acasă... Tata... în cutremur...

Nu mai poate continua.

De şase ani e chinuită de remuşcări.

— Dacă nu l-aş fi alungat pe tata în ziua aceea...

Pe 11 martie 2011 a avut loc cel mai mare cutremur din istoria Japoniei, de când au început măsurătorile magnitudinii. Marele cutremur din estul Japoniei.

Au trecut şase ani de atunci, dar oamenii au rămas marcaţi de dezastrul provocat de cutremur. Nagare nu ştie ce să spună, iar Kōtake, tăcută, lasă privirea în pământ.

Doar Tokita Kazu o priveşte încremenită pe Michiko. Una dintre sarcinile chelneriţei este să toarne în ceaşcă o cafea specială care trimite clienţii înapoi în trecut.

Are tenul alb, ochii migdalaţi, însă trăsăturile ei nu au nimic special. Pe scurt, este o prezenţă ştearsă, care nu atrage atenţia. Nici Michiko nu observase că era în spatele barului. Abia când privirile li s-au întâlnit, şi-a dat seama că e şi ea în salon.

— Ajutaţi-mă să mă întorc în ziua aceea în care i-am vorbit urât tatei, când l-am alungat. Vă rog din suflet! imploră Michiko, lăsând adânc capul în jos.

„Vreau să-mi salvez tatăl...”

Kōtake şi Nagare îi înţeleg suferinţa, însă amândoi ştiu ceva ce Michiko nu ştie. Ceva despre care le este greu să vorbească, fiindcă Michiko nu cunoaşte cea mai importantă regulă a întoarcerii în timp.

— Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie, sparge Kazu liniştea.

— Vă ascult.

— Da, e posibil să vă întoarceţi în trecut, dar...

— Dar?

— Chiar dacă vă întoarceţi în trecut, nu vă veţi putea salva pe tatăl, indiferent ce aţi face.

— Ce-aţi spus?

— Chiar dacă îl veţi convinge să rămână în Tōkyō, nu veţi putea schimba realitatea, adică faptul că va muri.

— De... de ce?

— Nu are rost să mă întrebaţi. Pur şi simplu, aşa e regula...

Tonul nonşalant şi rece al lui Kazu o irită pe Michiko.

„Şi chiar dacă nu aş putea să-l salvez pe tata, de ce îmi vorbeşte aşa? Nu ştie ce e în sufletul meu de când am aflat că în cafeneaua asta mă pot întoarce în timp! Cel puțin patronul şi femeia aceea au încercat să empatizeze cu suferința mea, după ce au aflat că l-am pierdut pe tata. Nu ne cunoaştem, dar măcar am văzut în ochii lor că le pare rău."

— Glumiți, nu?

Privirea calmă şi rece a lui Kazu o răneşte mai mult decât tonul cu care îi vorbeşte.

— Dacă nu pot să-l salvez pe tata, la ce bun să mă întorc în trecut? nu se abține să răbufnească.

În zadar spune cu voce tare ce gândeşte, nu poate schimba nimic.

— Asta cam aşa e, răspunde Kazu, şi preț de o secundă privirea pe care o lasă în pământ e umbrită de tristețe.

— Nu pot să cred... îngaimă Michiko, prăbuşindu-se fără vlagă pe scaun.

Kazu o urmăreşte cu privirea, apoi se răsuceşte pe călcâie şi dispare în bucătărie.

— Îmi pare rău, spune Nagare.

— Înțeleg prin ce treceți, spune şi Kōtake.

Dar Michiko nu-i aude. Inima ei se face mică asemenea unui balon dezumflat.

Se simte de parcă până acum a alergat la un maraton pentru care s-a pregătit îndelung, pentru ca înainte să ajungă la finiş să i se spună că a fost anulat, că, de fapt, nu există linie de sosire. Imposibilitatea schimbării prezentului e pentru ea o sentință nemiloasă, pe care nu o poate accepta.

Michiko e logodită.

Logodnicul ei, Mori Yūsuke, s-a angajat în acelaşi timp cu ea la firmă. Sunt împreună de trei ani.

De la Yūsuke a aflat că există o cafenea unde poți călători în trecut.

La început, nu l-a crezut. De fapt, s-a enervat când l-a auzit vorbind despre „întoarcerea în trecut" – o prostie din punctul ei de vedere. Crezând că bărbatul face o glumă, i-a spus să înceteze, însă Yūsuke nu s-a lăsat intimidat, susținând hotărât că aflase de la o femeie pe nume Kiyokawa Fumiko că o călătorie în trecut e posibilă în acea cafenea, fiindcă chiar ea o făcuse.

Kiyokawa Fumiko e ingineră de sistem la una dintre firmele cu care lucrează compania la care e angajat Yūsuke. Deşi încă nu a împlinit treizeci de ani, e renumită pentru profesionalismul cu care coordonează proiecte importante, faimă care a ajuns şi la urechile lui Michiko.

— Nu cred că doamna Kiyokawa m-a mințit. Bineînțeles că nu i-am povestit despre tine şi nu cred că ar avea ceva de câştigat dacă m-ar minți. Mi-a spus că trebuie să respecți câteva reguli foarte stricte, dar că e posibil să te întorci în trecut. Ce-ar fi să încerci şi tu?

— Dar...

— De ce să nu te întorci în trecut şi să-ți îndrepți greşelile? Mai concret, nu te mai răsti la el, nu-l mai alunga şi fă-l să rămână la Tōkyō. Dacă faci aşa, poate că...

„Oare chiar pot să-mi îndrept greşelile? Pot să mă întorc la ziua aceea?"

Vorbele lui Yūsuke i-au dat speranță.

Trăieşte fiecare zi cu trauma amintirii zilei în care l-a alungat pe tatăl ei. Remuşcările sunt atât de copleşitoare, încât, ori de câte ori îşi aminteşte ce i-a făcut, are palpitații

puternice. Numai ea ştie de cât curaj a avut nevoie ca să intre în această cafenea.

Un curaj care acum i se pare inutil.

— Nu vă descurajați, îi spune Kōtake, care stă pe un scaun în fața ei. Nu puteți face nimic. Aşa e regula.

Dar Michiko e atât de şocată, că nu poate să-şi ridice capul de pe masă.

— Nu-i semn bun, ridică din umeri asistenta şi scutură din cap, privindu-l pe Nagare.

Ding-dong!

— Bine ați venit!

În cafenea intră un tânăr îmbrăcat într-un costum simplu.

— Neînsoțit? întreabă Nagare.

Tânărul îi răspunde înclinându-se uşor şi se apropie de masa de pe care Michiko nu şi-a ridicat capul.

— Michiko...

— A, Yūsuke! răspunde fata, ridicând privirea.

E Mori Yūsuke, logodnicul ei, cel care a încurajat-o să se întoarcă în trecut.

— Am şi uitat de când te aştept afară... Nu mai veneai, aşa că am intrat eu.

— Scu... scuze.

— Nu face nimic.

Aflând că Yūsuke o cunoaşte pe Michiko, Nagare face schimb de priviri cu Kōtake şi duce o mână în dreptul inimii ca şi cum ar vrea să spună: „Slavă cerului că a venit cineva după ea”. Asistenta îi face semn cu bărbia către cei doi tineri: „E prea devreme să răsuflăm uşurați”.

— Ei, cum a fost? Te-ai întâlnit cu tatăl tău?

Michiko sare brusc în picioare, de parcă scaunul a luat foc.

Nagare, Kōtake şi Yūsuke o privesc cu ochii mari de uimire.

— Îmi pare rău.

— Ha?

— Nu mă pot căsători cu tine.

Ia portofelul din geantă, scoate din el o bancnotă de 1000 de yeni, o aruncă grăbită pe masă şi iese valvârtej din cafenea.

— Michiko!

Ding-dong!

Yūsuke nu apucă să iasă pe urmele logodnicei lui. Un glas îi opreşte paşii.

— Hei, băiete, stai pe loc, strigă Kōtake.

— Ha? răspunde monosilabic Yūsuke, privind-o nedumerit pe femeia necunoscută care a ridicat glasul la el din senin.

— Kōtake... spune Nagare printre dinţi, încruntându-se, şi el surprins de reacţia nepoliticoasă a asistentei. Îmi cer scuze, continuă patronul şi face o plecăciune în faţa tânărului, încovoindu-şi spatele masiv.

Fireşte, dacă ar fi vrut cu adevărat să o ajungă din urmă pe Michiko, ar fi ignorat-o pe Kōtake. Dar nu a făcut-o. Pur şi simplu nu poate.

— Fata aia nu s-a întors în trecut, explică sec Kōtake.

— Ce?

— Fiindcă şi dacă s-ar întoarce, tot nu şi-ar putea salva tatăl...

— Acum înţeleg... murmură Yūsuke şi oftează scurt.

— Ce legătură are faptul că nu-şi poate salva tatăl cu faptul că nu vă puteţi căsători? întreabă Kōtake calmă.

Yūsuke vede batista pe care Michiko a lăsat-o pe masă.

— Mi-a spus că nu suportă gândul ca doar ea să fie fericită, răspunde tânărul cu glas stins, ținând batista în mână.

— Ce vrei să spui?

Yūsuke oftează lung şi începe să povestească, vorbind rar.

— De şase ani are remuşcări că şi-a alungat tatăl, aici, în această cafenea. Tsunami-ul a lovit Yuriage la o oră de la cutremur. Tatăl ei se refugiase cu alți localnici, dar se pare că la un moment dat a spus că se întoarce acasă să ia un carnet de economii...

— Carnet de economii?

— Oamenii din port au încercat să-l oprească. I-au spus că poate merge mai târziu să-l ia, dar le-a zis: „Sunt banii puşi deoparte pentru fata mea, ca să-i aibă când o să se căsătorească."

Nu mai e nevoie să continue. Nagare şi Kōtake lasă ochii în pământ. Imaginile transmise în direct la televizor în 11 martie 2011 cu nenorocirea provocată de tsunami sunt încă vii în memoria lor.

— Nu se mai poate face nimic, nu?

— Din păcate, aşa e...

Problemele sufleteşti nu pot fi rezolvate decât de cei care au parte de ele.

Yūsuke e conştient că numai Michiko înțelege prin ce trece. De aceea, nici nu a alergat după ea ca s-o oprească.

Tăcut, tânărul face o plecăciune şi iese din cafenea.

E seară. Programul cafenelei s-a terminat, dar la o masă cu două scaune stă un bărbat. Frunzăreşte o broşură şi nu dă nici un semn că s-ar pregăti să plece. Probabil că nici nu

s-ar urni, dacă cineva nu i-ar atrage atenția că s-a închis cafeneaua. Dar chiar şi cu acest client în cafenea, Kazu continuă să strângă vesela în spatele barului. Liniştea e tulburată de ticăitul celor trei orologii.

Ding-dong!

Clopoțelul de la uşă sună, dar Kazu nu spune „Bine ați venit". Chelnerița priveşte către intrare, ca şi cum ştie cine a intrat.

— Kazu, mulțumesc că m-ai sunat.

E Kōtake, îmbrăcată în uniforma de asistentă. Văzând-o gâfâind, Kazu îi pune în față un pahar cu apă.

— Mulțumesc, spune, şi bea apa dintr-o suflare. O, era cât pe ce să uit!

Pune paharul pe bar şi se întoarce la intrarea în cafenea unde urmează un scurt schimb de replici.

— Ce faci, nu intri?

— Ăăă... Aş vrea, dar...

— Intră, intră, nu-ți mai face atâtea griji, răspunde Kōtake.

O tânără intră în salon împinsă de la spate de asistentă. E Michiko, cea care la prânz a spus că vrea să-şi salveze tatăl. Simțind că abuzează de amabilitatea celor din jur, lasă privirea în jos.

— Am găsit-o stând pe scări, explică Kōtake, privind-o pe Kazu.

În ochi i se citeşte compasiunea pentru tânără.

Chelnerița se uită lung la Michiko, dar în loc să o întâmpine cu un „Bine ați venit la noi", spune sec:

— Bună seara.

Are dreptate, programul s-a încheiat.

— Bu... bună seara, răspunde Michiko, bâlbâindu-se.

Kōtake trece pe lângă ea şi se opreşte la masa unde bărbatul citeşte broşura.

— Fusagi... îl strigă pe bărbat.

Bărbatul o priveşte o clipă, apoi, fără să scoată nici un cuvânt, coboară ochii din nou pe broşură.

— Ai reuşit să te aşezi azi pe scaunul acela? întrebarea îl face pe Fusagi să ridice capul.

— Nu, răspunde scurt, uitându-se la femeia în rochie albă care stă la masa cea mai îndepărtată de intrare.

— N-a fost ziua ta norocoasă.

— Aşa e.

— Cafeneaua s-a închis. Nu vrei să te întorci acasă?

— O... tresare Fusagi şi se uită la orologiul din mijloc. Limbile ceasului arată ora 20.30. Îmi cer scuze.

Strânge broşura şi merge la casa de marcat, unde Kazu îl aşteaptă. Kōtake îl urmăreşte răbdătoare.

— Cât costă?

— Trei sute optzeci de yeni.

— Poftim banii.

— Mi-ați dat exact.

— Vă mulțumesc pentru tratație, spune Fusagi şi iese degrabă din cafenea.

Ding-dong!

— Mulțumesc că m-ai chemat, spune Kōtake, făcând o plecăciune politicoasă, apoi iese zâmbitoare în urma lui Fusagi.

Ding-dong!

În cafeneaua peste care se aşterne liniştea au rămas Kazu, Michiko şi femeia în rochie albă.

Confuză, Michiko nu ştie ce să spună, sau de unde să înceapă să explice.

— Chiar doriți să vă întoarceți în trecut? o întreabă Kazu brusc.

Deşi nu i-a spus nimic, chelnerița a intuit de ce venise la cafenea. „Chiar dacă vă întoarceți în trecut, nu vă veți putea salva tatăl. Chiar şi aşa, doriți să călătoriți în timp?" De fapt, asta a vrut să o întrebe.

Lui Michiko i se pune un nod în gât. Nici ea nu ştie de ce a venit la cafenea, dar acum ştie că nu-şi va putea salva tatăl, chiar dacă se va întoarce în trecut. Dacă e să fie sinceră cu ea însăşi, încă mai are o mică speranță că-l va putea salva.

„Şi dacă..."

Şi acel *dacă* schimbă totul.

Dacă chelnerița ar fi întrebat-o de ce vrea să se întoarcă în trecut, Michiko, căreia îi este greu să explice motivul, ar fi renunțat să călătorească în timp. Acum însă se simte presată să răspundă la întrebarea dacă vrea totuşi să meargă în trecut, deşi ştie că nu poate schimba prezentul.

— După moartea mamei mele, începe Michiko, de parcă ar vorbi pentru sine, lăsând capul în jos, tata m-a crescut singur. Când i-am spus că vreau să merg la facultate la Tōkyō, a muncit zi şi noapte ca să-mi plătească taxele de studii. Nu ştiam câte sacrificii făcea pentru mine, şi în loc să studiez conştiincioasă, pierdeam timpul... Tot ce voisem era să plec din oraşul natal ca să fiu liberă. Pentru mine, tata era o povară, un obstacol în calea libertății mele. De aceea, nu am mers niciodată acasă şi i-am ignorat telefoanele până când a venit el în capitală să mă vadă.

Kazu o ascultă în tăcere. Nu spune nimic, nici măcar nu îngaimă monosilabic.

— I-am spus cuvinte grele şi l-am alungat. M-am răstit la el să se întoarcă acasă. Nu mi-am imaginat că avea să se întâmple aşa o nenorocire. Vreau cel puțin să-i cer iertare. Vreau să-i spun măcar „lartă-mă".

Auzindu-se vorbind răspicat, Michiko înțelege în sfârşit motivul pentru care vrea să se întoarcă în trecut...

— Vă rog din suflet. Vă implor să mă trimiteți înapoi în ziua în care l-am alungat pe tata, spune Michiko, făcând o plecăciune adâncă în fața lui Kazu.

Brusc, din colțul salonului se aude un zgomot. Michiko întoarce privirea: femeia în rochie albă a închis cartea.

Pentru prima oară vede chipul femeii. Are tenul alb şi nu-ți dai seama la ce se uită cu privirea ei absentă.

Ochii ei seamănă vag cu cei ai chelneriței. Ce i se pare cel mai ciudat e că rochia femeii are mâneci scurte. E adevărat, e înăuntru, însă rochia e nepotrivită pentru vremea de afară, pentru care mai potrivit ar fi un trenci.

Indiferentă la privirea lui Michiko, femeia se ridică încet de pe scaun şi păşind fără zgomot dispare la baie.

— Prea bine, aude Michiko glasul lui Kazu în spatele ei, în timp ce o priveşte fascinantă pe femeia care dispare la baie.

E răspunsul la rugămintea ei de mai devreme. Kazu o invită să ia loc pe scaunul de pe care s-a ridicat femeia şi începe să-i explice regulile întoarcerii în timp.

În afară de regula pe care o auzise la prânz – chiar dacă te întorci în trecut, nu vei putea schimba prezentul, indiferent ce ai face –, Michiko află şi celelalte reguli: nu-i poți întâlni în trecut decât pe cei care au vizitat cafeneaua; trebuie să te aşezi pe un scaun special ca să fii trimis înapoi în trecut; cât stai în trecut, nu ai voie să te ridici de pe scaun şi poți zăbovi numai un timp limitat.

„Nu sunt prea multe reguli?”

Kazu iese din bucătărie cu o tavă pe care are o cafetieră din argint, o ceaşcă şi o farfurioară albe. Ignorând confuzia de pe chipul tinerei, continuă pe un ton calm, punând ceaşca în fața ei:

— Am să vă torn cafea în ceaşcă.

— Cafea? întreabă Michiko, privind-o pieziş, neînţelegând care e legătura dintre cafea şi călătoria în trecut.

— Puteţi sta în trecut un timp limitat care începe de când vă torn cafeaua şi durează până când începe să se răcească.

— Atât de puţin? E timpul limită despre care mi-aţi vorbit mai devreme?

— Exact.

Michiko e nemulţumită. E o regulă prea vagă şi prea scurtă, dar ştie că indiferent cât ar protesta, nu o poate schimba cu nimic. Îşi aminteşte pe ce ton apăsat îi spusese Kazu după-amiază că nu va putea să-şi salveze tatăl.

— Am înţeles. Altceva?

Kazu continuă să-i explice:

— Când cineva merge în trecut ca să se întâlnească cu o persoană dragă care a murit, deseori se lasă cuprinsă de emoţii şi, deşi ştie că poate sta acolo doar un timp limitat, uită de această regulă. De aceea, pentru astfel de situaţii avem un ajutor...

Kazu ia de pe tavă o linguriţă lungă şi i-o întinde lui Michiko.

— Ce e asta?

— O puneţi în ceaşcă şi va suna ca o alarmă când cafeaua va începe să se răcească. Atunci când veţi auzi alarma, beţi cât se poate de repede toată cafeaua.

Kazu pune linguriţa în ceaşcă, apoi ia în mână cafetiera de argint.

— Deci când sună alarma, trebuie să beau toată cafeaua, nu?

— Exact.

Michiko trage aer în piept.

„Merg să mă întâlnesc cu răposatul meu tată...”

Simte o strângere de inimă, respiraţia i se îngreunează. Va reuşi să-şi păstreze calmul în faţa lui? I s-a spus că nu poate schimba prezentul, dar dacă se va panica şi îi spune

tatei despre cutremur şi tsunami, despre faptul că va muri? Ce va simți tatăl ei ştiind că mai are doar câteva zile de trăit? E bulversată de atâtea întrebări.

— Sunteți pregătită? o întreabă Kazu pe un ton implacabil, care-i spulberă confuzia.

„Când m-a întrebat adineauri dacă vreau să mă întorc în trecut, hotărâsem deja să-i cer iertare tatei."

Michiko închide ochii şi inspiră adânc.

— Vă rog...

Chiar dacă nu ar fi pregătită, nu mai poate da înapoi.

În timp ce ea priveşte ceaşca atent, Kazu înalță cafetiera cu aceeaşi expresie calmă pe chip.

„E adevărat... Mă întorc în trecut."

Simte cum atmosfera din salon începe să fie tot mai încordată.

— Nu uitați: până nu se răceşte cafeaua.

Glasul cristalin al chelneriței răsună în cafenea. Kazu înclină cafetiera şi începe să toarne cafeaua. Din ceaşca plină cu cafea se ridică un fuior de abur.

Tavanul începe să tremure, să se distorsioneze.

„Ce-i cu mine? Amețesc?", se întreabă Michiko, fără să-şi ia ochii de la firul de abur.

De fapt, trupul ei pluteşte în aer ca o ceață, iar imaginile din jur se scurg ca un şuvoi de sus în jos.

„Ce se întâmplă?"

Totul se învârte în jurul ei şi simte că-şi pierde cunoştința.

„Tată..."

Vineri, 11 martie 2011, la ora 14.46, un cutremur s-a produs în nordul insulei Honshu, pe coasta Sanriku. A fost

cel mai puternic cutremur înregistrat vreodată în Japonia, la o adâncime de 24 de kilometri, la o distanță de 130 de kilometri la sud-est de insula Oshika.

Cutremurul cunoscut ca Marele cutremur din estul Japoniei a avut o magnitudine de 9 grade pe scara Richter şi a provocat un dezastru de neimaginat.

În oraşul Natori, 960 de oameni şi-au pierdut viața în cutremur sau în tsunami, şi aproximativ 11000 de localnici au fost nevoiți să părăsească locurile natale.

Unda de şoc a cauzat pagube mici în comparație cu alte cutremure, însă tsunamiul a devastat oraşul.

Valurile uriaşe au ajuns în Yuriage la ora 15.52, la aproape o oră de la producerea cutremurului. În această fereastră de timp, Kengo, tatăl lui Michiko, deşi plecase imediat după cutremur, s-a întors la casa lui şi a fost ucis de tsunami.

Casa lui Kengo şi a lui Michiko era în apropierea stației de pompieri şi a prăvăliei în care se vindeau *takoyaki* de Yuriage, preferatele lui Michiko, peste drum de sanctuarul şintoist Minato.

Rețeta specială după care sunt făcute chiftelele *takoyaki* de Yuriage le diferențiază de cele vândute în marile oraşe. Sunt pline cu bucățele de caracatiță, aranjate pe beţişoare de bambus şi servite cu sos dulce-picant.

Arată mai degrabă ca nişte chiftele uriaşe şi sunt mai ferme decât cele obişnuite. Lui Michiko îi plăceau încă din copilărie cele făcute după rețeta din Yuriage. Când s-a mutat la Tōkyō, o prietenă i-a recomandat să guste *takoyaki* făcute după rețeta din Osaka, dar nu i-au plăcut. Pentru ea, nu erau *takoyaki.*

Însă *takoyaki* de Yuriage îi trezeau nostalgia locului natal, din care plecase fiindcă nu mai suporta ca tatăl să se amestece în viața ei.

Michiko deschide ochii în zgomotul unei râşniţe de cafea. O fată cu privirea rece şi absentă supraveghează atentă râşniţa. Să fie elevă la liceu? O fi la gimnaziu? Tenul palid şi expresia sobră i se par cunoscute. Să fie femeia în rochie albă care s-a ridicat de pe scaun ca să meargă la toaletă? Nu. Seamănă cu fata care tocmai i-a turnat cafea în ceaşcă.

Nu, nu e vorba de asemănare. De fapt, e una şi aceeaşi persoană.

Michiko nu a recunoscut-o pe loc, căci nu are părul lung prins într-o coadă, ci e tunsă scurt.

„Se pare că m-am întors în urmă cu şase ani."

Curioasă, priveşte cu ochii mari în jur, căutând o dovadă că a ajuns în trecut. În afară de fata care macină boabe de cafea în spatele barului, nu găseşte nimic schimbat, ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc în această cafenea...

Ding-dong!

— Bine aţi venit!

Glasul calm şi matur al fetei contrastează cu chipul ei tânăr. Kengo, tatăl lui Michiko, intră în salon cu paşi grei şi zgomotoşi.

Inima lui Michiko începe să bată cu putere. N-a uitat nici o clipă cum arăta tatăl ei în ziua aceea.

Kengo o vede şi se apropie de masă, scărpinându-se fâstâcit în creştet.

— Scuză-mă, spune, aplecând capul uşor.

— Pentru ce îţi ceri scuze?

— Mă aştepţi de mult, nu?

— A, nu.

— Adevărat?

— Mm.

Michiko îşi aminteşte că în ziua aceea s-a răstit la el: „Nu pot să cred! Dumneata m-ai chemat, şi tot dumneata ai întârziat!” Expresia de pe chipul lui e vie în memoria ei.

— Iartă-mă, a îngăimat bărbatul, cu o grimasă care-i trăda sentimentul de vinovăție.

„De ce am vorbit atât de urât cu el atunci?”

— Pot să mă aşez aici? întreabă Kango, punând mâna pe spătarul scaunului din fața lui Michiko.

— Desigur.

Kengo se aşază, privind-o cu ochii mari de uimire.

— De ce te uiți aşa la mine?

— Mi se pare că ai crescut mult de când ne-am văzut ultima oară... spune tatăl ei, zâmbind sfios.

Au trecut şase ani, şi ea are douăzeci şi cinci de ani. Nu e de mirare că Kengo o găseşte schimbată.

— Serios? răspunde Michiko.

Îi vede ridurile adânci de pe față şi firele cărunte de păr. Când a îmbătrânit atât de mult?

E şocată că în urmă cu şase ani nici nu s-a uitat la fața lui. Kengo însă nu ştie cât e de confuză fata lui.

— Bine ați venit, spune Kazu cea tânără, punând pe masă un pahar cu apă.

— O cafea, vă rog, comandă Kengo.

— Vă servesc de îndată, răspunde chelneriția şi dispare în bucătărie.

Linişte.

Michiko nu-şi găseşte cuvintele. Ce ar trebui să-i spună? Se uită la chipul lui şi simte că i se umplu ochii de lacrimi. Nu se poate abține şi îşi fereşte privirea. Atmosfera e şi mai ciudată, dar nu vrea să-l facă să creadă că-l ignoră.

„Iartă-mă.”

Simte că nu se mai poate abține să rostească cuvintele pe care s-a forțat de atâtea ori să nu le spună.

— Nu e bine ce-am făcut, sparge tatăl ei tăcerea.

— Ce vrei să spui?

Michiko nu înțelege de ce îi cere iertare tatăl ei, când, de fapt, ea e cea care voia să-i ceară iertare lui.

— Am sunat la facultate.

Îşi aminteşte ce furioasă a fost atunci. Nu-i vine să creadă că tatăl ei îşi face griji din atâta lucru.

— A, da. Nu-i nimic. A fost greşeala mea că nu te-am mai sunat de mult.

Fața crispată a lui Kengo pare puțin mai relaxată. De la moartea mamei, nu-l asculta deloc şi deseori se certau. Probabil că şi acum se aşteaptă ca din moment în moment fata lui să răbufnească.

— A, era să uit... spune Kengo.

Pune o pungă de hârtie pe masă şi din ea scoate un mic pachet.

— Ştiu că sunt preferatele tale din copilărie. Cred că deja s-au răcit...

Michiko ştie ce e în pachet. Sunt *takoyaki,* preferatele ei. Când era mică, mama ei îi cumpăra deseori. Mai exact, *takoyaki* de Yuriage, ferme şi mari ca nişte chiftele. Ori de câte ori mama îi cumpăra *takoyaki,* zâmbea fericită.

În ziua în care s-a răstit la tatăl ei să se întoarcă acasă, s-a enervat la culme să vadă că printre pachetele aduse de el, împrăştiate pe podea, era şi unul cu *takoyaki.* I s-a părut că încerca să-i intre sub piele folosindu-se de amintirea mamei mult iubite. Îi vedea gestul ca pe o manipulare meschină. Era dezgustată de el.

„Nu, nu voia să-mi intre sub piele. Abia acum înțeleg. Mi-a cumpărat *takoyaki* ca să mă vadă fericită."

— Mulțumesc, spune Michiko cu glasul tremurând.

Nu are curaj să se uite în ochii lui şi, ca să umple golul de tăcere, duce la gură ceaşca de cafea.

„E călduță."

Nu-şi dă seama cât timp a mai rămas până va începe să se răcească.

„La urma urmei, de ce m-am întors în trecut?”

Nu s-a răzgândit: vrea să-i ceară iertare. Dar, de fapt, pentru ce vrea să-i ceară iertare?

„Iartă-mă, tată, că am fost egoistă. Te-am lăsat singur ca să vin la facultate, la Tōkyō.

Iartă-mă, tată, că de când a murit mama, ți-am făcut reproşuri întruna.

Iartă-mă, tată, că stăteai treaz până noaptea târziu, aşteptându-mă să vin acasă, iar eu mă purtam rece cu dumneata.

Iartă-mă, tată, că ți-am ignorat telefoanele.

Iartă-mă, tată, că ți-am întors vorba mereu.

Iartă-mă, tată, că am căutat sămânță de ceartă întotdeauna.

Iartă-mă, tată, că sunt fiica dumitale.”

Cu cât se gândeşte mai mult, cu atât îşi pierde din curaj să-l privească în ochi.

„De ce am dat la facultate la Tōkyō?

De ce aveam mereu ceva să-i reproşez?

De ce i-am vorbit atât de urât în ziua aceea şi m-am răstit la el să plece acasă?”

Tot ce aude în mintea ei sunt doar regrete.

Simte privirea tatălui ei.

A bătut atât drum ca să o vadă, dar ea nu scoate nici un cuvânt, ca de obicei. Cu siguranță că o găseşte nepoliticoasă.

„E timpul să mă întorc în prezent.”

Ştie că e de ajuns să bea toată cafeaua din ceaşcă şi şederea ei în trecut s-a terminat. Oricum, indiferent ce ar face, nu-şi mai poate salva tatăl.

Michiko strânge cu putere toarta ceştii.

Şi...

— Michiko, o strigă Kengo, uitându-se la ea. Dacă ai ceva pe suflet, ştii că poți spui orice, da? vorbeşte rar bărbatul. Orice. Nu ține în tine, nu suferi de una singură. Indiferent ce necaz ai, sunt aici pentru tine. Nu uita.

— Mm?

— Nu cred că am să pot să-ți dau sfaturi la fel de bune ca mama ta, dar... Aş vrea să-mi spui orice te apasă pe suflet, continuă Kengo, ridicând capul.

Michiko şi-a amintit. Are aceeaşi privire. O priveşte cu aceeaşi ochi cu care se uita la ea înainte şi după moartea mamei. O privea mereu la fel. Kengo nu se schimbase. Doar ea vedea furie şi autoritate în privirea lui.

„Fă-ți temele!

Mergi mai repede la culcare!

Nu mai pierde timpul până târziu!

Ai grijă ce prieteni îți faci!

Nu te mai îmbrăca aşa!

Nu ai voie să faci asta!

Nu-ți dau voie!”

O privea mereu la fel, cu aceeaşi expresie. Îl vedea ca pe un tată autoritar, dar se înşelase. Tatăl ei avea o imagine întunecată, fiindcă ochii ei nu-l vedeau aşa cum era cu adevărat. Era ca şi cum o pânză tulbure îi acoperea ochii.

— Ştii...

Abia acum îşi dă seama că s-a înşelat. Că nu a ştiut cum să-şi privească tatăl. De fapt...

„Trebuie să-i vorbesc de Yūsuke. O să-l iau prin surprindere, dar acum e momentul cel mai bun să-i spun.”

— Tată, ştii...

— Mm?

— Sunt însărcinată.

Michiko lasă privirea în jos. Cafeaua din ceaşcă tremură.

Nu ştie cum o priveşte, dar îi aude respirația. Agitată, mai tare.

„Probabil că s-a înfuriat...”

E o reacție firească, dacă se pune în locul lui. Acum are douăzeci şi cinci de ani, însă pentru Kengo a trecut mai puțin de un an de când a plecat de acasă ca să studieze la Tōkyō. E un tată care ascultă confesiunea fiicei sale care nici nu a împlinit douăzeci de ani.

— M-a cerut de soție...

„Trebuie să-i spun despre mine cea de acum.

N-am să-l mai văd niciodată...”

Michiko ridică privirea. Kengo se uită la ea cu ochi trişti. Fetița lui a părăsit cuibul părintesc.

Din clipa în care a fost de acord să plece din oraşul natal, Kengo a ştiut că ziua în care va pleca pentru totdeauna de lângă el nu e departe.

— Adevărat? întreabă cu glas stins, plin de durere, încearcă să zâmbească, dar ridul dintre sprâncene se adânceşte şi mai mult, făcându-l să pară furios.

De fapt, nu asta vrea să-i spună tatălui ei.

— Mi-e teamă. Mâinile îi tremură fără încetare. Mi-e teamă de fericire. Merit să fiu fericită? Îți vorbesc urât... De fapt, aşa am făcut dintotdeauna... Dumneata îți faci griji pentru mine, eu în schimb te ignor. Sunt egoistă şi mă interesează doar viața mea...

„Şi te-am alungat, tată... Dacă nu m-aş fi răstit la dumneata în ziua aceea, probabil că şi azi ai fi în viață. M-am gândit doar la mine.”

— Dar...

— Nu are importanță, o întrerupe Kengo. Sunt tatăl tău. Nu contează că uneori te porți urât cu mine, important e să fii fericită aşa cum eşti. Vreau să te ştiu fericită. E tot ce contează pentru mine.

— Tată...

Ochii i se umplu cu lacrimi.

Văzând-o plângând, Kengo schițează un zâmbet trist. Nu ştie cum să reacţioneze în faţa fiicei lui care plânge.

— A, ia asta, spune dintr-odată.

Bărbatul îşi fereşte privirea, scoate ceva din borseta prinsă la brâu şi îi întinde lui Michiko.

— Am pus nişte bani deoparte. Voiam să ţi-i dau când te căsătoreşti...

Un carnet de economii şi o ştampilă cu numele scris în ideograme.

— E momentul potrivit să ţi-i dau, continuă Kengo, zâmbind.

— Tată...

Tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii...

A sunat alarma din linguriță.

— A...

Michiko ridică glasul fără să vrea. Ochii ei întâlnesc privirea lui Kazu cea tânără. Chelneriţa nu spune nimic.

„E timpul să plec", îşi spune în gând, şi înclină uşor din cap, ca şi cum vrea să se convingă pe ea însăşi.

— Tată, eu...

— Primeşte-i şi fii fericită. Fericirea ta e singura mea bucurie...

„Ce chip blând are tata!

Cu siguranță că aşa arăta şi în ziua în care am venit pe lume."

Tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii, tii...

— Merg puțin până la toaletă... spune Kengo, zâmbind timid.

Se ridică de pe scaun, ca şi cum sunetul din linguriţa lungă e semnalul pe care-l aştepta.

— Tată! ridică glasul Michiko, încercând să-l oprească.

„De data asta mă despart de el pentru totdeauna. Şi am atâtea să-i spun..."

— Mm? răspunde Kengo, şi întoarce capul către ea.

— Eu... Michiko îşi şterge lacrimile şi încearcă cu disperare să zâmbească. Sunt fericită că sunt fiica dumitale.

Poate că nu îi iese zâmbetul perfect, poate că are o expresie ciudată. Dar nu contează. Tot ce-şi doreşte este să-şi ia adio de la tatăl ei zâmbind.

„Mi-a adus *takoyaki* din Yuriage, preferatele mele, ca să mă vadă zâmbind fericită. Vreau ca ultima imagine pe care o vede să fie cu mine zâmbindu-i."

E tot ce-şi doreşte.

— Mulțumesc, tată.

Kengo o priveşte nedumerit.

— Mm, răspunde bărbatul printre suspine, şi se îndreaptă către toaletă.

De îndată ce tatăl ei iese din salon, Michiko bea toată cafeaua dintr-o suflare. Dintr-odată, îşi simte trupul mai uşor. Pluteşte, şi totul se scurge pe lângă ea, ca un şuvoi, de sus în jos.

„Mă întorc în prezent. Într-un prezent fără tata..."

Chipul surâzător al tatălui ei nu a părăsit-o.

A reuşit să-l facă să zâmbească.

„Slavă cerului..."

Michiko lasă încet pleoapele în jos.

Michiko deschide ochii. Femeia în alb care a mers la toaletă e în picioare în fața ei. Din spatele barului o priveşte o chelneriță cu părul strâns într-o coadă lungă. E Kazu, femeie în toată firea. E limpede că s-a întors în prezent.

— Dispari... îi spune femeia în alb.

Grăbită, Michiko se ridică de pe scaun. Nu e momentul potrivit să viseze cu ochii deschişi.

Femeia se aşază pe scaunul special şi Kazu soseşte de îndată cu o tavă cu cafea proaspătă.

— Cum a fost? o întreabă pe Michiko, strângând de pe masă ceaşca din care a băut cafeaua.

— Păi...

Ding-dong!

Clinchetul clopoţelului de la uşă îi curmă vorba. E Yūsuke.

— Michiko... o strigă cu glas stins.

Îi despart doar câţiva metri. Michiko îşi aminteşte că după-amiază i-a spus că nu se poate căsători cu el. Nu e de mirare că bărbatul e reţinut.

„Nu contează ce simt eu. Important e să fii fericită”, îi răsună în minte cuvintele tatălui ei.

Michiko se ridică brusc de pe scaun şi se apropie de Yūsuke.

— Vreau să fiu fericită cu el, spune, întorcându-se cu faţa către Kazu.

Acesta e răspunsul ei la întrebarea lui Kazu.

— Ce-ai spus? întreabă Yūsuke, fără să-şi ascundă uimirea.

Michiko nu mai e cea de la prânz.

— O, da? răspunde Kazu, schiţând un zâmbet.

— Sunt sigură că şi tata s-ar bucura pentru mine, continuă Michiko, ţinând în mână carnetul de economii primit de la Kengo.

Din odaia din spate se aude un telefon sunând.

Michiko şi Yūsuke o salută aplecând uşor capul şi ies din cafenea umăr la umăr.

Ding-dong!

După plecarea tinerilor, Nagare iese din camera din spate, cu Miki în braţe. Fetiţa are ochii umezi, probabil a plâns.

— Îl mai ții minte pe profesorul Kadokura? o întreabă pe Kazu, care trebăluieşte în spatele barului.

Programul s-a terminat de mult. Chelnerița se pregăteşte să închidă cafeneaua. Trebuie doar să spele vasele, să şteargă podeaua cu un mop şi să strângă bannerul de lemn din fața cafenelei.

— Desigur, răspunde Kazu şi intră în bucătărie.

Cu Miki în brațe, Nagare iese afară să strângă bannerul.

Liniştea din salonul în care a rămas doar femeia în alb e tulburată de ticăitul orologiilor. *Tic-tac, tic-tac...*

Kazu termină de spălat vasele, iar Nagare se întoarce de afară cu bannerul.

— Şi?

— Şi ce?

— M-ai întrebat de profesorul Kadokura.

— A, da!

Nagare se scarpină în creştet. Nu a uitat ce a întrebat-o mai devreme pe Kazu, dar pare puțin fâstâcit.

— A sunat adineauri. Mi-a spus că s-a întâmplat o minune. Soția lui s-a trezit din comă...

— Adevărat?

— Se pare că da.

— E o veste bună.

— Şi eu zic la fel.

Brusc, fetița ridică pumnii şi începe să țipe din toți rărunchii.

— O, da... Vrei lapte, nu?

— Ți-l aduc eu.

— Mulțumesc, Kazu.

Chelnerița intră în bucătărie. Nagare se apropie de casa de marcat, ținând-o pe Miki în brațe şi încercând să o liniştească. La capătul barului, e o fotografie înrămată. Nagare o ia în mână.

Din fotografie îi zâmbeşte Kei, soţia lui, care a murit la scurt timp după ce a născut-o pe Miki. Anii au trecut şi cafeneaua continuă să aibă clienţi. Unii s-au întors în trecut; alţii, nu. Alţii au renunţat când au aflat ce reguli stricte trebuie să respecte.

— Ce repede zboară timpul! A trecut deja un an... spune Nagare, privind-o pe Kei din fotografie.

— Laptele...

— O, mulţumesc.

Nagare pune fotografia înapoi pe bar şi ia din mâna lui Kazu sticla cu lapte.

— O să se facă şi ea mare. Nici n-o să ne dăm seama când creşte. O să se facă mare şi...

— Da, ştiu, îl întrerupe Kazu.

Cuibărită în braţele tatălui ei, Miki începe să bea laptele. Surâzătoare, Kei din fotografie îi priveşte pe soţul şi fetiţa ei.

„E fericită”, îşi spune Kazu în gând.

NOTA AUTORULUI

Această carte este o operă de ficţiune. Nu are nici o legătură cu oamenii, cafenelele şi instituţiile din viaţa reală, cu o singură excepţie, capitolul al patrulea, intitulat „Fiica”. Acesta a avut ca punct de plecare piesa de teatru radiofonic *Mai doriţi o cafea?* scrisă la cererea postului de radio FM

Sendai, din prefectura Miyagi, pentru emisiunea „Date FM”. Piesa de teatru radiofonic a fost difuzată la 11 martie 2018, cu ocazia comemorării a şapte ani de la Marele cutremur din estul Japoniei.